خبریاله

(ناول)

ډاکټر عبدالهادی حماس

بسم الله الرحمن الرحیم

دکتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:

خبرياله ناول

ليکوال:

ډاکټر عبدالهادي حماس

د چاپ شمير:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال:

۱۳۹۷

کمپوز:

محمد صديق علمي

خپرندوی:

ماشاءالله کتاب پلورنځی

ګرديز ښار غزني لين

د عبدالحميد ګرديزی تجارتي مارکيټ

اړيکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹٦۳۱٤۲٤

:۰۷۹۹۷۳۰۲۷٤

بشپړ حقوق خوندي دي

ډالۍ

هغه ريښتوني خبريال ته چې خپل سپيڅلي مسلک
ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر ځو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې، هماغه مهال مې د یو چا له خولې د ژورنالیست کلیمه واوریده خورا ښه راباندې ولګېده ،دومره پرې پوه شوم چې ژورنالیست په راډیو کې کار کوي په هغه وخت کې راډیو ګانې دې ګوتو په شمار وې ډیرې ارزښت منې وي نو ما هم فکر کاؤ چې ژورنالیست یا خبریال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ،ځکه چې په معنوي لحاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نیو کله یې چې په ارزښت ښه ډاډه شوم نو ،له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه باید ژورنالیست یا خبریال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولکي نه دفراغت وخت رانیږدې کیده ما هم کلکه پوښتنه کوله چې زموږ په جنګ ځپلي هیواد کې چیرې د ژورنالیزم پوهنځي پیداکړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ،خو تقدیر بیا بله پریکړه وکړه زما د فراغت سره هیواد په جګړوکې ؤ ننګرهار چې هغه مهال پرامنه ولایت ؤ پوهنتون یې دې ژورنالیزم ځانګه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه یې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورنالیزم راخخه پاتې هیله شوه

سره ددې چې زما دې هیلې له نیمګړي کیدو وخت وتلی خواوس هم د خبریالي جذبه راسره ده کله کله وایم کاش یو ښه خبریال واې او په دغه اغیزمنه دنده کې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شاید خلکو ته سوال پیدا شي چې دا مهال تر ټولو بریالی مسلک طبابت دی هم پکې خیر دی او هم پکې خرما تاسې څنګه ژورنالیزم خوښ دی حال داچې ته یو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بیایې ؟

زما ځواب دادی چې له طبابت هم ژورنالیزم ارزښتمن او مهم مسلك دی ځکه چې ډاکتر یوه انسان ته په یوه وخت خیر رسوي خو خبریال په یـوه وخـت کـې ډیـرو انسانانو ته خیر رسوي، طبیب په یوه وخت کـې یـو کـس لـه درده خلاصـوي خـو خبریال که خپله دنده په په سمه توګه تر سره کړي په یوه وخت دې ډیرو دردونه او ستونزې هواروي ،خو سرچپه څومره چې خیـر رسـونکی دی بیـا پـه شر کـې هـم کتلوي اغیز کوي که ډاکتر بې غوري وکړي یوه کس ته دې مرګ ګـواښ او خطـر پیښوي خو که خبریال غفلت وکړي نو بیا شاید یوه ټولنه ووژني

ډاکتر په یوه وخت کې دې یوه ناروغ غږ اوري او خبریال بیا دې یوې چامعې غـږ اوري دې یوې جامعې اواز پورته کوي دې هغوي په سـتونزو کـې دې هغـوی سره دې سیوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنۍ چې دې نړۍ څلورمه قوه ورته ویل شوې ده همدا جورنالیست یې پر مخ وړي یوازې همدا خبریال یې د چلوولو ځواك لري ،که یوه ټولنـه ویښـه وي حتما راز به یې دې راویښیدو همدا خبریـال وي ،دې رابیداریـدو بنسـټ بـه یـې جورنالیست جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته بـه پـه هـوښ او د خپلـو حقونـو غوښتلو ته څڼك ناست وي

همدارنګه که یوه ټولنه د غفلت سره ژونـد کـوي ،لـه خپلـو حقونـو نـاخبره او لـه بدبختیوسره مل وي نو شاید ښه خبریـال ونـه لـري او یـا هـم خبریـال یـې خپـل مسولیتونه هیر کړي وي کنه دې ښه خبریال په شتون کې دې ټولنې ناخبري او بې غوري ناشونې ده

زه پوره باور لرم چې خبریال دې ټولنې سترګې ،غوږ او غږ دی

که یوه ټولنه له ښه خبریاله محرومه وي نو هغه په حقیقت کې دې بـدن لـه سـترګو ،غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې یوه نیمګړي انسان په څیـر هـیڅ دې ژونـد بساینې قسمت نه لري

په نړي کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبریال او پـه دوی پـورې اړند رسنیو له برکته منځته راولي کنه چې رسنی نه وي ډیر اغیزمن سیاست مدار هم چې ډیر څه یې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

په هر حال دې خبريال په ارزښت که هر څومره وغږېږم هم کمه ده دا چې خبريال څوک دی ښه به دا وي چې ناول کې يې ولولی

د ليکنې په پای کې دې ليکوالې او ژورناليستې اغلې رڼا دوراني غورځنګ نه دې زړه له کومي مننه کوم چې د ناول په اړه يې نيکې مشورې راکړې ،او دناول منځپانګې په لا ښه والي کې راسره مرستندويه وه ،همدارنګه ګران ورور افضل زيار نه مننه کوم چې زما د کاري بوختياؤ له کبله يې زما ملتيا وکړه او دې ناول ايډيټ يې راته په ورين تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه کموي

په هيواد کې دې ژمنو خبريالانو دې ډيريدو ،هوساينې او دې هغوي پر وجود کې د برکتونو په هيله

ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتيا ګرديز

۹/۱/۱۳۹۷

د ماشاءالله خپرندویه ټولنې یادښت

ماشاالله خپرندویه ټولنه چې نوی یې په کار پیل کړی دې خپلو هیوادوالو دې پاره په علمي ډګر کې له ډیرو هیلو سره میدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې په علمي ډکر کې خپلو هیوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنۍ ژبه دې اثارو چاپ په هیواد کې یوه مهمه اړتیا ده ،او دغه اړتیا او تشه دې ماشاالله خپرندویې ټولنې مسولینو ښه درکړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغې مهمې اړتیا دې پوره کولو دپاره پریکنده ګامونه واخلي

دا ټولنه په ویجاړ هیواد کې د دعلمې مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هیواد هره لوړه او تیاره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو لیکوالان وهڅوي تر څو نوې پنځونې وکړي په خپله مورنۍ ژبه کې لیکنې او ژباړې وکړي او ماشاالله خپرندویه ټولنه یې ورته په معیاري ډول د چاپ په ګاڼه ښکلي کړي

ماشاالله خپرندویه ټولنه هوډ لري چې دې معیاري کتابونو د چاپ په برخه کې له خپلو لیکوالانو سره اوږه په اوږه ودریږي د هغوي دې تشویق دپاره د هغوی وړتیا وي د ګران هیواد د وګړو مخکې کیږدي

دادی نوی پیل یې د هیواد په کچه پیږندل شوي لیکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دی او خبریاله نومیږي چاپوي او ستاسې ته یې د لوستو دپاره چمتو کوي

موږ باورلرو چې دغه له تلوسې ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پایه به مو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

موږ به په راتلونکي کې هم نورګټور کتابونه چې د هیواد په خیر او ښیګڼه وي ستاسې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

موږ به لیکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړین کتابونه وژباړي او زموږ په واک کې یې راکړي ،تر څو موږ یې چاپ کړواو ټولنې ته دې لا ښه خدمت جوګه شو

دپرمختللي افغانستان په هیله

درنښت

استاد نورعلي همتیار ځاځې

د ماشاالله خپرندویې ټولنې مشر

بسم الله الرحمن الرحیم

د کماندېو ځواکونو قومندان د یوه ټپي سرتېري د کټ په ژۍ ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده یې د هغه مېړانه ستایله، چې ټلیفون یې وشرنګېده، ژر یې د ځنګ جیب ته لاس کړ خو ټلیفون یې هلته ونه موند، د تلیفون کړنګا ته نور هم ځیر شو، تر څو یې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر یې پرې سترګې ولګیدې، پر سکرین د نوم له کتو سره جوخت لکه موچۍ چیچلی کس تیارسی ودرېده؛ ځکه چې ټلیفون دده په سر د یو عصاب خرابي مشر- قومندان ؤ؛ ژر یې غوږ ته ونیو. ورته وویل شول:

یاسر قومندانه! بېړنۍ خبر دی.

- موږ چمتو یو، خو قومندان صیب خیر خو دی؟
- د کماندېو سرتېري دې ژر تیار کړه؛ ربا د هېواد مشهوره خبریاله په خپل دفتر کې برمته نیول شوې؛ دفتر دې لوړپوړیزو ودانیو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړیو د الوتکې په وسیله د دې لوړ پوړیزې ودانۍ له بامه سرتېري پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي یوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وویشتل شول؛ برمته کونکي ډېر ماهره او جنګیدلي کسان لري که له لاندې بیا هڅه وکړو هم له زیان پرته کومه ګټه نه لري.
  یاسر په خبره کې ورولیده قومندان ته یې وویل دوی څه غواړي؟ موخه یې څه ده؟

هغه ځواب ورکړ:

د ربا په بدل په زندان کې د لوی انسان تښتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنۍ هم راغلې دي پېښه په ژوندۍ بڼه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کماندېو سرتیري څه کوي. بریا ګټې او که له برمته کونکو ماتې خوري؛ خو یاد ساته یاسره موږ ربا ژوندۍ غواړو ،زموږ کمه تېروتنه هم د لوی زیان لامل کېدای شي.

یاسر : موږ چمتو یو قومندان صیب! خو له بامه الوتکه شاید لوړپوړیزه ودانۍ ونړوي؛ دا ودانۍ شاید د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

قوماندان : له موږ سره د هليکوپټر يوه ماهر پيلوټ د تعمير په سر د ناستې ژمنه کړې او د هر ډول زيان څخه د مخنيوي ډاډ يې راکړی دی.
ياسر : موږ چمتو يو، خو يوه ستونزه لرو، زموږ نښان ويشتونکي ټيپې دي روغتون کې بستر دي، اړينه ده چې د رڼا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړيزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته بايد يو نښان ويشتونکی ولرو.
مشر قوماندان وويل: ته اندېښنه مه کوه، موږ هلته داسې نښان ويشتونکي ځای پر ځای کړي دي چې ګل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هيلېکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپويزې وداني ښکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنده ده، چې دوښمن څنګه مهار کوئ. ياسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافيايي کړيو په ماتيدا او ځپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره يې ټيلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو يې غږ وکړ: په دريو دقيقو کې چمتو شئ. د دوی له چمتو کېدو سره سم ياسر قوماندان د دوی د چمتووالي ارزيابي پيل کړه؛ مګر د ليکه شويو سرتېرو په څنګ کې يې شريف سرتيری تر سترګو نه شو، په بيړه يې زنګ ورته وواهه ورته ويې ويل: شريف زمريه! ته دا بېړني عمليات وګوره او ته د تا تری تم کېدل وګوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- **قوماندان صيب! په يوه ښته کې بند پاتې يم، يوه ډله خلکو د رڼا خبريالې دفتر تر بريد لاندې نيولی دی غواړي، چې رڼا له ځان سره برمته کړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.**
- **موږ هم په هغه دفتر عمليات کوو، وسله درسره شته؟**
- **هو**
- **نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعيت په چټکۍ سره څاره، رڼا ته هر ګواښ خپل ګواښ وګڼه، هغې ته زيان ټولو کمانډو ځواکونو ته زيان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمته کونکي څاره او وګوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړين دی، موږ مکلف يو چې رڼا ژوندۍ وژغورو؛ دې پيښې ځای ته ټولې رسنۍ راغلې دي، د کمانډو ځواکونو دې عملياتو جريان په ژوندۍ بڼه**

خپروي، که موږ په دې عملياتو کې برياليي نه شو نو موږ ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صيب! وويل.

شريف د رڼا دفتر ته په ډېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل يې ځان ته يو ډاډمن ځـاى پيدا کړي، چې په نښه شوې مرمۍ يې له غاړې سره تېره شوه، سر يې ټيټ کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله يې راواخيسته، مرمۍ يې تېره کـړه د تيارسۍ په ډول يې دفاعي حالت ونيو؛ د وره له چولې يې دهلېز ته وکتـل، د رڼـا فتر مخې ته يې په يوه ساتونکي نظر ولګېد، چې وارخطا وارخطا يوې بلـې خواتـه ګوري څو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړى نه کړي. له کـيڼ لـوري يـې د ضربه يي مرميو غږ واوريده، ساتونکي هغه لور ته پـه دفـاعي حالـت کـې د خپلـې وسلې زخه ونيوله، چې له بله اړخه يې مرمۍ پـه کـپرۍ ولګـېده، لـه درز سره پـه ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شريـف يـوه ډلـه برمتـه کـونکي وسـله وال وليدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بيړه اوچت ګامونـه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شريف پوه شو چې دوښـمن موخې ته د رسېدو په حال کې دى په غږېدلو سترګو يـې دا ظلـم ليـدل ونـه شـو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رڼـا عـزت تـه زيـان ونـه رسـوي، د قومندان امر يې له ياده وباسه، لاس په ماشه دهلېـز تـه راووت دوه وسـله وال يـې داسې له مخې لرې کړل لکه د اړې په وړانـدې د ونـې برغنډونـه، چـې غـورځي، هغوى د ده مرميو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شريف دريم کس په زخـه کړ خو له پير مخکې يې سينه يې وسوځېده درې غبرګې مرمۍ يې له سينې ووتـې سترګې پرې تورې شوې وسله يې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته ميـدان خـالي شو هغوى په بيړه د رڼا د دفتر په لور رهـي شـول. وسـله والـو کسـانو دفـتر تـه لـه داخلېدو سره سم شور او ځوګ جوړ کړ، دوى هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشيانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رڼا وارخطـا او ووېـروي، ترڅـو د دوى لـه غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوى يې ورته وايي. دوى په دې تمه ؤ چـې رڼا به يې په ليدو زارۍ پيل کړي او چغې به ووهي خو رڼا د دوى د تمې خلاف لکه يو زړه ور سپاهي د برمته کونکو په ور ننوتو، په دوى غږ وکړ ورته ويې ويل:

مخکې رانه شئ، تاسې بې اجازې زما دفتر ته نشئ راتللای، په بیړه ووځئ. د ډلې مشر ورنږدې شو د تمانچې میل یې د رڼا په سر کېښود ورته ویې ویل:
شور ونه خورې کنه ماغزه دې شیندم، تا له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله یې زموږ مشر خدای داد ونیول شو؟ تاسې له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ قوي ډله دې تیت او فرق کړه او د مشر له سیوري دې محرومه کړه؟ تاسې موږ ته لویه ضربه راکړه، په میلونونه روفۍ زیان مو راورساوه؛ زموږ د ټول کاراوبار خنډ شوئ، تا موږ نه پېژاندو چې له موږ سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له موږ سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه ؤ کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له موږ سره د مخامخ کېدو لپاره خو زورور خلک هم سل ځله فکر کوي، بیا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې له موږسره د مقابلې پایله څه وي؛ یوازې او یوازې مرګ بس.
رڼا په وسله وال برمته کونکي کې قهرجنې سترګې ونیوې؛ ورته ویې ویل:
ځناوره! که ته ما په مرګ ګواښې زه له مرګه نه ډارېږم او نه زما په مرګ کیسه ختمېږي؛ رڼا یوه نه ده چې په وژلو به یې کیسه ختمه شي او ستاسې د انساني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارویان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غونډې روښانه کړي، هیڅ یو ظلم به مو نه پټېږي، هغوی به تر هغو خپلو نارو ته دوام ورکوي، چې ستاسې له بربریته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسله وال د رڼا سرته په نیول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنه وه رڼا په سر شدیده ضربه وخوړله، له خپله سره یې څاڅکي، څاڅکي وینې لیدې چې د څڅوبې په څېر یې له ګوړګوتي ویښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حق او باطل جنګ ؤ رڼا د ظربې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ، وسله وال ته یې وویل:
زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلک ته وفاداره او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به بربنډه وم، د هغوی وحشتونه به برملا

کوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړاندې لکه سپر درېږم د هیڅ داسې وحشت د اور لمبې به رانه ځپانده نشي، چې وګړي مې وسوزوي او ظالم یې لکه سپینه کوتره سرې سترګې وګرځي، دا فکر زما په وجود کې چې د ظالم د ظلم په وړاندې به خاموشه شم خیال دې محال او جنون دی نو؛ ځکه زما د ګواښلو هڅه مه کوئ. رڼا غوښتل د خپلو هیلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمته کونکي له درانه سوک سره یې خوله پیوند شوه، د رڼا سر ګنګس شو، شونډې او له ګذارسره لګېدلی مخ یې بې خوده شو؛ ځکه د مخ غوښه یې د درانه سوک او د مخ هډوکو ترمنځ راغله، د سوک ګذار دومره ځواکمن ؤ، چې د رڼا له سره یې پړونی وغورځاوه، په سترګو یې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعیت سره سره یې بیا هم ژر پړونی په سر کړ؛ څو حیا او عفت یې مات نشي، له هغه وروسته یې خپل نازک لاس خپلو شونډو ته ویوړ د لاس له راښکته کېدو سره سم یې خپلې قلمي ګوتې او ورغوی د خپل ځان په وینو سور ولیده، له ګنګسیته خپل عادي حالت ته نه وه راغلې، چې ورته وویل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولکه کې یې، د ژوند او مرګ پرېکړه دې موږ کوو، ته موږ ته لیکچر مه راکوه او نه موږ دې قلمي خبرو ته وخت لرو.

- موږ درته د پولیسو د مشر ټلیفون رخ کوو ورته وواېه، چې زموږ رئیس خدایداد چې ستا پلیتې ژورنالیستې له امله په بند کې دی را خوشې کړي، کنه ته وژل کېږې.
- زه دا کارنه شم کولی، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلکو په سر یې سودا کړم، که زما په مرګ هم تمام شي زه دا کار نه کوم او نه د مرګ پروا لرم.
- دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لرې، خو د خپلو اولادونو په فکر کې هم نه یې؟ ته مجبوره یې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په یاد کړه، هغه به څنګه شي؟
- ما واده ندی کړی، زه به د واده جشن هغه وخت کووم، چې ستاسې ناولې څېرې د خپل هېواد له پاکې ځمکې ورکې کړم.

برمته کوونکي له غروره ډکه خندا وکړه، ويې ويل: مور هم نه لري؟ خويندې او ورونه هم نه لري؟
رنا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه يوازې د ځان په وير کې وه مور، دوه خويندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ.
له ځان سره مشغوله شوه، ويې ويل:
شايد زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوېزوني خپرونو کې خپاره شي؛ که مور او خويندې مې دا حال په ټلوېزون کې ووينې زړه به يې ودرېږي.
ژر يې وسله وال کس ته وويل:
د پولسو مشر ته زنګ وکړه، تاسې چې څه وايئ زه يې منم د پوليسو مشر ـ ته هغه خبرې کووم، چې تاسې يې غوښتنه لرئ.
د پوليسو د مشر نمبر رخ شو، رنا په ژړغوني اواز په قومندان غږ وکړ ورته ويې ويل:
قومندان صيب! د پېښې نشرات لکه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوڅې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به يې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رنا غريو نيولې شوه سترګې يې له اوښکو ډنډ شوې ستونی يې را ډک شو د خبرو کولو ځواک يې نيمګړی شو په مېز ايښی دسمال يې راواخيست خپلې اوښکې يې پرې پاکې کړې، بيرته يې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونی يې چوله شوه د خبرو توان يې وموند قومندان ته يې وويل:
قومندان صيب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرګ او ژوند د دې وحشيانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه ښکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما به خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدير به مې د ژوند پاڼه زېړه کړې وي، نو پروا يې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، يوه رنا به خاموشه شي، ګوندې زما وژنه سل رنا ګانې نورې وزېګوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنيوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چې که مور مې يو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمک کړی وي.

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخیسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برمته کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملګرو غږ وکړ: هیلېکوپټر زموږ د لوړ پوړیزې ودانۍ په سر کېناست، سرتېري د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس ګواښ له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قیمت تر رڼا ځان راورسوي او هغه زموږ له منګولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ،چې تر خپلې موخې راورسیږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ یې په ټنډه سرېښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهلیزونه د بټ نېنو په څېر د مرمیو درزا په سر واخیستل، وسله وال پوه شول چې دا کماندوګو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پوړ کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا برېښنا ته ورته تېز عملیات کوي؛ ځکه خو یې د مقاومت مرال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان یو په بل پسې د مرمیو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا یې د سر په ویښتانو کې ونیوله، په ورمېږ یې د تمانچې میل ورکېښود یو داسې پنا ځای ته یې ویوړه، چې هلته یې د ډال په توګه وکاروي، څو دقیقې نه وې وتلې چې کماندوګو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس میتري کې ودرېدل. کماندوګو د وسله وال کس اړخ ته د ویشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، یوازې وسله یې ښکارېده، چې د رڼا سر ته یې نیولې وه. رڼا د کماندوګو سرتېرو په لیدو هیله مندې سترګې د هغو په څېرو کې ونیولې، له خوښي یې په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې، د کماندوګو ځواکونو ډلګي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ویې ویل:

بې غیرته ایله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارینه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوږو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سنګر نیولی ؤ. ډلګي مشر بیا غږ پرې وکړ ورته ویې ویل:

ته نه پوهېږې، چې زموږ تور سرو ته، څوک د زیان رسولو هڅه وکړي موږ څه سزا ورکوو، تسلیم شه کنه داسې به دې ودردوم، چې خپل مرګ رانه په زاریو وغواړې.

وسله وال کس یې په ځواب کې ګواښرنده وویل: که د رڼا ژوند غواړئ نو وسلې پـه ځمکه کېږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه لـه مانـه مخکـې بـه د رڼـا پـر سر مرمـۍ خښېږي.
کماندېو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرګ ګواښونه یې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ویل یې: زما له مرګ مخکې به مو خبریاله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسلیمېږم.
د کماندېو سرتېرو یوه او بل ته وکتل، ډلګي مشر ته یې وویل: موږ بله لاره نه لـرو، وسلې باید په ځمکه کېږدو؛ ځکه چې د رڼا ژوند موږ ته تر هر څه مهـم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کېښودو ته لانه وې رسولې، چې شیندلي مـاغزه او وینـې لـه چت سره پیوند شول؛ ټولو یو بل ته حیران وکتل، وارخطا یې په یو بل کې سترګې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رڼا یې وویشته. عملیات ناکام شول هر څـه پـه اوبـو لاهو شول؛ رڼا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رڼا برمته کونکی لکه د ونې برغنډ د هغې له څنګ سره ولوېد؛ نښان ویشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکـړ ویې ویل:
مه وارخطا کېږئ د خفګان څه نه دي شوي، د رڼا له برمته کـونکي وسـله وال مـې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنګونو ته وینه ورغله، له خوښي یې یو بـل پـه غېـږ کـې ونیول د رڼا له روغتیا ډاډمن شول؛ هغه یې له پنځم پوړ راښـکته کـړه، امبولاسـونه ولاړ ؤ خو رڼا روغتون ته له تللو ډډه وکړه، ویې ویل:
زه ښه یم که له ماسره ښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور څنګ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي باید ما ووینې.
د رسنیو استازي هم خورا ډېر راغلې وه؛ ځکه د دوی یوې هم مسلکې د ښـامار پـه خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او ژغورنه یې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه ؤه، کور ته له تګ مخکې خبریالان پرې راټول شول د څو جملو ویلو هیلـه یـې ترې وکړه.
رڼا له خپل جیبه دسمال را واخیست د خپل مخ وینې یې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زیاتي نښانې له لیدونکو پټې کړي؛ خبریالانو تـه یـې پـه لنډو الفاظو کې وویل:

زه يوه خبرياله يم، په حقيقت کې د ولس ژبه يم، د هېواد د ستونزو په راپورته کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز يم؛ خو يو شمېر د انسانيت په جامه کې وحشي- ځناور غواړي دا اهتزاز ودروي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودروي هيله يې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي بايد په وړاندې يې ځوک ونه درېږي او نه يې په وړاندې اواز اوچت شي، کنه د تل لپاره به يې بې غږه کړي او له منځه به يې يوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که مـوږ ځوک په مرګ ګواښي او يا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زموږ د له منځه وړلـو اراده لري، هيڅ پروا يې نه لرو او نه دا کار زمونږ په رسالت کومه اغېـزه کـوي، د يوې رڼا په له منځه وړلو دا بهير نه درېږي او نه زموږ د ځپانده بهير په وړاندې داسې کړنې کوم خنډ رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هيله لري، چې له موږه به ميدان ورخالي شي د هغوی دا هيله خـوب دی، خيال دی او محال دی.

دوی غواړي موږ ووېروي، خو زموږ په زړونو کې د خدای وېره، مسلک ته ژمنتيا او له ولس سره دومره مينه ده، چې د دوی وېرې ته پکې ځای ندی پاتې شوی.

رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له يـوه لـوري سره يې سترګې وګنډل شوې سترګې يې نه رپولې، خو د اوښکو غټ غټ ځـاځکي يې د ګرېوان په لوري څځېدل. ټول ولاړ خلک اړ شول د رڼا د سترګو نظر پـه لـور وګوري، له کټو سره سم يې ولیدل، چې يو ځوک پښې لوڅې په اوچتو ګـامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونيو په څېر تګ، زېړ زبېښلی مخ لـري، پـه وارخطـا څېره او راوتلو سترګو له دوی د يوه ورک کس په لټه کې دي، په لومړي سر کې خو ټول حيران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په رانږدې کېدو ټولـو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خويندې او کوچنی ورور په داسې حالت کـې د دوی په لور په اوچتو ګامونو لاره لنډوي، چې د مور پړونی يې په ګرېوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلي حالت ټول خلک خفه کړل، د هغې لالهانده او بګراوه کړنو هر چاته د مور د مينې کيسه کوله.

د خپل اولاد په مينه کې د جنون تر بريده ويريدلې مورکۍ راورسيده او له خپلـې لښتې لور نه يې غېږ ګډه کړه، زړه ته يې نږدې کړه، بار بار يې په مـخ او ټنـډه پـه

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به يې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو يې د پېښې له لاسه پر وجود ټپونه ووينې کله يې چې د رڼا په غېږ زړه موړ شو تاو شوي لاسونه يې ترې لرې کړل بيا يې ښکته پورته ورته وکتل؛ په ژړه غوني اواز يې ورته وويل: لورې! ډېره يې ووهلې؟ د هغوی هيڅ رحم درباندې رانه غی؟

رڼـــا يـــــې د ډاډ هڅـــــه وکــــــړه ورتــــــه ويــــــې ويـــــل:

مورې! هر څه سم دي، ماته هيڅ زيان ندی اوښتی، خدای ستا د دعاو له برکته لـه هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور يې وويل:

لورې! يو ناڅاپه مو په غير معمول ډول برېښنا لاړه، لږ وروسته له بهر څخه دې ماما زنـــــــګ وکـــــــــړ ويـــــــــې ويـــــــــل:

رڼا چيرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللې.

بيا يې وويل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه ګډوډي پېښه شوې، زه چاته زنګ کوم هغه به يې کورته راولي، نور يې ټليفون پرې کړ.

ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندې راغله، په ځان نه يم پوه شوې، چې پـــــه څــــــه ډول تــــــر دغـــــــه ځايـــــــه راورســــــېدم.

رڼا خپله مور له لاسه ونيوله ورته ويې ويل: ځه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.

دوی کورته لاړې، رڼا د خپل وجود په وينو رنګ شوې جـامې بـدلې کـړې، بيـا د خپلې مور څنګ ته راغله ورته يې وويل:

مورې! نن مې په خپلو سترګو وليدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونـه راتـه جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل.

مور يې خبرې ور پرې کړې مخ يې ترې واړاؤ، ورته ويې ويل: زه له تا خفه يم.

- ولې؟

ـــ ته طب پوهنځي ته بريالۍ شوې وې، هغه دې ونه وايه؛ څه به ښه وه چــې اوس دې د انسانانو روغتيا پالنه کولای، ولې دې ژورناليزم ته ځـان رابـدل کـړ؟ لـه دې سرخوږي دې څه غوښتل؟

رڼا په خنداشوه؛ خپلې مور ته يې د قناعت په پار وويل: مورې! زه دا درسره منم، چې زما مسلك له ننګونو سره مل دی؛ خو زما مسلك له طبابت څخه زر ځله ډېر خيررسونکی دی؛ طبيب د يوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بيا د ټولنې ژوند ژغوري، طبيب يوه انسان ته د خدای په مرسته نيك مرغي ور رسوي خو ژورنالېست بيا د ټولو د ښه راتلونکي په لټه کې وي.

ــ لورې خبره دې منم، خو زموږ په هېواد کې دا هر څه د ځان په بيه کېږي، دلته خو د بيان ازادي نشته دلته، چې څوك د چا ګټې وننګوي يا د چا د فساد برغولی پورته کړي د مرګ سزا ورکول کېږي، دلته انصاف نشته زور حاکم دی، ټوپك برلاسی دی او ټوپك له مرګه پرته نور څه کولی شي؟ موږ پرته له تا څوك لرو؟ که خدای مه کړه ته ونه اوسې، د دې کور پالنه به بيا څوك کوي؟ ته په دې خوښه يې، چې مور دې بيا د ګدايي له لوښي سره د هر کور دروازه ټکوي؟

رڼا يې په خوله لاس ورکېښود ورته ويې ويل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور يې د رڼا لاس له خپلې خولې لرې کړ، خبرو ته يې دوام ورکړ

- ته ضدي يې، ما څومره منتونه او زارۍ درته وکړې، چې طب پوهنځی ووايه کار به دې له روغتون او ناروغانو سره وي، له دې هره ورځ مړه کېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلك غوره کړ، چې هره لحظه د ګواښ سره مخ کېدای شې.

رڼا د مور خبرو غمجنه کړه؛ ځکه د مور له خبرو يې درك کوله، چې هغه د خپلې لور ګواښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ ګېرنې په اړه يې هغې ته وويل:

مورې! ته په حقه يې، موږ په داسې يوه هېواد کې ژوند کوو، چې دلته زور، جبر او پيسه حاکمه ده. دلته اوس هم خلك د ټوپك له شپېلۍ روزي ګټي خو د حل لاره دانه ده، چې کرار کېښنو. دلته د باطل د ورك کولو لپاره قرباني ته اړتيا ده، دلته د سمون او ټيکاو لپاره سرښندنو ته اړتيا ده، موږ که غواړو خپله ټولنه د روڼتيا په لور بوځو نو اړينه ده، ګواښ ومنو او دې ته چمتو شو چې خپله وينه د دې هېواد د بقا او ښه راتلونکي لپاره نذرانه کړو.

دوی خبرې کولې، چې رڼا ته زنګ راغی، د ټليفون په سکرين يې وليدل، چې د

رئیس سکرتر یې زنګ وهلی؛ پرته له دې، چې د رڼا د روغتیا پوښتنه وکړي ورته وویل شول: رڼا سبا سهار رئیس صیب بللې یې، رئیس صیب ویل: چې د کار له پیل وړاندې باید زما دفتر ته راشي.

رڼا ورته وویل سمه ده، نور ټلیفون پرې شو. د سکرتر د خبرو له اورېدو سره رڼا نارامه شوه.

له مور نه یې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر کې څملاسته او له دفتره د راغلي ټلیفون په اړه یې فکر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئیس ولې غوښتې یم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راکړي، راشي زما پوښتنه وکړي او ما وهڅوي برعکس یې زه په غیر متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئیس راسره په داسې رویې مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب یې ترلاسه نه کړ.

رڼا په همدې سوچونو کې سترګې سره ورغلې، خو یوې ژورې اندیښنې یې خوب ګواښه ، کله به نیمه ویښه ویده شوه او کله به یې بیا له چت سره سترګې وګنډل شوې ، له ازانونو نه مخکې یې دې ازان په تمه سترګې رڼې وې ، دې سهار په راختو یې اودس او لمونځ وکړ لا یې رسمیات پیل نه ؤ چې مرکزي دفتر ته ورسېده ، په دغه دفتر کې به دوی حاضري هم لاسلیک کوله د حاضري خونې ته لاړه، له جیبه یې قلم راوکیښ غوښتل یې چې د خپل نوم ځای کې لاسلیک وکړي، د حاضري مامور یې د لاسلیک په ځای خپل رغوی کېښود. رڼا دوه ګامه شاته لاړه، بیا یې د حاضري په مامور کې غوصه ناکې سترګې خښې کړې ورته ویې ویل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوکې نه لرم.

- لورې! زه ټوکې نه کوم، نه ستا د ځورولو هڅه کوم او نه زما عمر د داسې ټوکو سره سمون خوري، موږ ته همداسې دستور راکړل شوی؛ رئیس ویلي چې لومړی رڼا باید زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په کتاب کې د لاسلیک اجازه ور نه کړئ.

رڼا له غوسې سره سپینه شوه، له ده سره یې نورې خبرې پرې کړې، د رئیس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ کړ: لورې! موږ ستا په پاکې، وطن دوستې او هغه مبارزې ویاړو، چې په خپل وجود کې یې د دې بېچاره

ولس لپاره لرې، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هيله ده له ما خفه نشې، ماته له پاسه امر ؤ، زه مجبور وم کنه ته د داسې رويې وړ نه وې.

رڼا يې خبرې اوريدې خو ځواب يې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو يې د رئيس د دفتر لار لنډوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه يې ټک، ټک کړه. د ننوتلو اجازې غږ يې واورېد، ور يې پرانيست رئېس ته مخامخ په يوه چوکۍ کېناستله.

رئيس ته يې وويل:

مهرباني صيب!

هغه يې په دې لنډه او د هيله مندي خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ويې وويل:

ته د يوه رئيس سره خبرې کوې، نه سلام نه ستړې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- هو تاسې لوړ خلک خو ځانونه واجب الاحترام ګڼئ، ښکته خلک درته د خدای پيداوښت هم نه ښکاري.
- ولې؟
- ښه ښېلګه يې زما پرونۍ پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار له کومي راوويستل شوم، يوه لحظه مې هم د ژوند هيله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، يتيم ورور اوخويندو ته به مې خدای کتلي ؤ، چې وژغورل شوم خو تا د يوه رئيس په توګه زما د حال پوښتنه هم ونه کړه او د يوه انسان په توګه دې هم راته ونه کتل، چې په ما څه تېر شول خواخوږي خو دې يو وارې راسره ونه کړه؛ بلکې د يوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بيا دې د دفتر د غړيتوب حق هم را څخه واخيست، په حاضري کې د لاسليک کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟
- اغلې رڼا! له ټولنې سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمير لرلو له مخې کېږي، دا يووېشتمه پېړۍ ده؛ دلته به سازش کوې، ډېر هغه څه به نه وينې، چې ګورې يې، لږ د ځان په فکر کې هم اوسه.

رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

رئیس صیب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه هماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پیغمبر دي او هغه یې سپارښتنې دي یوازې څه، چې بدل شوي هغه زموږ ضمیرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېـزمن دي، تل ناوړه وېرې پکې ځای نیولی وي او له کبله یې سر ښکته ژوند تېروو.

- رڼا جانې! ته ځوانه یې، جذبات دې له تعقل څخـه وړانـدې دي، تـا لـه پرونی پېښې هم پند ندی اخیستی، ته اوس هم په هغه پخواني خره سپره یې او اوس هم هغه پخوانی بابولالې وایې.

په رڼا یې خبرو ښه اغیز ونه کړ له ځان سره یې وویـل: دا سـړی دې پـه خـبره نـه پوهېږي، خبرې او دلیل ورسره بې ګټې دي؛ نیغ په نیغه د رئیس د خبرو پـه مـنځ کې ورولوېده ورته ویې ویل: رئیس صیب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې یم؟

- رڼا جانې! ملك په یوه بحران کې دی، دلته هر سړی خپله شپه تېـروي، ګذاره کوي، دا ملك په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا یې دلته چې د ریښولو هڅه کوو دا د وخت له زیان پرته بله ګټه نه لري.

رڼا، چې کم یې د خندا عادت لاره او لکه د شهزاده لـور خـبرې یـې بـې اړتیـا نـه اورېدولــې د رئــیس پــه خــبرو یــې نــری مســکا وکــړه، ویــې وویــل: داسې هم نه ده چې ته وایې دامنم، چې زموږ ملك کې بلا ستونزې دي، د هېـواد پالنې احساس ختم دی، مسولیت پېژندنې کډه کړې او په خپلـو خلکـو زړه سـوی پای موندلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او تـه ښـه شې سبا زما او ستا په څنګ کې بل ملګری ښه کېږي د هغو نه بیا نـور الهـام اخـلي، چې یوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولي، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځــه لاړشي مــوږ مســلمانان یــو، لــه خدایــه هیلــه نــه پــرې کــوو.

رئیس د مېز په سر د چایو ډکه پیاله خولې ته کړه غوړپ یـې تـرې وکـړ بیـا یـې د تمسخر مسکا وکړه رڼا ته یې وویل:

رڼا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زیاتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخیستی.

- زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لوري تاته څه خطر دی؟

- **ستا له برمته کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافیا یوه غړي ماته ټلیفون وکـــــــــــــــــــړ، ویـــــــــــــــــــــــــې ویـــــــــــــــل:**
ستاسې د یوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زیان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځې تېروي، موږ خپل دوښمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبریاله ده، موږ دلته چاته د خپلسري اجازه نه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډغرې وهو.
که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زیان ورسېد بیا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارګېټ یاست او هیڅ زړه سوی به درباندې ونه کړو.
رڼا وویل: ښه! نو بیا؟
- **یا ځان د ټولنې له روانو حالاتو سره برابر کړه او یا دنده پرېږده، هیله مې داده چې ته نور ضدونه پرېږدې، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروې دا عاقلانه کار نده.**

رڼا لنډه مسکا وکړه، په رئیس کې یې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل: رئیس صیب! تاسې ترکستان ته روان یاست، زما مسؤلیت ادا کولو ته زما د شهرت پرستي خطاب کوئ؟ زه د ولس اواز اوچتوم، تاسې مې خود غرضه او ځان غوښتونکې بولی؟ له تامې دا هیله نه وه.
رئیس یې په دې خبرو په قهر کړ، له یوې خوا د ریاست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته یې وویل:
زه اوس یو بل کار هم کوم چې له مانه به یې هیڅ تمه نه لرې، د ځنګ له دوسیې څخه یې کاغذ را واخیست او د رڼا مخې ته یې کېښود، ورته ویې ویل: دا لاسلیک کړه.
- **دا څه دي؟**
- **ستا استعفی لیک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتیا نه لرو او نه خپل ځان ستا په څېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په ګواښ کې اچولای شو.**

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه یې قلم را واخیست او پاڼه یې لاسلیک کړه.

رئیس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته یې ویل:

ځه خیر، که یوه بااستعداده ژورنالیسته مو له لاسه ورکړه، ریس هم وژغول شو.

رڼا ناهیلې سترګې چت ته ونیوې، د پکي باد یې په سترګو ویښتان وغوړول، ساعت زنګ وواهه ستن په نهو ولاړه وه، قلم یې په دسکول کې کېښود، رئیس ته یې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه یې وویل: ایا یوه ورځ به نه مرې؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوې؟

- **رڼاجانې! ځه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بیا د یو چا د وتو په چل پوهېږي.**
- **زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه یم او نه ته زما رئیس یې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه یم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نیولو سره خبرې کوه. له تګ مخکې غواړم یوه بله خبره هم درته وکړم، ملنګ ته یوه دروازه تړلې، سل خلاصي وي هیڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفې سره به موږ له لوږې مړه شوه، تاته به بیرته راشو او په زاریو به درنه دنده دې خیرات په ډول وغواړو، زموږ روزي تاسره نه، له خدای ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخیست د رئیس له دفتره رهي شوه.**

ریس له شاه ورپسې غږ کړ، هیڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي یې شهرت طلبه یې، د ځان مشهورولو لپاره هر څه کوې.

رڼا یې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره ؤ خو له ځان سره یې ویل: چاته یې وایې رئیس کله په خبره پوهېږي، قدمونه یې یو په بل پسې اخیستل د دفتره له عمومي دروازې ووته ښه شېبه مزل یې وکړ د کور کوځې سر ته لانه وه رسیدلې، چې د ټلیفون زنګ یې وکړنګېده، له دسکول یې ټلیفون را واخیست، زنګ یې له کوره ؤ، غوږ ته له نیولوسره سم یې د کوچني ورور چغې واورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور یې غږ وکړ: اسده وروره! څه خبره ده؟

- هله ژر راشه مورجانه بې هوښه شوې، له خولې يې څګونه څې د شکر درمل يې هم خلاص شوي لګه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطايي لکه پانه ورپېده خو دا چې ورور يې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زياتولو هڅه يې پيل کړه، هغه ته يې وويل: وروره! زه د کوڅې سر کې يم، ژر در رسېږم، په مور به هيڅ هم نه کېږي.

ټيليفون يې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونيسې او مور روغتون ته يوسي.

د سړک غاړې يوې اوبلې خوا ته يې د روحي ناروغ په څېر د ټيکسي لټولو په نېت کتل، څو موټر پيدا کړي، ويې نيسي او مور روغتون ته ورسوي، کيڼ اړخ ته لرې يې په يوه ټيکسي باندې سترګې ولګېدې، په هماغې ټيکسي کې سترګې ټومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر يې ونيسي او کور ته يې بوځي خو له ښي اړخه يې د يوه ټاير ښوېدلي بريک غږ واورېده،ور ويې کتل نوی ماډل کروزين يې مخې ته ودرېد، ښيښه ښکته شوه، په رنګيز او جذاب ځوان يې سترګې ولګيدې چې د موټر جلب ته ناست دی، تورې عينکې يې په سترګو دي، رڼا هم دې موټر او ځوان نندارې دې سترګو له څاره نه لوله ، ځوان له بريک سره په سترګو را لوېدلي ټيټانيک ويښتان پورته کړل، بيا يې وپوښتل: اغلې! له لرې مې دربانـدې نظر ؤ لالهانده دې يوه او بل خواته کتل خير خو دی؟ ايا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترګې له اوښکو ډکې وې په هلک يې غږ وکړ: وروره! ځه خپله لار وهه که لالهانده ګورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نيولې ټيکسي راورسېده، لاس يې ورته وښوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه يې له خولې ووت، دعا يې وکړه، ويې ويل: خدای دې ژر موټر پيدا کړې کنه مور به مې مړه شي، بيرته يې په ولاړ موټر کې سترګې ونيوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښيښه موټر کې ناست دی او د رڼا د بد حالت نندارې يې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره يې ورته د تلو اشاره وکړه بيا يې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ويې ويل:

دلته د څه لپاره ولاړ يې؟ موږ خپل غم ته پرېږده.

ځوان، چې شاپور نومیده له موټره راښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته وېې ویل: اغلې! زه کومه بلا نه یم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راته ښکاري، چې په کومه ستونزه کې یې؟

- **نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ یې؟**
- **ولې دلته انسانیت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې موږ په دې هېواد کې ګډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانه وروګلوي نشته؟**

رڼا یې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.

په ژړغوني غږ یې ویل: مور مې د مرګ سره لاس او ګرېوان ده، کوما کې ده غواړم ټیکسي ونیسم او روغتون ته یې ورسوم.

- **اغلې! په ما د خپل کور د غړي په څېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت یم، که ته کومه نیوکه نه لرې زه درسره روغتون ته د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.**

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې ځواب یې ځکه نه ورکاوه، چې د هغه د شخصیت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلك هم پوهېده چې د بې باوري له لاسه ورته نجلۍ څه نه وایې؛ ځکه یې نور هم د هغې د باوري کېدو هڅه وکړه، رڼا ته یې وویل:

ژر کوه وخت نه ضایع کوو خدای مه کړه مور جانه به دې لاسه ورکړې. له دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرګ په اړ زیاته شوه، نه او هو یې ونه ویل، د کروزین شا سیټ ته وخته، خو زړه یې ناراحته ؤ لا یې هم په دې اړه یې فکر مشغول ؤ، چې ځوان یې دوکه نه کړي، په دې بهانه یې ونه تښتوي او یا هم د هغه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه یې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړیتوب ورکړ. موټر یې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره یې مور په بې هوښه حالت کې راوباسله او موټر ته یې پورته کړه، د روغتون په لور یې حرکت وکړ.

رڼا د مور سر په خپل زنګون کېښود، د هغې خاموشه وضعیت به کله، کله وویروله، ښکته او پورته به یې ورته وکتل کله، کله خو به یې ساه اخیستوته متوجه شوه، بیا به یې نبض ونیو د هغې دساه اخیستو او د نبض خوځښت به ډاډه کړه، د هغې د

مرګ له ویرې به څوشېبې مطمینه شوه، له ځان سره به یې وویل: خدایه مرګ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محرومويې.

موټر ته په ختو کې یې د مور د سر وېښتان بې نظمه شوي و، یو شمېر یې په مخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس وروړي، د هغې په سترګو رالوېدلي ویښتان تر غوږو ورتاؤ کړي، په دسکول کې یې ټلیفون وشرنګېده، ټلیفون یې راواخیست غوږ ته یې نږدې کړ؛ نجیبې خورلنې یې له سلام نه وروسته وویل:

رڼا خورې! ستا له برمته کېدو زه اوس خبره شوم، زه درته ملامته یم، چې ستا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لویې پېښې خدای ج بچ کړې یې.

- مننه خورکۍ! بس چې څوک خدای نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلی. ما خپل مرګ په خپلو سترګو ولید خو الله ج به مې کومه دانه پریښې وه.
- شکر چې روغه یې، بس نو بلا وه برکت یې نه وو؛ زموږ وطن له داسې بدبختیو ډک دی. دا لومړۍ او وروستۍ پېښه نه ده، چې موږ یې تجربه کوو موږ باید همت ولرو.
- نجیبې خورې! موږ باید له دې بدترو پېښو لپاره تیاری ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسلیمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ یو، چې هر خطر په ځان ومنو.
- هو بلکول،که داسې ونه کړو نو بیا به میدان یوازې ظالیمانو ته پاتې شي، ته اوس دفتر کې یې؟

موټر یو دم بریک وواهه رڼا رڼې سترګې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا یې په غوږنو محسوسېده، نجیبې ته یې وویل: نه دفتر کې نه یم، هلته مې استعفی ورکړه.

- ولې؟
- دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړاندیز یې استعفی وه، چې ما باید لاسلیک کړې وای.
- ځه ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړی، روزي په دفتر کې نه، له خدای سره ده؛ د خدای ج شکر دی چې خپلې مورکۍ، کوچني ورور او خویندو لپاره ته ژوندۍ پاتې شوې.

رڼا ترهېدلې سترګې په مور کې خښې کړې وې، په زړه زبېښلي مخ يې مچ خپل وزرونه رپول ژر يې د لاس په حرکت ترې لرې کړ ،بيايې نجيبې ته يې وويل:

خورې! که ته نه خفه کېږې بيا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره يو.

نجيبې ښنه وغوښته او د مرستې ست يې وکړ، خو رڼا دې مننې په ويلو سره ټليفون پرې کړ.

شاپور د رڼا د ټليفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره يې وويل: شاپوره تا خو عادي نجلۍ موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رڼا ده، شاته يې وکتل، په رڼا کې يې سترګې وټومبلې، هغې زړه نا زړه يې ويل:

که غلط شوی نه يم تاسې مشهوره خبرياله رڼا نه ياست؟

- هو، مشهوره نه يم خو هماغه يم.
- ښه! ډېر ښه، ما دې تصوير ليدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې ياست، وبښۍ، چې ما مخکې ونه پېژندۍ، بيا يې نـری مسـکا وکـړه ويـې ويـل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاؤه، چې په ضد مرمۍ موټر کې له شا او مخته باډي ګارډانو سره به چارې مخته بيايۍ خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې څېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغـانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټيکسي کې يې لېږدوي.
- زما توپير له نورو سره همدا دی، چې زه معنوياتو ته ارزښت ورکـوم، نـه مادياتو ته. زه د يوې غريبې کورنۍ يم، د موټرو دارايي، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجيح ورکوم او هيله مې ده، چې د هغوی مينه لاس ته راوړم د ولس مينه ماته تر هر څه لوړه ده.
- تاسې اوس دنده نه لرئ؟

رڼا وويل ته څه پوه شوې؟

- په ټليفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټليفون له خبرو دې جوته شـوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.
- هو ما استعفا ورکړه.

شاپور دې روغتون دروازې په ګڼه ګوڼه کې موټر يوه اړخ ته ودرواوه، رڼا ته يې وويل:

خو ولې ؟

ــ دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بيا به شي.

دوی دواړو د رڼا مور امينه، بېړنۍ خونې ته ورسوله، ډاکترانو ازمويني او بيړنۍ درملنې پيل کړې، خو شاپور ناڅافه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموينو وښوده، چې د امينې شکر خورا لوړشوی، انسولين او نور درمل ورته پيل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پيدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو يې ورته وويل:

د حساب په څانګه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو په صورت کې باقې پيسې ترې واخله، رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل: مور پيسې راوړې ته دې خپلې پيسې بيرته ترې واخله.

- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه يې پر ځان حق ګڼم، زما د پيسو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې بې پيسو ياست، د رڼا له ټينګارسره سره بيا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته يې د قناعت په ورکولو سره هغه اړ کړه، چې نور د پيسو د بيرته اخيستلو منتونه بس کړي، شاپور جيب ته لاس کړ، کارت يې راوباسه رڼا ته يې ونيو هغې ته يې وويل:

زما نوم شاپور دی، د يوه رسنيز مرکز مشر يم، که مو دنده غوښته زموږ يو مهم بست خالي دی؛ موږ به مو په وياړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتيا په وخت کې له موږ سره په اړيکه نيولی شئ، زه به ډير خوښ شم، چې ستاسې غوندې ريښتونې خبرياله له موږ سره کار وکړي.

رڼا يې ځان د نيکي احسان مند وباله، کارت يې ترې واخيست له مرستې يې مننه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځيد.

رڼا کارت لا دسکول ته نه ؤ اچولی، چې نرسه يې په خوا کې ودرېده، رڼا ته يې ويل:

رڼا ته يې؟

- هو، زه يم

- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

رڼا لکه لمر وغوړېده د شونډو سپېره والي يې د وينو سرخي ونيو، تر او تازه شـوه د خپلې مور د بستر په لور يې په بېړه قدمونه واخيستل.

مور يې لا دمخه په بستر کې د غېږې لپاره ورتـه لاسـونه غـوړولي وو، د رڼـا پـه ور رسېدو هغې په غېږ کې ونيوه، مور ته په غېږ ورکولو سره د رڼا له گوتو کـارت خطـا شو، د بستر لاندې ولوېد.

د رڼا له خوښي په سترگو کې اوښکې راغلې مور ته يې وويل:

شکر، چې ژوندۍ دې وينم، ما خو ويل لکه، چې يتيمه شوم، د پلار له سيوري خو مخکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مـور لـه مينـې او مهربانـه سيوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعـاوې قبلـوي، تـل مـې د زړه فرياد اوري دا دی ته اوس روغه رمټه يې او انشاالله ډېر ژر به رخصت کړل شې.

امينې خپله لور رڼا په ټينګه، يو او بل مخ ښکل کړه بيا يې وويل:

لورې! زه دې يوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بيا مړه کېږم. د مور په خبرو د رڼا مخ له شرمه تک سور شو، مور يې په غېږ کې ونيوه ورتـه ويې ويل:

که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شې؟

ــ له تا پرته ژوند خو به ډېر پيکه شی، ډېر به بې خونده شي؛ خـو د ژونـد اصـول همدا دي، همدا يې طريقه ده، چې پېغلې بايد واده وکړي.

امينه يوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا يې د نورمال وضعيت سره رخصـت کړه.

رڼا او مور يې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رڼـا د مور له روغتيا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لگښتونو مسؤليت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، يوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په ياد شوه، چې رڼا ته يې په خپل دفتر کې د کار کولو وړانديز کړی ؤ، دسکول يـې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړيکه ورسره ونيسي، د دسکول ځنځـير يـې کش کړ؛ خو کارت يې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره يې وويل: دا بـه مـې چېرې غورځولی وي بايد ويې پلټم؛ ځکه ماته يې پيدا کېدل اړيـن دي، رڼـا لا د

کارت د پیدا کولو په فکر کې وه، چې د نجیبې زنګ ورته راغی، ورته ویې ویل: د مورکۍ روغتیا اوس څنګه ده؟

- **ښه ده! شکر اوس بیرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غړېږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.**
- **ښه! شکر، چې خدای یې روغتیا نصیب کړه او ربتیا ته نوې دنده نه پیلوې؟**
- **ولې نه خو چې پیداشي.**

نجیبې د کمپیوټر په سکرین کې سترګې نیولې وې، کړکۍ یې خلاصه کړه، شمال د ګلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره یې خوښي خپره شوه ویې ویل: همدا اوس مې په یوه سایټ کې ولیدل چې افغان رسنیز دفتر یو تن کارمند ته اړتیا لري، نن یې د سي وي ګانو د ثبتولو وروستۍ ورځ ده، که غواړې زه به دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترګې یو ځل بیا له خوښي وځلېدې، په شونډو یې مسکا خپره شوه، په هیله منده لهجه یې وویل: خورې! دا کار حتما وکړه، زه دندې ته اړتیا لرم، ته خو پوهېږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته ګوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نه شم لیدی.

- **سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس یې ورلېږم، سبا مو ازموینه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه یې ادرس په مسیج کې درلېږم.**

نجیبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ایمېل کړه، رڼا ته یې هم ادرس واستاوه.

رڼا هیله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره یې وویل:

انشاالله له پخوانۍ دندې به په ښه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلینو تر منځ د اړیکو پول جوړه شم رڼا په همدې سوچونو کې له اوږدې بوختیا وروسته د خوب په سمندر کې ډوبه شوې وه، د مرغیو چڼا، د سهار له اذانه سره یو ځای په فضا کې خورېده، د بلال په شان په خواږه غږ اذان او د مرغیو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسېدل، له خواږه خوبه راویښه شوه، سور بخونه بړستن یې له مخ کش کړه، دېوال ته یې وکتل په ساعت یې سترګې ولږېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموینې په ور یادېدو یې

ټکان وخوړ، ژر جگه شوه لمونځ یې وکړ، چاې یې وڅښه د ازموینې لپاره یې ځان چمتو کړ، له یو بلا هیلو سره له کوټې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوټې یې د هغې زگېروی واورېده، په منډه منډه ورغله د هغې په الوتي څېره یې نظر ولگېده، هغې ژوره ساه اخیسته، په ټنډه یې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووتـه ټیکسي- یـې ونیولـه، دواړه تـر روغتونـه ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموینې پیل کړې؛دا ځل یـې د مـور د پخـوانۍ نـاروغي خلاف د وینې شکر ډېر ښکته شوی ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کـړل ورتـه ویې ویل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالته ډېر ټیټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل لـیکم، ډاکـتر ورتـه درمـل ولیکـل دوی دواړه یـې رخصت کړل.

رڼا خپله مورکۍ تر کور ورسوله، دې دفتر ازموینې تـه یـې ډېـره بیـړه وه، ژر یـې ساعت ته په دې هیله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي ، یولس بجې وې دې ازموینې ځای یې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموینې پـه لـور روانـه شوه، رڼا هغه مهال دې دفتر په دروازه ننه کیښوده چې لا لـس دقیقـې یـې پـای وخت ته پاتې وې ، خو دفتر د انټرویـو کسـان خـلاص کـړي ؤ، هیڅـوک هـم د ازموینې ورکولو لپاره نه لیدل کېدل، رڼا د دفترساتونکي ته وویل:

ښنه غواړم وروره! زه د انټرویو لپاره راغلې یم، که زما له راتگه ستاسې مشر خبر کړئ منندویه به مو شم.

- **خورې! د انټرویو وخت ختم شو مشر بهر ووت، یوازې اداري مرستیال په دفتر کې دی.**
- **که هغه ته هم ووایې ښه به وي کېدای شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکـه زه کار ته ډېره اړتیا لرم.**

ساتونکی ننه وت مرستیال ته یې د هغې د راتگ وویل.

مرستیال له غروره ډکې سترگې په ساتونکي کې خښې کړې، ویې ویل: ورتـه ووایـه چې وخت ختم دی، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلـې یـې؛ خـدای خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

رڼا لوړ پوړیزې ودانۍ ته سترګې نیـولې وې، د ګلانـو پـه رنګـا رنـګ پـاڼو د لمـر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کړپا شوه، په ونه دنګ ډنګر سړی را ووت، په ناهیلې اندازه یې وویل: خورکۍ! هغه وایي وخت ختم دی، ته تلی شې.
د رڼا په زړه کې لا هم د هیله مندۍ څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته یې وویل: په تکلیف به شې خو دې مصاحبې مسول ته ووایه چې رسمي وخت ته لا لس دقیقې پاتې دي.
ساتونکی بیا ننه وت مرستیال ته یې وویل: میرمن وایې چې لا خو رسـمیات نـه دي ختم شوي ،لس دقیقې ورته پاتې دي.
مرستیال په ټلوېزون کې سترګې ګنډلې وې، پیاله یې ور پورته کړه د غرور سرخـي یې په مخ کې له ورایه څرګنده وه په قهرېدلي انـداز یـې وویـل: دا څـومره سـپین سترګې ده، په لسو دقیقو کې موږ څه کولی شو؟ د یوه سوال ځواب هم پکې نشـي ترسره کېدای، ورته ووایه، چې څه لاړه شه د ځان په څېر د لټانو اداره وګوره، هلته به دنده واخلې.
ساتونکی راووت رڼا ته یې وویل: خورې! هغه دې پیغام نه مني لا په قهـر هـم شـو، ویل یې: څه لاړه شه موږ ته سر خوړی مه جـوړه د ځـان پـه څېـر چېرتـه د لټـانو دفترونه پیدا کړه، هلته دنده واخله.
رڼا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته یـې وویـل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، موږ نورو ته د وخت د ارزښت سپارښـتنه کـوو، دوی خپله لټي د هر کس په تن کې ویني، په لسو دقیقو کې لس انټرویو اخیسـتل کیږي.
په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفـتر د حـوېلۍ دروازه نیمـه چوله وه، رڼا د خلاصولو لپاره لاس ور ووړ له بهره هم یوه کس د دروازې خلاصـولو په موخه د رڼا په لاس، لاس کېښود، رڼا د داسې حالت سره، چې څوک بیګانه یـې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر یې خپـل لاس د ځان په لور کش کړ شاته یې څو قدمه واخیستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتـو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نیول شوې دوسیه ترې ولوېده.

خپلې دوسې ته ژر ټیټه شوه له دوسې تیت او فرق ورقې یې راټولې کړې، بهر تـه د وتو په لټه کې شوه په وتو کې یې د سترګو له کونجه په ځوان نظـر ولوېـده ویـې پېژانده، هغه بل څوک نه وو هماغه شـاپور ؤ، هغـه ځـوان چـې لـه رڼـا سره یـې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شـو، چـې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې ګرځېده، د هغه له لیـدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته یې د ځان پېژندګلوي؛ ځکه ونه کړه چې د مرستیال رویې یې ډېره نارامه کړې وه، هیڅ د خبرو توان یـې نه درلود، رنګ یې الوتی وو، له لبرېزو شونډو یې د سرخي ښاپېری تښـتېدلې وې، د ژر وتلو هڅه یې کوله، په بیړه بهر ووته. له دوسیې یو لوېدلی کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخیست، چې د مېرمنې له دوسې لوېـدلی کاغـذ بیرتـه هغې ته ورکړي، په راخیستو کې یې د کاغذ لیکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پاڼه وه، له لوستلو سره سم یې ټکان وخوړ پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېـرمن رڼـا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلې ده؛ خو دا چې ولـې بـې سـواله بـې ځوابـه بیرتـه ګرځېدلې؟ په لامل یې باید ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو ګامـه نـه ؤ پوره کړي، چې له شاه یې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حیرانه ودرېده؛ له ځان سره یې وویل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، پـه شـا یـې وکتـل ګـوری شاپور را روان دی، کاغذ یې هم په لاس کې دی، رڼا ته یې وویل:

تاسې دلته کله راغلې یاست؟ زه لږ مخکې د مراجعینو له مصاحبېو خلاص شوم، بهـر ووتم، ستاسې ټلیفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بیا مو اړیکه ونه نیوله، تاسـې څنګه دلته پېښه راکړې او بیرته زما له لیدو پرته داسې په بیړه ځئ؟

- بس راغلې وم، یوې خورلڼې مې دلته د دندې له اعلانه راته وویل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.
- ولې ما خو کارت درکړی وو؟

ستا کارت مې ډېر وپلټه، خو نه پوهېږم چېرته رانه لوېدلی.

د هغې خورلڼې په لارښوونه دلته راغلې وم، خو فکر کـوم وړ ونـه بلـل شـوم ان د مصاحبې وخت هم رانه کړل شو، په بیړه ځکه راووتم، چې نـور دلتـه راتـه د بـې انصافي له امله ځمکه تنګه شوه.

شاپور يې په خبره وخندل، ورته ويې ويل:
ګيله دې په سر سترګو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي، دفتر کې خبرې کوو.

- لومړی دې مرستيال ته اخلاق وښايه له خلکـو سره د رويـې هـنر ور زده کړه، بيا يې خلکو ته د مصاحبې لپاره کېنوه.
- ولې هغه څه کړي؟
- له ما سر يې ښه چلند ونه کړ، ملنډې يې راباندې ووهلې، زه د ملنډو تاب نه لرم، ډېره مې نارامه کوي.
- رڼا جانې! ته په حقه يې، مرستيال مې د خپلوانو له ډلې دی، ستا په څېر ټول خلك ترې خفه دي موږ هم پوزې ته ترې راغلي يو، بس دعا کـوو، چې يو بل مناسب کس پيدا کړو، چې دغه بست ډك کړي؛ ډېر ورتـه پـه تمه شوم، چې اصلاح شي خو ګټه يې ونه کړه. شاپور د رڼـا غصـه راکمـه کړه، بيا يې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وويل.

هغې هم ومنله، رڼا او شاپور دفتر ته ننه وتل،په مرستيال يې سترګې ولګيـدې چـې دې هندي فلم دې ليدو په موخه يې ګوشي په غوږو کې ټومبلې دي
د دوی په ليدو مرستيال ګوشي لرې کړې؛ ځکه مخې تـه يـې داسـې يـوه لښـته، جذابه او سپوږمۍ مخې مېرمن ودرېده، چې د هندي فلم نجلۍ نه يې د ښکلا وزن څو برابره زيات ؤ، مرستيال د رڼا په ليدو لکه جل وهلی څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ، وروسته لږ په خود شو له ځان سره يې وويل:
د سترګو مخکې دې ريښتونې د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتـو وخـت ضايع کوې.
له رڼا سره د خبرو په پلمه يې هغې ته سترې مشی ورکړه؛ خو رڼا د ده د تمې خلاف په تروشه ټنډه ورته د ځواب په دود يوازې سر وخوځاؤ.
مرستيال يې له دې حرکته ناخوښ شو له هغې سره يې د خبرو غځولو په پار وويل:
ولې مېرمنې، له چا سره دې جنګ کـړی کـه څنګـه؟ حالـت دې نورمـال راتـه نـه ښکاري. رڼا چې له مخکې يې زړه ورته ډك ؤ، د نه په لنډ ځواب يـې د هغـه خـوا نوره هم بده کړه، خو د رڼا سره يې د خبرو اشتيا لا نه وه سوځېدلې، بيا يې وويل:
نو ولې دې تروشه ټنډه نيولې؟

- له يوه احمق سره د مخامخ کېدو له امله.
- دا احمق څوك دی؟

رڼا له ځان سره ورو وويل: ته يې کنه.

هغه را څك شو رڼا ته يې وويل:

مېرمنې تاسې څه وويل؟

- نه ما څه نه دي ويلي، هسې غوږونه دې برېږي.
- وی ته خو سره مچی يې، ته خو له ماسره داسې چلند کوې لکه ما چې خفه کړې يې.
- د احمقانو يو خوی مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق يم.

شاپور د رڼا په خبره وخندل مرستيال ته يې وويل:

رڼا، پېژنې؟

- نه
- رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت کې د شهرت خاونده شوه.
- له کوم بنياده يې شهرت تر لاسه کړ؟
- د ريښتينولي په لمن نيولو سره.
- دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخکې برمته شوې وه؟
- هو هغه ده.
- دا خو داسې په قهر ده لکه ما، چې برمته کړې وي حال دا چې زه د دې گنا مرتکب نه يم.

رڼا يې په خبره غاښونه وچيچل، بيايې له ځان سره وويل: خدايه صبر راکړې، هغه ته له څه ويلو مخکې يې ځواب ته شاپور اوږه ورکړه.

- زه هم رڼا کمه پېژنم؛ ځکه ناسته پاسته مې نه ده ورسره کړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ايمانداري، مسلك ته ژمنتوب، ريښتينولي او زړه سوی يې له لويو ځانگړتياوو څخه دي؛ هغه ظاهرآ مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقيقت کې داسې نه ده، څومره چې د دې په اړه زه

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاک زړه لري، تل د حق پلوي کوي، خپل ځان هم ګواښ او خطر ته ورکوي خو حق ته حق وايي؛ ځکه خو يې خيانت ګر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي.

مرستيال لا هم د اړيکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه يې وويل: ښه توب دې ته وايي، چې بې ځايه دې په يوه سړي په قهر شي؟

د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور يې د مرستيال مکارې نه شواى اورېداى، د چورتونو لړۍ يې وشلوله ويې ويل: لږ مخکې انړ ويو ته راغلې وم خو تاسې د مصاحيبې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وې؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
- ايا تاسې په اعلاناتو کې د انټرويو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلاى؟
- تر دولسو بجو مو وخت ټاکلى ؤ، خو دولسو ته لس دقيقې پاتې وې، په لسو دقيقو کې موږ انترويو نشوه اخيستلى او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مينه نه لرونکي خلک د هيڅ ادارې نه خوښېږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خبرو دلچسپي پيدا نه کړه. ايا زما خبرو ته څه دليل لرې؟

رڼا يې حماقت له ورايه درک کړى وو، ترخه موسکا يې وکړه ويې ويل: هو يو نه ډېر دلايل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ يم.
- له تاسره مې څومره وخت ووت؟
- پنځه دقيقې.
- په پنځو دقيقو کې ته زما له انټرويو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفيت لرې، څومره وزن لرې او د انسانيت درجه دې څومره ده. د يو چا پېژندنه هسې خلک وايي ډېر وخت ته اړتيا لري، وخت ته نه، بلکې د ارزيابي کونکي په وړتيا پورې اړه لري، که مصاحيبه اخيستونکى وړتيا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولى شي.
- ښه نو تاسې زه څنګه ارزيابي کړم؟
- ته هسې خبرې اورېدوې، چې زما نه خوښېږي.

کړکۍ خلاصه وه، په دېوال درې رنګـه بیـرغ د بـاد څپـه یـز حرکـت رپـاوه، رڼـا ورېښمینې زلفې له سترګو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، لـه طبعیـت څخـه یـې خوند اخیستو. د مرستیال رنګ تک سور اوښتی وو، کوښښ یې کاوه، چـې خپلـه بې علمي پټه کړي، په اطاق کې خپره شوې خاموشي یې ماته کـړه، شـونډې یـې وخوځولې، ویې ویل: انټرویو ته ناوخته تګ، هسې خبرې دي او که د یـوه لـټ، بې کفایته او بې مسؤلیته کس ځانګړتیا ده؟

- انټرویو ته ناوخته راتلل تل د یوه چا په غفلت او بـې کفـایتي دلالـت نـه کوي، هغه هم بیا زموږ په څېر لـه سـتونزو ډک هېـواد کـې، دلتـه ډېـر مجبوریتونه دي،ډېر دې کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دلیل پوښتلی وایې او مناسب ځواب مې نه درلودی شـړلې به مو وم خو که خبرې مې قناعت بښونکی وې، څه اسمان رالوېده، چـې لس دقیقې مو نورې هم غځولې وایی؟

رڼا نه غوښتل، چې بې ځایه ملامتي ومني، ویې ویـل: ګـوره وروره! زمـا لټي نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټي کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- نو ایا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ویلی شې؟
- هو
- مهرباني.
- زه دا اصل منم، چې انټرویو ته باید سړی په ټاکلي وخت لاړ شي، زه هـم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تیاري مې نیولې وه او فکر کـوم کـه ستونزه نه وایې رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتګ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه یې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته یم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ایا مور مې همداسې په بد وضیعت کـې پریښـې وایې او زه دلته راغلې وایې؟

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدللو خبرو یې خوند ورکړ، د هغې با مسؤلیته ژوند او ژمنتیا یې ډېر خوښ شول په زړه کې یې د هغـې د

صداقت ډېوه لا بله شوه، نه يې غوښتل د مرستيال او رڼا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره يې په زړه لګېده، هرې خبرې يې ځانګړی وزن لاره، بحث يې په منطق ولاړ وو، شاپور يې له هرې خبرې بيل بيل خوند اخيسته ؛ په ذهن کې يې بيلابيلې خبرې ګرځېدې له ځان سره يې وويل: داسې يوه ځيرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه يې وکړه، چې رڼا خپله مرستياله وټاکي،ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنيز دفتر ته اغيزمنه واقع شي ،په ذهن کې له دې پريکړې سره يې د فکرونو لړۍ وشکيده په خپل مرستيال يې غږ وکړ

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رڼا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان يې علميت او سپېڅلتيا ته درناوی لري، په رېښتيا هم د هغې د ناوخته راتګ لامل زه خواشينی کړم، که د رڼا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤليتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغتونه ورسوله

- ښه نو تاسو يو بل له پخوا پېژنئ.
- له پخوا يا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې يو انسان څومره وړتيا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.

مرستيال چې سليم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سليمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلی باز دې له منګولو ووت که دې رڼا ته د انټرويو موقع ورکړې وايې او بيا مې بريالۍ اعلان کړې وايې نو تل به دا بغدادي کوتره زما د جادو تر اغيز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتيا لري او په دې سخت وخت کې بايد ما لاس ورکړی وايې؛ لوی اسويلی يې وويست لاسونه يې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سليمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اورېدو سره د هغه رنګ زېړ شو، ځواب يې ورکړ: نه نه هسې.

وروسته شاپور د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنګ وواهه،دې زنګ په غږ د دروازې ساتونکی رانه وت، هغه ته يې د اداري مدير د راغوښتلو وويل، هغه يې

هم له خبريدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: لـه ډوډۍ وروسته، يوه بېړنۍ غونډه جوړه کړه
مدير چې له مخه يې دا ډول اظطراري غونډه نه وه نيولې، په حيرانتيـا سره وويـل: رئيس صيب! موضوع؟
شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکـې څـوک خـبر شي ويـې ويـل: موضوع به هلته روښانه شي
لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وويل: موږ په خپل افغان رسنيز دفتر کې تلويزون، راډيو، او يوه چاپي رسنۍ لرو
د څه وخت را په دې خوا يې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلتـه او کلـه بهـر کې يم، زموږ رسنيز دفتر يوې ښې رهبري ته اړتيا لري، د چارو ښه سمون لپاره مـو وغوښتل په رهبرۍ کې لږ بدلون راولم، موږ خپل رسنيز دفـتر تـه نـوې مرسـتيال وګمارله دا دی درپېژنم يې بيا يې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زمـوږ مرسـتياله ده دا مېرمن به زموږ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زياتره چارې هـم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنيز دفتر باصلاحيته کـس دی، لـه دې خـبرې وروسـته يـې وخندل بيا يې وويل:
ان زما د ګوښه کولو صلاحيت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې لـه امـره سرغړونـه وکړه په تاسې خوبه بريک هم ونه نيسي.
ددې خبرې له اورېدو سره په مرستيال سليم باندې سر وګرځېده، مخکـې لـه دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.
رئيس د جلسې د پای وويل.
 رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه يې وغوښته، خو رئيس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ويې ويل نورې خبرې په دفتر کې کوو.
دوی دواړه لاړل او د رياست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وويل:
ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- زه پوهېدم چې ته څه وايې.
- ته له کومې خبرې ډارېدې؟

- هلته مې ستاسې خبرو ته ځواب نه شو ویلی، ته چې څه وایې دلته یې ووایه.
- زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟
- یانې څه؟
- زه دې ولې مرستیاله وټاکلم، هغه هم له انټرویو پرته؟
- ته انټر ویو ته اړتیا نه لرې او نه دلته داسې څوک وینم چې له تا دې انټرویو د اخیستو وړتیا ولري، زه غواړم ستا هیلې همدلته پوره شي.
- زما هیلې تاته دومره مهمې دي؟
- هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.

رڼا حیرانه شوه، سترګې یې د شاپور په سترګو کې خښې کړې، ویې ویل: لامل یې پوښتلی شم؟

- ځکه چې ستا هیلې زما هیلې دي.

دا نو څه مانا، زما هیلې څنګه ستا هیلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟

- ستا دا هیلې دادي، چې ژونالېزم دې سپېڅلی مخته لاړ شي، کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي ګټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟
- هو
- ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې ژورنالېست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟
- هو، دا ټولې زما هیلې دي.
- بس دا هیلې زما هم دي؛ ځکه وایم، چې ستا هیلې زما هم دي.

رڼا وخندل بیا یې شاپور ته وویل: بیا خو نړۍ مننه؛ خو که کومه بله موخه لرې واضح یې ویلی شې.

- نه بل هیڅ داسې څه نشته، چې ته یې په اړه تشویش لرې.

- چې داسې نو بیا خو راته کاري ښه فرصت دی، خو مخکې له دې چې خپل کار پیل کړم، زه غواړم څو خبرې د خپل ماموریت په سر کې څرګندې او له پوښ وتلې (پوست کنده)درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او ټیټه څوکۍ بې توپیره دي، ماته مهم د خپل ولس خدمت دی، که ته فکر وکړې چې ما به د امتیازاتو په بدل کې واخلې، دا هسې چټي د وخت ضایع کول دي؛ تر دې دمه داسې پیسې نه دي چاپ شوې او نه داسې شته پیدا شوي، چې زه پرې واخیستل شم او زما تګلاره هم ته درک کولی شې، هیله ده زما د تګلارې د خوځښت خنډ نه شې، کنه زما دوهم اقدام به درته د استعفې وړاندیز وي.

شاپور د رڼا د دې خبرو په اورېدو غونی څیږ شو، ستونی یې را ډک شو، سترګې یې ډنډ شوې خو دا، چې یو حیاناک نارینه ؤ د خپلې کمزورې د پټولو هڅه یې د مخ په اړولو وکړه، بیا یې لږ وروسته چې حالت سم شو رڼا ته مخ راو ګرځاؤه، ورته ویې ویل:

زه ډاډه یم چې ته هیڅکله داسې کار نه کوې، چې هغه د هېواد په زیان وي، هیڅکله داسې څه نه کوې چې خپل ضمیر ته پرې خجالت کېږې ته ملي ګټو ته ژمنه یې، ماته ستاسې پیداکول، د انځر د ګل په څېر دي.

ستا هیلې زما هیلې دي، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي، ستا موخې زما موخې دي؛ نو ولې سوال پیداشي، چې زه به ستا د کارونو خنډ ګرځم؟

ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د ګوښه کېدو واک هم درکوم، که رسمي هوکړه لیک غواړې هم تیار یم، چې درته لاسلیک یې کړم.

- بس سمه ده منه کوم، چې دومره باور راباندې کوې، زما هر ډول تشویش او وېره ختمه شوه، زه هم ژمنه درسره کوم، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې ګمارنې پښیمانه کړم.

شاپور د هغې د مقررې پاڼې لاسلیک کړې او اداري مدیر ته یې وسپارلې.

رڼا هم نوره د خدای پاماني اجازه واخیسته، خو مخکې له دې چې ووځي اداري مدیر ورته کیلي مخته ونیوله.

رڼا په حیراني ورته وکتل، ویې ویل: دا څه دي؟

- دا ستا د موټر کیلي ده، بهر موټروان ناست دی، هغه ته یې ورکړه تا رسوي، سهار هم بیرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئیس صیب هدایات دي، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته یې پکې وړلی شې.

رڼا کورته لاړه د خپلې مقرري خوښي یې له مور او کورنۍ سره شریکه کړه، هغوی هم ټول د دې له زیري سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه یې پیل کړه.

سلیم هم خپل کور ته ځړېدلې شونډې، پړسېدلی او تروه مخ ورسېد، پیغله خور ملیحه، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کوژدن وه ورته رامخکې شوه، ترې ویې پوښتل: وروره! ډېر خفه راته مالومېږې، خیر خو دی؟

- ملیحې خورې! هیڅ سم نه دي.
- ولې؟
- مېږه دې زه له دندې گوښه کړم.
- خو ولې؟
- ځکه چې یوه بله د فلم نجلۍ یې پیدا کړې، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی، هوش یې له لاسه ورکړی، د هغې د خوشحالي لپاره نه پوهېږي، چې څه کوي.

که دفتر برباد شي هم په کیسه کې یې نه ده، هغه یې زما په ځای له مصاحیبې پرته خپله مرستیاله وټاکله.

ملیحه د دې خبرې په اورېدو لکه برېښنا نیولې وربېړدېده، زړه یې ټکان پیل کړل، له غوسې تکه سره شوه سم دستي یې ټلیفون راواخیست شاپور ته یې زنگ وکړ؛ هغه د گوشي په اخیستو سره ملیحې لکه قهر شوې سره مچۍ چک لگول پیل کړل، هغه ته یې وویل:

زما ورور دې له دندې وباسه؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې؟ تا خو ویل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پیسو سره به لوبې کوې، یو غر به دې په بله راته ویشت بل په بل، تا خو اوس سرچپه زما

ورور له لوړ پوسته لرې کړ په کور دې کيناؤ ،اوس دې هغه باتې څه شـوې؟ کـه د نوې ليلا په لومه کې راګېر يې؟

- **مليحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپـل راتـونکي خاوند سره خبرې کوې ما غوښتل، چې ستا د کور هر غړی له مـاسره کـار وکړي، زما ملا را وتړي زه پرې ډاډه شم، زما کار خپل کار وګڼي، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې، چې زما ننګه وکړي، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ تـه بـوځي زما پښې وهي؛ تاته خو مالومه ده، چې زه زياتره وخت بهر کې يم؛ زما په نه شتون کې سليم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.**

کارمندان په عوض ددې، چې تشويق کړي، کار ته يې متوجه کړي هر يـو يـې لـه ځانه خپه کړی، هيڅ کارکوونکی لـه دوو مياشـتو زيـات وخـت لـه مـوږ سره نشي- تېرولی؛ داسې رويه ورسره کوي چې له کاره يې پرې زړه تـور شي، بيـا کاشـکې د دفتر د کارونو له امله يې مامورين خفه کولی، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې يې له دفتره شړي. موږ دوه مياشتې وروسته يو ځل د مامورينو د نويو دندو اعلان ته اړ کېږو، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بـار مـې سـتا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې يې ګوښه کړم.
مليحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ، چې د سليم په ځای مو ګمارلې په دفتر کې ونه وينم، زما ورتلو ته اړتيـا پيدانـه کـړې، کنـه پـه ټېلو، ټېلو به يې له دفتره درته وباسم.

- **ولې؟**
- **ځکه چې دا زما غوښتنه ده.**
- **زما دفتر د کمپيوټر ګېم نه دی، چې هر څوک پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره يې کړي؛ زما دفتر کې قـوانين او مقـرارات دي، انسـاني کرامت ته درناوی او د ړتياوو ساتل دي.**
- **زما ورور ولې انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات وړ نه ؤ؟ چـې بـې عزتـه دې را وشاړه.**
- **ستا ورور کثافات ؤ، چې بايد لرې غورځېدلی وای.**

- **شاپوره! خبرې دې په احتياط کوه؛ ماته مې کـورنۍ هـر څـه ده او زه د کورنۍ د کوم غړي سپکاوی نه شم زغملی.**

شاپور د مليحې په بې ځايه خبرو احساساتي شو ويې ويل: هيڅ انسان سـپکاوی نـه شي زغملی، خو چې څوک د بـل چـا سـپکاوی کـوي، بايـد خپـل سـپکاوي تـه چمتوالی ونيسي.

- **شاپوره! ته خو مخکې داسې نه وې، څه نه ؤ چې تا به زما لپاره نه کـول، اوس ولې داسې بدل شـوې؟ ولـې دې پـه رويـه کـې تـوپير راغـی؟ ايـا مرستيالې خو دې کوم جادو نه دی درباندې کړی؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملګرې پردۍ کوې؟**

ــ زما مرستياله دومره ټيټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپـل ذهـن کې ځای ورکړي، هغه ډېر لوی فکر لري، دومره لوی، چې ستا په کوچني مغز کې نشي ځايدلی.

مليحې يې په ځواب کې وويل: ښه دا د اپلاطون لور څوک ده، چې د يوې حقوق دانې په مغز کې يې فکر نشي ځايدای؟

- **مليحې! زه ډېر ستړی يم، ستا دا ستړي کونکې خبرې مې نور هم سـتړی کوي، بيا خبرې کوو؛ شاپور نوره اړيکه پرې کړه.**

د مليحې په لاس نيول شوی ټيليفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نيول شوی پاتې شو ورو، ورو يې له غوږه لاس راښکته کاوه، د ستړي شوي بنې ادم په څېر يې قدمونـه يو په بل پسې ځکول؛ څو خپل ځان د ناستې ځای ته ځان ورسوي.

شپه تېره شوه، سهار مليحې ځان چمتو کړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستياله شهزادګۍ ووينې، چې خاوند يې د هغې په خوا کې لکه سپر ولاړ دی او ځان پوه کړي، چې کيسه له کوم ځايه او څه ډول پيل شوې ده.

رڼا هم سهار وختي پاڅېده، له پوره چمتووالي سره يې د خپل دفتر په لور حرکـت وکړ، چې لومړی دنده يې پکې پيل کېده؛ لـه رسـمياتو سره سـم خپـل دفـتر تـه ورسېده، په کار يې پيل وکړ، د دروازې ساتونکي ته يې وويل: زه نن غواړم خپـل کارونه منظم کړم، يوازې اداري مدير را وغواړه، چې ځينې هدايات ورته لـرم نـور دلته څوک مه راپرېږده؛ ځکه زه نن بايد ډېر کار وکـړم، هغـه هـم ژر اداري مـدير

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وويل: يو ساعت وروسته ټول کارکونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره يوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کېښود يې وويل: سمه ده ښاغلې!

رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپيوټر تر مخې کېناسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار يې پر وړاندې دی او د ادارې تنظيم کول يې بايد له لومړيتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي يې دروازه ټک، ټک کړه راننه وت رڼا ته يې وويل:

يوه مېرمن راغلې، غواړي تاسې سره ووينې.

- ورته ووايه نن ډېره بوخته يم لږ وروسته جلسه لرم سبا به ګورو.

هغه ووت، مليحې ته يې وويل: مرستياله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره ليدی.

مليحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ويې ويل:

مرستيالې صيبې ته ووايه، چې ډېر اړين کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضايع کوم، يواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.

د دروازې ساتونکی بيا راننه وت؛ رڼا ته يې وويل: مېرمن ډېر ټينګار کوي، وايې چې د ليدو وخت دې راکړي.

رڼا په داسې حال کې، چې د کمپيوټر له سکرين سره يې سترګې تړلې وې ورته وويل: ورته ووايه راشه، خو هيله ده ډېر وخت مې ونه نيسې.

مېرمن راغله، رڼا ته مخامخ په يوه څو کۍ کېناستله، رڼا هماغسې د کمپيوټر سکرين ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ويش په جوړولو بوخته وه

مېرمن يې د لومړي ځل لپاره ځېرې ته د سوداګر په سترګه وکتل.

له لښتې ځواني، جذابه ځېرې، خوږې خاورې، انساني مغروريت نوراني ګرد سپوږميز مخ پرته يې بل څه پکې پيدا نه کړل.

شته انديښنه او ورسره وېره يې نوره هم زياته شوه، د خپل کوژدن د بدلو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره يې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه يې توپير خپل زړه ته لوېده.

د رڼا مغروريت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کيسه له کوم ځايه پيل کړي خو دا چې يوه مېرمن د خپل مېړه سره د چا په نزدېکت هم شکي

شي نو بیا هرې جګړې ته تیارې شي؛ ځکه خو له وراخطايي سره، سره له رڼا سره لفظي جګړې ته چمتو شوه له ځمکې سره ټومبلې سترګې یې راپورته کړې په رڼا کې یې ونیوې هغې ته یې وویل:

اغلې مرستیالې! که له کاره وزګاره یې غواړم یو څو خبرې درسره وکړم.

- مهرباني
- زه د نوې دندې مبارکي په څنګ کې غواړم څو خبرې درته وکړم، په دې دنده ستا له راتګ مخکې زما ورور کار کاوو.
- ښه! ته د سلیم خور یې؟
- هو زه د سلیم خور یم، مور ستا په راتګ ټکان وخوړ، ستا په مقرري حیران شو، چې شاپور یو ناڅاپه ولې داسې ببړنۍ پریکړه وکړه.

رڼا چې د ملیحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ویې ویل: خورې! ته ماته روحي ناروغه ښکارې.

- ولې؟
- ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له مایې پوښتې؟ ورشه له رئیس یې پوښتنه وکړه، هغه مسؤل کس ده، هغه به درته ځواب ووایي.
- زه روحي ناروغه نه یم، له خپلو خبرو سره پام کوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخیري کال له یوې محصلې سره خبرې کوې، زه یوه حقوق پوه یم سږ کال فارغېږم او په دې ښه پوهېږم چې ستونزه چیرې ده او له چا پوښتنه وکړم .

رڼا له تعجب ډکه خندا وکړه، ورته ویې ویل: ته فارغیږې اوکه پوهنتون درنه فارغیږي؟

- اغلې مرستیالې! هیله کووم له خبرو سره دې پام کوه.

رڼا د دفتر کارونو خورا ستړې کړې وه، د ډېرو خبرو سېکه یې په ځان کې نه لیده، په تونده لهجه یې وویل: نو ته د کوم حق له مخې دا خبرې ماته کوي او په دې اړه زما مسؤلیت څه دی؟

- زه ملیحه نومېږم، د شاپور کوژدن یم، زه حق لرم چې د هغه کړنې وڅارم او باید پوه شم، چې هغه څه کوي.

- ښه! نو دا له ما پورې کومه اړه لري او زه څه خدمت کولی شم؟
- زه ستا په اړه تشویش لرم.
- د څه تشویش؟
- نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه کوي، چې لـه انسانیته وتلي وي.
- مطلب؟
- ځینې بې عفته نجونې د څوکۍ د لاسـته راوړلـو لپـاره خپـل عـزت هـم پلوري، موږ په دې اړه اندیښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غیر معقول او له احساساتو ډکه پرېکړه وکړه؟
- نو ته زما په اړه هم داسې فکر کوې؟

ملیحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخکې له دې چې په خوله هو ووایې، د رنا د مېز په سر لیف ټاپ کمپیوټر یې په کپرۍ ونیښت؛ سترګې پـرې تیـاره شـوې لـه چوکۍ وغورځېده.

د دفتر مامورین راغلل، شور او ځوګ جوړ شو.

له رنا یې وپوښتل: دا ولې؟

- کله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ویښه شي خپله درته وایـي چـې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لـرم جـذبات مـې دومـره پـه ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول یې ساړه کړم.

د دفتر کارکونکو هم رنا احساسوله چې خورا عصباني ده، نـورې یـې خـبرې ورسره اوږدې نه کړې، هغوی ملیحه په امبولانس کې واچوله، روغتون ته یې ورسوله.

رنا هم په دفتر کې له لږ ځنډ پاتې کېدو وروسته خپل کـور تـه پـه دې اراده لاړه، چې نور دلته کار نه کوي.

د دفتر اداري مسؤل له ملیحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر کولو وروسته یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل: هېواد روغتون ته کیدای شي یو ځل راشې؟

- ذاکره! خیر خو دی؟
- هو خیر دی ملیحه لږ خوږ ده.
- په څه شي خوږ ده، واضح خبره وکړه؟

- هسې، چې دلته راشې درته وايم يې خو حالت يې د اندېښنې وړ نده.

شاپور په بېړه روغتون ته ځان ورساوه، ويې کتل، چې مليحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښۍ را بيداره شوې وه، له هغې يې وپوښتل: مليحې! ولې، څه دربانـدې وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستيالې! وپوښتې ښه به وي.

شاپور اداري مدير ته مخ ور واړاؤ، ورته ويې ويل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئيس صيب! د مليحې له رڼا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې مليحې ولې او په څه خبره رڼا دومره احساساتي کړې وه، چې مليحه په ليف ټاف ويښتلې.
- رڼا څه شوه؟
- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جيب ته لاس کړ، هغې ته يې زنګ وکړ ورته ويې ويل: رڼا! مـا لـه تـا داسې هيله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېـواد د خـدمت لـوېې دعـوې کولې، هغه دعوې دې همدا وې، چې يو نسان دې د مرګ تر کومی ورساؤه؟

رڼا: څوک چې زما عزت ته په بده سترګه وګوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هـر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخيستی شم.

شاپور حيران شو ويې ويل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.
- عجيبه ده هغه وايي له مرستالې دې وپوښته او ته وايې، چې لـه مېرمنـې دې وپوښته، زه خو ليونی کېږم دلته څوک شته، چې په حقيقت مې پوه کړئ؟
- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته يې وويل: ستا پر ځـای زمـا ورور کار کاؤه، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځـان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشـوم دا ښـه وه، چـې ليف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره دروند نه ؤ، که له هغه لوی شی پـه لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېگنۍ خبرې ور په ياد شوې،چې ويلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره يې له دفتر باسم ،نو ډاډه شو چې کوژدن يې ضد کړی، د رڼا د ناراحته کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته يې سوې سپورې ويلې دي، د ده او د رڼا شخصيت يې داغمن کړی، ټليفون يې پرې کړ، پـه احساساتو کـې يـې د مليحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته يې وويل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړی؟

- **واه د مرستيالې خو ډېر طرفداری کوې، زه يې د مرگ تر کومې ورسـولم او ته يې اوس هم ملا تړې، ستاسې تر منځ خامخا يو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.**
- **د سر له دې ضربې، چې مړه وای ښه به وه، ته تل پـه خپـل نـاولي فکـر باندې ځان او ماته ځور راکوی، ته تر هر څه لومړی د فکر مينځلو ته اړتيا لرې، ته ليونۍ يې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنگ شوی، ساه مې درېږي.**
- **هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه يې ساعت دې تېـر ده.**

شاپور يې په خبره سور او شين واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر ورښکته شـو، په دواړو لاسو يې مليحه په مرۍ کې ونيوله، ورته ويې ويل: ستا له تهمتونو نـور پـه تنگ شوی يم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو ښـه وه، د ژونـد دوبـاره موقـع يـې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ذاکر راغی شاپور يې له لاسه ونيو لرې يې ترې بېوست د هغـه لـه بوولو وروسته ذاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته وليکل او بيا يـې هغه ته د مليحې د خاريجولو سپارښتنه وکړه؛ ذاکر، مليحې ته ټيکسي ونيوله د هغې کورته يې ولېږدوله.

سهار له رسمياتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه يې پيل شـول؛ خـو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نيولې وه، چې هغه به کله کـار تـه راځـي، لـه رسمياتو يو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

له خپل ټليفون څخه يې هغې ته زنګ وواهه خو هغې د سور بټن پـه کېکـاږلو سره ټليفون پرې کړ، وروسته يې د دفتر له ټليفونه له هغې سره اړيکه ټينګه کړه.

رڼا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده، زنګ يې واخيست شاپور ورته وويل:

اغلې! ته خو په دفتر کې نه يې، خير خو دی؟

- **هو خير ده.**
- **ايا ستا د نه راتګ لامل پوښتلای شم؟**
- **بس ستاسو له دفتر سره مې کار پرېښود.**
- **ولې؟**
- **بس خوښه مې نه شوه.**
- **اغلې مرستيالې! کومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما کوژدن کړې د هغې سزا خو دې خپله ورکړه، له هغه په ډېره سزا شـايد تاسـې هـم رواداره نـه شئ، پاتې شوه د دفتر خبره، ته بايد دومره کمزورې نه شې، چې د يـوه غير مسؤل کس په خبره دفتر پرېږدې.**
- **ته ماته د همت راکولو درس مه راکوه، همت خلك له مـا زده کـوي، زه دومره د کمزوري هوډ والا نه يم چې د يو چا له خبرو دومره اغېزمنـه شـم چې دفتر پرېږدم.**
- **نو بيا ستونزه چېرې ده، ولې نه راځې؟**

خو نه راځم په دې کې د چا څه کار

شاپور نه غوښتل د رڼا په څېر يوه تکړه کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه يـې وويل: اغلې رڼا! زه غواړم تا پوه کړم، چې د هغې مداخله زما په ناخبري او د دفتر د اصولو خلاف په خودسري ډول شوې، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم، خو ډاډ درکوم چې بيا به نه تکرارېږي او که بيا هم له دفتره خفه يې زه رسماً درنه بښنه غواړم.

- **سمه ده، بښنې ته اړتيا نه شته يوازې دومره غواړم، چې پرونـۍ پېښـه بيـا تکرار نشي.**
- **ژمنه ده بيا به نه تکرارېږي.**
- **نن ډېره فکري ستړې يم سبا درځم؛ په همـدې خـبرې سره رڼـا د شـاپور ټليفون پرې کړ.**

رڼا پرېکړه وکړه، چې سبا باید دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي يې اداري مسؤل ته زنګ وواهه ورته ويې ويل:

سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشي-؛ هغه ښه صيب! وويل نور يې خبرې پرې کړې.

ټوله شپه رڼا د دفتر د تنظيم لپاره فکر وکړ بريالۍ نقشه يې جوړه کړه او په سبا د يوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پيل شوه؛ رڼا غونډې ته د خپلې پاليسي د تطبيق وينا پيل کړه هغوی ته يې وويل:

وروڼو او خويندو!:

زموږ دفتر له دې وروسته د قبايلو هوټل ندي، چې تګ راتګ پکې د خلکو په خوښه وي.

دلته رسميات اته بجې پيل او تر څلورو بجو دوام کوي، د يوې دقيقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دليل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتيا ده، زه د تنخوا په بدل کې کار غواړم؛ که يې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی ليک راوسپاري چې په بدل کې يې بل د کار سړی وګمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پاليسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!

جلسه ختمه شوه.

خو رڼا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجو وروسته چې رسميات ختم شول موټړوان ته يې وويل:

موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رڼا موټر کې کېناستله د کور په لور يې حرکت پيل کړ له لږ مزل وروسته يې د سړک په خوا کې يوه ډله خلک وليدل، چې له يوې پېښې (حادیثې) راتاؤ دي، د دوی په منځ کې يې په يوه مېرمن سترګې ولګېدې، چې له ويره سرشکوي او خپل مخ په څپېړو وهي، د مېرمنې په خوا کې يوه ماشومه هم ولاړه ده، رڼا چې د دوی ننداره وليده موټړوان ته يې وويل:

وروره! موټر ودروه، دلته خامخا کومه پېښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه ورښکته کېږم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه بايد د دوی په ستونزه ځان پوه کړم.

رڼا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې يې مېرمنې ته ځان ورساوه، هغې ته يې وويل:
مورې! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوې؟ هغې په کوکو او چيغو په رڼا کې هيله مندې سترګې ونيوې، رڼا ته يې په بهانده اوښکو او ژړه غونې اواز وويل:
لورې! زه خو تبا شوم، د ځګر ټوټه رانه بېله شوه، په لسم ټولګي کې مې يوه لورکۍ وه، درې ورځې مخکې د ښونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شوه، دا دی اوس يې مړی په يوه دښته کې پيدا شوی، خلکو يې مړی تر روغتونه رسولي، له روغتونه زنګ وشو چې مور د طب عدلي ازموينو، وروسته مړی در وړو.
زه کونډه يم له خدای ج پرته نور څوك نه لرم، هيڅوك مې د غم خوږلو نه شته، زه ډېره مظلومه يم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.
- د مورکۍ بدو ورځو، خوارې برخې او وير خورا اغېزمنه کړه، خپلې اوښکې يې هم لکه د باران څاڅکي په ګريوان کې راغلې
د بورې مورکۍ په خوا کې کېناسته، سپين دوسمال يې له دسکوله را وکيښ اوښکې يې پرې پاکې کړې بيا يې هغې ته مخ ور واړاوه له هغې يې وپوښتل لور دې يوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه يوازې نه وه، په څنګ کې يې ماشومې لور ته ګوتې ونيوې ورته ويې ويل:
دغه لور مې هم ورسره وه؛ رڼا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې يې ونيوله، ورته ويې ويل:
څنګه چل ؤ شهزادګۍ ته يې راته ويلی شې، چې څه کيسه وه؟ هغې ځواب ورکړ: مور دواړه يو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه يو د تورو ښيښو موټر راته ودرېد دوه کسان راښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور يې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکېښود، موټر ته يې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چې چغې ووهي ځان خلاص کړي؛ خو برمته کوونکو کلکه نيولې وه؛ خوله يې وربنده وه. کسانو اوربزونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د يوه کس څېره وليده خو ومې نه پېژانده.
رڼا ماشومه نوره هم سينې ته نږدې کړه؛ په مخ يې ښکل کړه ورته ويې ويل: که هغه کس ووينې، وبه يې پېژنې؟
هغې په ماشومانه انداز وويل: هو پېژنم يې.

رڼا سمدلاسه د اړوندې حوزې امير ته زنګ وکړ د پېښې تفصيل يې ترې وغوښت، خو د حوزې امير له پېښې ناخبري وښوده ورته يې ويل: ته چې کومه پېښه يادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو موږ ته يې په اړه چا راپور نه دی راکړی.
خو رڼا يې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورته ويې ويل:
داسې څنګه کېدای شي، چې تاسې د يوې پېغلې زده کوونکې له تښتولو او بيا وژلو ناخبره ياست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.
- رڼا جانې! موږ څه ډول خبر شو، موږ ته په دې اړه چا عريضه نده کړې، چې پلټنه مو کړې وای.
- که څوک تاسې ته عريضه ونه کړي بيا تاسې کوم اجرات نه کوئ؟ تاسې کوم مسؤليت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه ياست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتيازاتو څښتن ياست؟
د حوزې امير چې د رڼا خبرو ته ځواب نه درلود ټيليفون پرې کړ.
رڼا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخيسته، تر څو يې د حوزې امير ته بوځي او ورته ووايي، چې دغه ماشومه د تښتونکو له ډلې يو کس پېژني، تاسې بايد پلټنې پيل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حوزې دروازې ته ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رڼا موټر دروازې ته ورنږدې شو د يوه سرتېري په ليدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ويې ويل:
هغه کس چې زما خور يې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جامو کې ؤ، اوس يې دريشي کړې، رڼا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ويې ويل:
غږ له خولې ونه باسې، نه داسې ووايې، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کوم چې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړينه ده، چې خوله چپ ونيسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رڼا د ماشومې په سرلاس راکش کړ د هغې سترګو ته يې په ځير ،ځير وکتل ورته ويې ويل:
ته همدلته کښېنه، زه ورښکته کېږم تر څو له دوی سره وغږېږم؛ ماشومې د هو په دود سر وخوځاوه، رڼا له موټره ښکته شوه، هغې لاڅو ګامه نه ؤ اخيستي چې کوچنۍ ماشومې يې هم تر شاه قدمونه تعقيب کړل. رڼا د هغې د قدمونو ترپا

واورېده، له ګوتې ونيول شوه په شاه يې راوکتل په ماشومې يې نظر ولګېده د هغې غبر يې واورېد، ورته ويې ويل:

زه هم درسره ځم، رڼا ماشومې ته ور ټيټه شوه هغې ته يې په غوږ کې وويل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم ليونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې.

د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترګې ولګېدې، ژر يې له غاړې په تاؤ ګولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رڼا هم نوموړی سرتېری وليد، چې د ماشومې په ليدو يې د ځېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رڼا ځان وروپېژاند او له اميرسره د ليدو غوښتنه يې ځينې وکړه. مخ پټي سرتېري ورته وويل:

دلته منتظر شئ؛ زه امير صيب ستاسې له راتګه خبروم، هغه د امير خواته لاړه رڼا يوې ګوښې ته کېناستله، پاتې سرتېري له رڼا پوښتنه وکړه:

خورکۍ! خير خو ؤ، څنګه راغلي ياست؟

- خير چيرته دی وروره! درې ورځې وړاندې د دې خوارکۍ ماشومې بله خور، چې د لسم ټولګي زده کوونکې وه وتښتول شوه، نن يې جسد پيداشوی اوس د ځېرنو لپاره په روغتون کې ده، بيا يې مخ بل طرف ته واړاؤ، ويې ويل:

د حوزې په سل متري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې يې مخه نه نيسئ، مخنيوی خو لا لويه خبره ده له پېښې خبر هم نه ياست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شريک يی.

سرتېري يې خبرې واورېدې، ترخه مسکا يې وکړه، رڼا ته يې وويل:

خورې! ته په حقه يې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس ګوتو ته وګوره وينې، چې د يوه لاس ګوتې هم يو شان نه وي؛ موږ دا منو چې زموږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلک يو، د ځينو په کړنو په ټولو پوليسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- زه درسره سل په سلو کې موافقه يم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو يې اطلاق انصاف نه دی.

سرتېری د رڼا لور ته نږدې شو، هغې ته ويې ويل:

خورې! زه دې درک کوم، له خبرو دې څرګندېږي، چې يوه خواخوږې ښځه يې، له دې وړې بې کسه ماشومې سره دې همدردي خوند راکړ؛ موږ په خپله ټولنه کې داسې کم خلک لرو، چې له تمې پرته او د خپل ايماني مسؤليت له مخې يو نيک کار تر سره کړي، په ټولنه کې د ستا په شان د خلکو ډېر کمی احساسوو، راته ښکاري چې ته يوه ايماندازه خبرياله يې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له يوه رازه پرده پورته کوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله ځايه پاڅېده، د سرتېري په لور يې څو ارام قدمونه واخيستل، هغه ته يې په ځير ځير وکتل ويې ويل: زه ژمنه کوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، يوازې که يې اړتيا شوه نو ستا په اجازه به يې په محکمه کې څرګندې کړم.

- سمه ده زه درسره موافق يم، که محکمه کې اړتيا شوه نو زه او زما د راز ملګري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووايي؛ ځکه چې موږ دلته وجداناً نارامه يو.
- راځه موټر کې کښېنو که هغه بل سرتېرى راشي بيا موږ خبرې نه شو کولی، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر کې د کښېناستلو نه، وروسته سرتېري وويل:

امير صيب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ کړی، هغه سرتېرى چې ور ننووت د پرې ملګرى يې دى.

هغه زده کوونکې نجلۍ، چې ته يې يادوې ما په خپلو سترګو وليده، چې د اميرصيب کسانو موټر ته پورته کړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو کې انګازې کوي، سترګو ته مې درېږي، خو دوی هيڅ زړه سوی پرې ونه کړ. هغه يې وتښتوله. دوی د ميلمستون په نوم ځانګړی ځای لري، هلته نجونې وړي بيا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې کس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اوردې کړې، رڼا يې خبرې له ثبت سره يو ځای په غور اورېدې، هغه وويل: همداسې بې ضميره خلک د نظامي يونيفورم څخه ناسمه ګټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنګه هم د ټولو هم مسلکه بده وي.

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لرې پرې راغږ کـړ؛ راشه امير صيب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووايه چې امير صـيب ميټينـګ لـري اوس وخت نه لري بل وخت راشئ.

رڼا يې په غبرګون کې سر وخوځاوه، په خوا کې له خواخـوږي سرتېـري يـې مننـه وکړه، هغه ته يې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کـوونکې جسـد پکـې ايښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو يې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د وژنې لامل پوښتنې پيل کړې.

هغوی وويل: په زده کوونکې جنسې تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له امیـر نـه یـې د غـچ اخیسـتو ځواك په وجود کې په څپو شو.

ستړې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې يې لومړی ماشومه خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته يې ځان خپل کور ته ورساوه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې تـه لاړه شي مـور تـه ورغلـه، هغـې لـومړی ښـه وښکنځله بيا يې ورته وويل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وګوره او ستا راتګ وګوره. ته دا شرايـط نه وينې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تښـتول، وژل او بـې عزتـه کـول زموږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفګان وزرې غوړېدلې وې، نرمه مسکا يې وکړه، ويې ويل:

مورې!

ستا دعاوې ما ته فولادي ديوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هيڅ څوک به ماته زيان ونه رسوي، خپل دسمال يې د مور په مخ راکش کړ بيا يې مـاچ کـړه ، ورته يې وويل:

سبا ته يو لوي کار کوم، يو لوی اقدام کوم په يوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو مورې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بريالۍ شم.

- **د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کربنه لورې!؟ ته څه کول غواړې؟ د کوم ګواښ سره بیا ځان مخامخ کوې؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ویې وویل:**

مورې! هیڅ داسې کار نه کوم، چې ګواښونده وي، خو په هر واړه او لوی کار کې ستا دعاوې زما لپاره د بریا دروازې پرانیزي. مور یې د خبرې اورېدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته یې په دعاؤ پیل وکړ ویې ویل:

لورې! خدای دې لکه ابراهم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه یونس ع د ماهي په ګېډه کې له خطره وژغوره، خدای دې برې درکړي، خدای دې د هر مظلوم د مظلومیت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاین په وړاندې له ملت نه، د دفاع په خاطر لکه سپر وګرځوه.

زما دعاوې له تاسره دي لورې!.

رڼا د مور په هره خبره لکه بیټرۍ چارچ کېده، انرژي یې اخیسته، همت یې پیداکاوه، هغه زړه نازړه توب یې له منځه لاړ، چې سبا به د یوه قدرت مند واسطه دار حکومتي مامور د خیانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله.

رڼا له موره رخصت واخیست، په خپله خونه کې یې د راپور په جوړولو پیل وکړ؛ ټوله شپه یې د هر اړخیز راپور په جوړولو تېره کړه او بلاخره یو بریالی راپور یې چمتو کړ.

سهار شو، د دوهمې حوزې امیر له شاتو، پنیر، هګیو او شیدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلویزون کې خبرونه پیل شول.

د خبرونو سرټکو ته غوږ شو.

ناڅاپه یې د ټلوېزون په سکرین پر خپل تصویر سترګې ولګېدې. ویاند وویل: په سیمه کې د تښتونې او ډار اچونې پېښې زیاتې شوې دي، چې خلك یې په تشویش کې اچولي؛ نن د هغې تښتول شوې او بیا وژل شوې زده کوونکې څرک ولګېده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب په لاره نادرکه شوې وه. د ځواني مرګې زده کوونکې په اړه د افغان رسنیز دفتر مرستیالې رڼا داسې اسناد او شواهد موندلي، چې د تښتول شوې نجلۍ په تښتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلود. د طب عدلي ازموینو ښوده، چې لومړۍ پر نجلۍ جنسي تېری شوی او بیا وروسته وژل شوې. د دې خبرې په اورېدو، امیر ټکان وخوړ احساساتي شو، په لاس کې ریموټ

يې په ځمکه وويشت، جيب ته يې لاس کړ ټليفون يې راوښکه؛ رڼا ته يې زنګ وواهه، ورته ويې ويل:

اغلې رڼا! دا زه دې تلويزون په شيشه څه ګورم؟ تا د کومې عقدې له مخې دا کار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لويه دسيسه جوړه کړې ده؟ ته مانه پېژنې، چې په ارګ کې مې ورور د رئيس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی يم، وزير داخله هم زما دنده نشي ځنډولی، زما له زور او زر نه، نا خبره زما سره سر وهې، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پيل کړه؛ زه درسره ژمنه کوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مايکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قيمته پرېوځي.

رڼا د حوزې د امير په خبرو نرۍ مسکا وکړه ورته ويې ويل: دا سمه ده چې ته زورور يې ټښتونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ريښتوني ډول پېژندلی، ما سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرګ ګواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرګ پرېکړه ونه کړي زما يوه ويښته هم څوک نشي زيان منولی، ياد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شې ډارولی او نه داسې اخطارونه زما لپاره نوي دي، چې ټکنۍ مې کړي، زه ورسره عادي شوې يم.

- **په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه په دې اړ چپ نه پاتې کېږم. هغه نور ټليفون پرې کړ؛ رڼا هم سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل: اخخخ هېواده کوم ټپ دې وګنډم؟ کومه بدبختي دې وژاړم، کومې نيمګړتيا ته دې وځورېږم؟ چيرته، چې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره ستونزمنه وي، بس خدای ج دې جوړ کړه هېواده. رڼا په دې فکرونو کې ډوبه وه، چې د دروازې ټک، ټک يې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی يې راننووت، ورته ويې ويل:**

د ملي امنيت کسان راغلي دي، له تاسره ګوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووايه دننه راشئ.

هغوی دې رڼا دفتر ته ور ننه وتل ، د رڼا په دفتر کې د هغې مخې تــه کېناســتل، و یې ویل:

موږ ستا د سهارني راپور جزیات غواړو؟

رڼا دواړه له نظر تېر کړل، له ونې دنګ ښایسته رنګي کس تــه یــې وکتــل ګــرد مــخ اوږدې پوزې او شنو ځرځو سترګو یې جلا جذابیت درلود، ورته ویې ویل: زه به له اسنادو سره یو ځای جزیات درکړم؛ خو دا څه کوئ؟

د پټې دندې پولیس وویل:

که اسناد د باور وړ وي، موږ کولی شو د حوزې امیر ونیسو، عدلي او قضایې ارګانونو ته یې وسپارو.

- **خو هغه لوېې، لویې خبرې کوي، وایي چې ارګ مې خپــل دی، وزیــر داخله مې هم نه شي لرې کولی.**
- **اغلې رڼا! زه هم ستا غوندې د دې خاورې زیمه وار بچی یم؛ زه د چا زور او زر ته نه تسلیمېږم، ماته د قانون پــه وړانــدې زورور هــیڅ دي، اوس د زور او ټوپک وخت په ختمیدو دی، دلته قانون دی له قانونــه هیڅــوک لوړ نه دي.**

رڼا چې له ونې د دنګ سړي خبرې واورېدې، په ســترګو کــې یــې د هیلــه منــدي اوښکې را بیدارې شوې، د خوښي اوښــکې یــې پــه ګــلابي غــومبرو لارې وکــړې، اوښکې یې پاکې کړې، اسناد یې ورته وښودل، ثبت شوی غږ یې هم ورته وسپاره د وژل شوې زده کوونکې، ماشومه خور یې هم ورته راوغوښــته، هغــې هــم شــاهدي ورکړه، چې د حوزې د امیر یو ساتونکي یې د خور په تښتولو کې لاس درلود، چې هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلی وو.

د پټو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول، چې د حوزې امیر ونیسي؛ خپل اجرایــه ځواکونه یې راوغوښتل، حوزه یې محاصره کړه امیر صیب زلمی یې له خپلې ډلګۍ سره یو ځای موټرو ته پورته کړل.

دا صحنه د افغان رسنیز مرکز یوه خبریال ثبت کړه، ماښام بیا د رڼا په اتلولي د امیر زلمي د نیولو او بندي کولو خبر خپور شو.

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زياتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ ماښام په اطاق کې ناست وه، د شنه چاى پياله يې هم تر څنګ وه، ټلوېزون ته يې کتل، چې د رڼا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د يوې حوزې امير يې له کبله د زندان تر بريده ورساؤه.

هغه مسکى شو، له ځان سره يې وويل: رڼا! درباندې وياړم، ته هغه څه کوې چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه يې، چې تل زما د زړه کارونه کوې. ټليفون يې راواخيست، رڼا ته يې زنګ وواهه؛ هغې ته يې د سلام ويلو وروسته وويل: دا هېواد ډېر کار ته اړتيا لري، ډېرو قربانيو ته اړتيا لري، چې دغه قربانيو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که موږ د ګوتو په څېر ستا غوندې څو رڼاګانې ولرو؛ نو د هېواد دا تيارې به له منځه لاړې شي، ظلم به پاى ومومي، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي.

رڼا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حيرانه شوه، ويې ويل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- رڼا ستا راپور مې واورېد، تا نن ډېر لوى کار ترسره کړى، نن دې د يوې مظلومې پېغلې د معصومو وينو غم وخوړ؛ د هغې غچ دې واخيست، د هغې روح دې ارام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته ګواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د دروند غم پيټى دې کم کړ؛ د هغې په سينه کې په بل اور باندې دې اوبه واچولې. اغلې رڼا! مننه، چې ته له موږ سره کار کوې.

رڼا يې په خبره وخندل، ورته ويې وويل: رئيس صيب! زه کار کوم تاسې پيسې راکوى؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- ماته نور رئيس مه وايه، ته نوره د رسنيز دفتر مشره يې، زه دې له کاره راضي يم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت يم، دا مسؤليت نور تاته در سپارم ته، چې څه کوې خپلواکه يې نوره اړه نه يې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنيز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې رېښتونى خدمت وکړم، خو تر دې دمخه بريالى نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مې چې

ددې کار لپاره ګمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هيڅ کس مې ستا غوندې مسؤليت پذيره ونه مونده. ته زموږ دفتر ته خدای ج داسې يوه ډالی ورکړې، چې موږ يې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنګ سره دې لومړی وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په ليدو را باندې په قهر شوی نه يې، خو ښه وو خبره سرچپه شوه تا زه لا تشويق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زياته کړه، زه درنه خوښه شوم او زه درته ډاډ درکوم، چې زه به خلکو ته خبريالي وښيم، چې خبريال څوك دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.
- رښا جانې! له تا سره چې په ټليفون په خبرو بوخت يم، يو بل مسلسل زنګ راځي، له تاسره بيا خبرې کوم، زه به دې ټليفون ته ځواب ورکړم چې ولې دومره په عذاب دی، دا څوك دی او څه وايي؟ هغې په سمه ده ويلو سره اړيکه پرې کړه.

شاپور ټليفون اوکې کړ، ورته وويل شول:

شاپورګيه! له ځانه دې لوی کارونه پيل کړي، سړی له خپلې برستنې سره پښې غځوي ته نه پوهېږې، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته يې بيايي او زياتره وخت بې چاره د بې هوښي په حالت کې له خاورو لاندې کور ته ځي، دې دايمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوې؟

شاپور، په حيرانتيا سره وويل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئيس جمهور مشاور يم.
- نو زما يې څه چې مشاور يې او دا دومره غوصه په څه يې؟
- زما ورور ته مو دسيسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس ګونو زره پيسې پيدا کولې، افغانۍ هم نه بلکې ډآلر، خو ستا د يوې خبريالې له لاسه مو دا هر څه له خولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کله به خلاصېږي، زما شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنيو يې خبر خپور کړ، څوك راسره مرسته هم نه کوي.
- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صيب!؟

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستيالې لاس ؤ، که هدايات ستاسې وي هم راته يې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته يې څرګنده کړئ؟

ځکه چې موږ وخت نه لرو،او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو

- هلکان دې غواړي څه وکړي؟
- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلک به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای يې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شا يې وکتل ريموټ يې را واخيست د ټلوېزون اواز يې ټيټ کړ ويې ويل: مشاور صيب! زموږ په رسنيز دفتر کې رئيس، مرستيال، منشي او خبريال نشته ټول لکه د يو وجود په شان يو، راپور رڼا خپور کړی، په رڼا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، خائن، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وګوري؛ ځکه هغه بې ضميره، بې ويجدانه، د يوې با شهامته، ايمان دارې، خدای پرستې او په هېواد مينې خبريالې په وړاندې کله د کوم غبرګون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټليفون وکړ، مشاوريت به دې سرته درته کېږدم، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې يو لحاظ وکړم، چې رڼا ته به يې نه ورکوم، کنه سبا په ټلويزون کې درباندې ګردی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له وروره خو دې د حوزې اميريت لاړ، ستا مشاوريت به هم له عزت سره يوه ځای درته په يوه غيران کړي.

مشاور ټليفون پرې کړ.

»»»»»»»»»»»»»»»

د مليحې خور هم د رڼا د زړورتيا کيسه له ټلويزون، نه کتلې وه، د راپور له ليدو وروسته مليحې ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ويې ويل: هغه رڼا نه ده.

- کومه رڼا!؟
- هغه، چې له تاسره يې جنګ کړی ؤ.
- ښه! نو:

- هغې پرون د دوهمې حوزې امير چې زورواکی ؤ، د هيڅ چا پروا يې نه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.
- ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امير بندي کوي؟
- نه، هغې د حوزې دې امير د فساد او انسان تښتونې راپور خپور کړ، شواهد يې هم موندلي ؤ، امنيه قومنداني اړه شوه، چې دې حوزې امير په دې شواهدو ونيسي.
- رښا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغه يوه شيشکه ده، هغه يوه روحي ناروغه ده، هغه يوه کوډګره ده، چې زما کوژدن يې هم د خپلو کوډو په تمثل کې راګير کړی دی، هغې په خپل راتګ سره زما له خاونده يوه نانځکه جوړه کړه، لومړی يې زما ورور له دندې پرې ګوښه کړ، وروسته يې زما په وړاندې سپين سترګي وکړه، زه يې بې عزته کړم ويې وهلم او ان تر روغتونه ورسېدم، خو مېړه مې په عوض د دې چې هغه ورټي او په دغه غير انساني کړنې سره هغه له دندې ګوښه کړي، زما د تمې خلاف يې د هغې ننګه وکړه، زه يې ورټلم، زه يې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووايه: زه له فراغته مخکې واده کوم؛ ځکه هغه کوښښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مور دې د شاپور له کورنۍ سره خبرې وکړي.
- خورې! ستا فراغت ته څلور مياشتې پاتې دي، لږ حوصله ولره، ته چې څه ډول فکرونه کوې دا هسې شيطان په ذهن کې دراچوي. دا زموږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟
- خورې! ته هغه څه نه ګورې، چې زه يې ګورم، ماته مې له پوهنتونه، ژوند غوره دی، يو سمستر له واده وروسته هم ويلی شم، خو که د شاپور په زړه کې يو ځل هغې شيشکې ځای ونيو بيا نو زما ژوند تبا کېږي، هر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.

د مليحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود يې سر وخوځاوه ويې ويل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

شاپور ته د مشاور له زنګه نیم ساعت نه ؤ تېر شوی، چې ټلیفون شرنګار یې د غوږو پردې یو ځل بیا په اهتزاز راوستې، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چې مشاور بیا زنګ وهلی؛ شاپور د اوکې بټن په کېکاګلو سره په غصه ناکه لهجه، وویل:
مشاوره! ما درته وروستی خبرې کړې دی؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا له دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هیڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.
مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مړ شوی اور تودخه نه درلوده، ویې ویل:
وروره! رڼا لیونی ده. ما د هغې په اړه مالومات واخیستل، هغه ځان د خلکو نماینده ګڼي، د خلکو په مینه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کیسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر یم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به یې نشر کړي، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.
شاپور یې په خبره وخندل او بیا یې وویل:
څه سمه ده مشاور صیب! نور یې ټلیفون پرې کړ.
رڼا د دفتر د کارونو د لا پیاوړتیا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولایتونو کې له خپلو ژورنالستانو سره ناسته وکړې او هغه سپارښتنې ورته وکړي، چې د ژورنالېزم د اوصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.
اداري مدیر ته یې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.
سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د یوې بې وزلې کونډې زده کوونکې لور تښتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغې کور ته په رسېدو سره یې موټروان ته وویل: وروره! موټر ودروه.
هغه وویل: خیر خو دی اغلې رڼا!؟

- دلته د هغې کونډې مورکۍ پوښتنې ته ورځم، د چا چې څو ورځې وړاندې لور شهیده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په ګړندیو ګامونو یې د کونډې مورکۍ د کور په لاره لار لنډوله؛ شاته یې وکتل دوه کسان چې اوربوزونه یې وهلي ؤ له شاه ورپسې ؤ؛ رڼا لنډ وخت وروسته د هغې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شا یې هم د سترګو له کونجو

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه یي مرمیو نښه وګرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه یې لکه برغنډ چنـار پـه دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، پـه کـور کـې کونـډه میرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سـترګې یـې لـه دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په لیدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼـا یـې حـویلۍ خوا ته کش کړه، لومړی یې خلاصه دروازه وتړله وروسته یې رڼا پـه غېـږ کې ونیوله، هغې فکر کاوه د ضربه یي مرمیو لـه کبلـه بـه د رڼـا پـه چنـار ځواني د بخی مرمیو ټپونه ویني، هڅه یـې کولـه د مـړې رڼـا سـترګې د ځنکدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رمټه په نظر ورغله. د رڼا په ګرد سپوږمۍ ډوله مخ باندې یـې لاس ور تېر کړ، ګردونه یې ترې پاک کړل، د یخو اوبـو څـاڅکي یـې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ یې نرمې نرمې څپېړې ورکړې رڼا تـورې بڼه ورې سترګې راپورته کړې، یوه او بل اړخ ته یې وکتل.

کونډې مورکۍ چې د رڼا غړېدلې سترګې ولیدې، په شـونډو یـې د خوښـي مسکا خپره شوه، ورته ویې ویل: رڼا لورې! ته ښه یې؟

- هو زه ښه یم؛ خو نه پوهېږم ولې بې هوښه شوی یم؟

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه یې ونیوله؛ رڼا سپین کالي اغوسـتي ؤ، ټیکـری تـرې لویدلی ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه ځان تـه یـې پـام شـو، ژر یـې پړونـۍ را واخیست، خو پر پړوني یې د قلمي ګوتو سرې نښانې ولیـدې، خپلـې منګـولې تـه متوجه شوه ورغوې یې له وینو ډک او سوری ولیده له کونـډې مـورکۍ یـې خپـل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تـر برنـډې یـې ځـان ورساوه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غـږ وشـو دروازه خلاصـه کـــړئ، ژر دروازه خلاصـــه کـــړئ!. رڼـــا لـــه ځـــان سره وویـــل: لکه، چې تقدیر دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانـه دې ختمه ده، په لومړی حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغـورل کېـږې. مـور،

کوچني ورور او دوه خويندې يې سترګو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسې مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټليفون را واخيست هغه ته يې زنګ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستۍ شېبې دي، هيله ده زما د کورنۍ خيال وساتې؛ ځکه هغه نور له خدای پرته څوک نه لري.

- له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنۍ لپاره خو زه يم که ته مړه شې زما لپاره به څو ک وي.
- شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مټ مې مرمۍ خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازې تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بيره يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقيقو کې در رسېږم. کونډه مورکۍ د دروازې تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له مورۍ څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږئ، چې د يوې مېرمنې شاه مو نيولې؟

له بهره غږ وشو: مورې! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتښتېدل په موټر سايکل سپاره وُه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازې مخې ته درولی؛ رڼا څنګه ده؟ که ټپي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې درواغو نه شرمېږئ؟ لاړشئ، د کوم نارينه سره وجنګېږئ، د ځان غونډې زورور وګورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حيرانه ناسته وُه د مرميو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي وُو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنګ وواهه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او يوازې ده ته يې پوخ سړک په واک کې ورکړی وي، لکه جيټ الوتکه له هر کتونکي د سترګو په رپ کې پنا کېده.

لس دقیقې لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له موتر وانه یې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ یې رڼا ټپي ده او ته بېغمه او بې مسوولیته منتظر یې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وایي: تاسې ټوپک واله یاست، په موږ باور نه کوي او نه موږ قناعت ورکولی شو.

شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا یې غږ واورېده، چې دروازه ماته هم شي موږ یې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټلیفون را واخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ، ویې ویل:

رڼا جانې! مه وراخطا کیږئ زه د دروازې مخته ولاړ یم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هیڅوک نشته بیړه وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کوندې ښځې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا یې ځان ورساوه هغې ته یې ښکته او پورته وکتل، بیا یې د هغې د لاس ټپ ته پام شو، د هغې په نازکو سپینو لاسو یې د وینو لیکې ولیدې، په سترګو کې یې اوښکې راغلې، په ژړغوني اواز یې وویل:

شکر، چې بیا ځلې له مرګه خدای بچ کړې، ته به یا مړه کېدې او یا نه، خو په ما دې په ژوندوني مرګ ولید، هیڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کیږه، بلا وه برکت یې نه ؤ.
- سخت دې ورخطاکړم تا، خو هیله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصیت په ویلو دې ما فکر وکړ، چې نوره دې شاید ژوندی ونه ګورم.
- ما هم هیڅ فکر نه کاوه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور یې خبره ورپرې کړه ویې ویل:

تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټنډه تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لګېده ځواب یې ورکړ:

ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

- خو دومره نه لکه ستا.
- هغه څنګه؟
- ته يوازې د ځان او کورنۍ نه يې د دې ټول بېوزله ولس غږ يې، موږ څوک يو؟ يوازې خوراک کوو، نور مو چاته خير نه رسېږي، ته يې، چې د هر مظلوم لاس نيوى دې کړى، د هر جابر مخه دې نيولې او د هر بې وزله غږ دې پورته کړى.
- ته هم مهم يې، خپل ځان، خپلې کورنۍ او خپلې مېرمنې ته.

شاپور: افففف

رڼا: ولې؟

شاپور :د هغې په اړه بيا درسره خبرې کوم، اول دا راته ووايه، چې دلته دې څه کول؟

- دغه کونډه ده نارينه اولاد نه لري، څو ورځې مخکې يې يوه پېغله لور وتښتول شوه او بيا ووژل شوه اوس يې پوښتنې ته راغلم، ما ويل ځه د پوښتنې تر څنګ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساوه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو ترشا دى؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرګ ته تړو ښکاريانو په مرميو کې پټه کړم، خو خداى ج لوى ساتونکى دى هغه د خپل ترحم په سوري کې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.

شاپور وويل: ستا ژوند خو خداى وژغوره خو زموږ نفس دې وکيښ، رڼا د هغه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې يې د نارضايت سترګې ونيوې ويې ويل :

زه دومره پاملرنې ته اړتيا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنګ والوت، له خولې يې ځواب ورک شو خو دا چې دا نيمګړتيا يې احساس نه شی خبره يې په بله واړوله، رڼا ته مخاطب شو ويې ويل:

درځئ روغتون ته ځو کنه دلته به د وينې بهېدولو له لاسه مړه شې؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رڼا يې روغتون ته ويوړه، د هغې د چمبې تصوير يې واخيست، د چمبې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ له غوښې وتلې وه

ډاکترانو يې هډوکي ورته سم کړل بيا يې وروسته ورته پانسمان او ګچ کړل، ښه په ډاډ يې درملنه ترسره شوه کله يې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول؛ رڼا او شاپور په موټر کې کيناستل او د کور په لور يې حرکت وکړ، دواړو په خپل منځ کې خبرې پيل کړې

شاپور وويل: نن رخصت يې کور ته دې زه رسوم، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه. :

- ته خو مې رئيس نه يې، چې ماته رخصت راکوې، زه په خپله بايد پرېکړه وکړم.

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل: ښه! وبښه زما پام نه ؤ رئيسې صيب! پرېکړه بايد ته وکړې نو اوس مونږ رئيسې صيب ته په تمه يو، چې څه پرېکړه کوي، مونږ پرې نيوکه نه کوو.

- زه دفتر ته ځم؛ نن مې له ولايتونو خپل ټول ژورنالستان راغوښتي دي، غوښتل مې، چې جلسه ورسره ونيسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړيدل ليکل شوې ؤو، په ځان دومره نه يم خفه، چې ټپي شوې يم په خپلو خبريالانو مې خوا بده ده، خوارکيان به څومره په عذاب شوي وي، خير له وخت وروسته به جلسه ونيسو.

شاپور د دفتر په لور د موټر مخ واړاوه لږ شيبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل. د رڼا موټروان، چې د مليحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان ګوښه کړ ټليفون يې راواخيست، مليحې ته يې زنګ وکړ هغې ته يې وويل:

مليحې! سلامونه.

- : وعليکم سلام، څه حال دی؟
- هيڅ حالت ښه نه دی.
- ولې؟
- ګوره مليحې! زه ستا احسان نه هېروم، زه دې دلته د مېړه په دفتر کې مقرر کړم، ماته هيڅ چا دنده نه راکوله؛ ستا له برکته اوس دلته معاش اخلم.
- اصلي کيسې ته راشه!.

- خاوند دې سم کارونه نه کوي.
- ولې؟
- رڼا مرستیاله یې اوس د دفتر رئیسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځان غـواړي نږدې کړي، زه نه پوهېږم چې څه موخه لري.
- ملیحه یې په دې خبره د مچۍ چیچلي انسان په څېر وسوځېده، ټلیفـون یې پرې کړ.

سم دستي یې رڼا ته زنګ وواهه، هغې ته یې وویل:

دا چې ته یوه وحشي مېرمن یې او د خلکو په مرګ هم نه یې تړلې دا خـومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فریب به زما له خاونـد نـه هر څه واخلې.

رڼا ددې خبرې په اورېدو حیرانه شوه ویې ویل: تاسې د ټلیفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وګورئ.

- ما شمیره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن یم، هغـه پیغلـه چـې څـه وخت وړاندې دفتر ته درغلې وم او ستاسې د وحشي- کړنـې لـه املـه تـر روغتونه ورسېدم.

رڼا یې په خبره وخندل، بیا یې ورته وویل:

ته ماسره څه ستونزه لرې؟ نجلۍ! تېر ځل دې هم زما په شخصیت نا حقه تېری وکړ او دا ځل هم غواړې د خپل شیطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخیر څـه خـبره ده؟

- دا پوښتنه باید زه له تا وکړم، ته په کوم حق زمـا خاونـد تـه ځـان نـږدې کوې، غواړې یوه کوژده شوي سړي سره اړیکې جوړې کـړې؟ فکـر یـې بدل کړې او د خپل ځان لور ته یې پام در واړوې،لږ شرم ولره؟

رڼا یو خوا د ټېپو درد په تکلیف کړې وه او بل یې د ملیحې سترې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ویې ویل: بخت دې دلته بیدار ده، چې نږدې راسره نه یې، کنه تېر ځل بد وضعیت به دې له یاده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناولیو فکرونو ته په ذهن کـې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خیال هم نه دی پیداشوی، چې زه دې د یو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملګری شي دا خو لرې خـبره

ده، چې یو کوژده شوی کس خپل کړم، له تا سره شیطاني وسوسې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.

ملیحه یې په خبرو لا زیاته غصه شوه هغې ته یې وویل:

ښه نو داسې ده، ته دا راته ویلی شې، چې ستا په کوم لیاقت زما خاوند تاته د دفتر واکونه درکړل؟ ته پرون راغلې او نن د کومې وړتیا له مخې رئیسه شوې؟

رڼا: گوره خورې! زه ستا دې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې له خپل خاوند سره شریکې کړه، له هغه سره وغږېږه، له هغه نه وپوښته؛ ما په دې مسلو کې مه دخیل کوئ.

له دې خبرې وروسته رڼا اړیکه پرې کړه

شاپور هم د رڼا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت .

سلام یې واچاؤ؛ خو رڼا ځواب ورنه کړ.

شاپور ورته وویل: رڼا خیر خو دی سلام مې واچاؤ خو ځواب نشته ؟

رڼا : حالت مې ښه ندی

شاپور: ولې؟

رڼا : ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر لیونتوبه ورسېږي.

شاپور : ولې، څه شوي؟

رڼا : اوس یې ټلیفون کړی ؤ.

شاپور: څه یې ویل؟

رڼا: مزخرفات

شاپور: سم وواېه، چې زه پوه شم.

رڼا: تاته مې زړه بد شو.

شاپور: ولې؟

رڼا : ته به راتلونکی ژوند ددې شکي، بدبینې او تاریک فکره مېرمنې سره څنگه تېروې؟

شاپور: نن یې لکه، چې بیا خپه کړې یې؟

رڼا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنگوي، ساه مې قید کوي د خدای ج لپاره لږ نصیحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووایه، چې زما کوژدن درته ویلي؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟

رڼا: بس پرېږده یې، ته ماته ووایه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لرې؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه تېپیي وم ما درته د هغې نوم یاد کړ او تا زما سوال په افففف ځواب کړ. مېرمن دې هم تل شکایت کوي، ایا زه پوهیدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟

شاپور: رڼا جانې! زه ښنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتیږي، چې زما مېرمن له ما سره اړیکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټینګه کړې یوازې غواړي زما په مال او دولت کې شریکه شي. هغه غواړي بډایه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته یې ورکړي، هغه مادیات پرسته ده او د هغې دغه نیت ماته ورځ تر بلې څرګندیږي، زه دې پریکړې ته رسیدلی یم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.

رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووایې خو اداري مدیر په راننه وتو سره یې پام هغه ته شو ځکه پوهیده چې مدیر پرته له کوم مهم کاره نه راننه وځي هغه وویل:

جلسه تیاره ده ریسه صیب، ټول تاسې ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ باید جلسه وختي خلاص شي.

رڼا له ځایه پاڅیده شاپور ته یې وویل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.

شاپور : زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.

رڼا یې په خبره وخندل ویې ویل: ولې نه.

دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا ګچ شوی لاس په خپل پړوني کې راپټ کړ پر خپله څوکۍ کیناسته او مجلس پیل شوه.

د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پیل وکړ :

درونو ژورنالستانو! په خیر راغلئ.

زه رڼا نومیږم؛ ستاسې نوې رئیسه یم له دې خبرې وروسته یې بیا د شاپور لورته وکتل مسکا یې وکړه ویې ویل:

زموږ هغه مشر تقاعد شو.

شاپور هم د هو په دود سر وخوځاؤ، رڼا وخندل خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ:
زه یوه خبریاله یم، هسې په زور په دې څوکۍ کینول شوې یم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤلیت سره سره خبریالي هم کوم.
تاسې ژورنالستان عادي خلك نه یاست، په هېواد کې تر ټولو پر مسولیته دنده ستاسې ده؛ تاسې یاست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شی، تاسې یاست، چې د بلا غافلو کاڼه غوږونه د اوریدو جوګه کولی شئ ،تاسې یاست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي څرك لګوی شئ، دهغو بې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ریښتونو استازو اومسؤلینو رسولی شئ، چې له تاسې پرته بل څوك نه لري.
هر زورواك ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسید، غل او چپاول ګر ستاسې په وړاندې دې ټینګې نه دی.
هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واك کې دکیمرې په سترګه مالومولی، ارزیابي کولی او تر زندانه رسولی شئ.
برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شمیره بدبختیو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کیدای شي، ستاسې له مسؤلیتونو تیښته د هر ظالم د ظلم چاړه تېره کولی شي، د هغه وحشیانه هوډ پیاوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پړه او ځواب وېینه یې هم ستاسې په غاړه کیږي.
نو زه غواړم، چې د ژونالیزم د بنسټونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغیږي ځان ته مه حراموئ، خپل مسلك ته مو ډیره په درنه سترګه وګورئ، درناوی یې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ څلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره ګټه واخلئ، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلئ، د فساد مخنیوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنډه یې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته ګډوډي مخه ونیوول شي.

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبريال ښيګڼه د ټول هېواد ښيګڼه ده او دې خبريال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست ريښتينولي د ټول هېواد ريښتينولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې ادارې نيوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤليت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافيت، ريښتينې خبريالي، د خپل مسلك درناوی او مسلك ته ژمنتيا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ويې ويل:

زما لويه غوښتنه داده، چې خبريالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ويجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقيقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهېږې په زيان مو تماميږي او ګواښ سره مو مخ کوي بيا هم حق پلوي کوی.

زموږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زموږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې موږ يې پيدا کړي يو او زموږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرګ له ګواښ سره مخ شوم؛ خو په خدای ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډېر ځله مې مرګ په خپلو سترګو وليده؛ خو خدای ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوك مو نشي وژلی او که مو په تقدير کې پر ژوند سره کرښه راوښکل شي بيا د دنيا هيڅ ځواك مو نشي ژغورلی.

زموږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره بايد پيل شي؛ فساد خپل لوړ پوړ ته ځان رسولی، د ورکاوي تر ټولو اغيزمنه لاره يې زموږ مسلك ته په رښتينولي او ژمنتيا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندي شول، د هڅونې احساس يې وکړ؛ په خپل مسلك باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته يې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې موږ به د ټولنې په سمون او پرمختګ کې له هر چا اغيزمن واقع کيږو، زموږ نيکي هم سل ځله لويږي او زموږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زيات ناسم اغيز پرې باسي.

شاپور هم د رڼا خبرې په غور اوریدې او د هغې د خبرو سره یې من من غوښې اخیستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپیڅلتیا یې د بې ساري انسان په توگه زړه ته کوزیده.
ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خدای پاماني واخیسته.
ورستي دوه کسان رڼا او شاپور پاتې شول؛ رڼا شاپور ته مخ ورواړاؤ ورته ویې ویل:
ځو؟
رڼا :هو ځو؛
شاپور خو له تگ مخکې غواړم یو څو خبرې درسره وکړم.
رڼا : زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوی یوازې یوه هیله لرم، چې مېرمنې ته مو زنگ ووهی یا ورسره ووینئ، چې نوره ماته زنگ ونه وهي. د میړه او مېرمنې په گډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لرم؟ او نه دې ما په دې خبروکې شریکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه یم.
شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بیا به زنگ نه وهي؛ خو تاسې زموږ په مسله کې ځان مه گوښه کوئ زه تاسې ته اړتیا لرم.
رڼا: د څه شي اړتیا؟
د شاپور ژبه توتلې شوه ویې ویل:
هغه زما سره مینه نه کوي، زما له پیسو سره مینه کوي، که نن هم زه مفلس شم نو اړیکه به راسره پرې کړي.
رڼا: واه نارینه ؤ څومره پلمې مو زده دي، په تورونو لگولو کې څومره چابک او چالاک یاست اول جینکو ته زارۍ کوئ، د هغوی د لاسته راوړول لپاره بدې ورځې کوئ او گریوانونه شکوئ؛ بیا یې، چې په لاس راوړی، د ځان اړخ ته یې جذب کړئ، ویې کاروئ نو کولی شئ، په یوه عادي تېروتنه یې له ژونده لرې کړئ او یا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پیدا کړئ نو له ځانه یې د لرې کولو بهانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن یوه تور سرې ده خپل نوم یې ستا په نوم کړی، خپله زندگي یې ستا په نوم کړی او هغه یوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصله ده، سږ کال به له خیره حقوق دانه شي او ته یې پر شخصیت تور لگوې، چې تاسره مینه نه کوې؟ دا خبره له کومه شوه ، له اوله به دې د ژوند پیل نه ورسره کاؤ هغه ستا په

ځانته کولو کې دومره حریصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ویرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان یې مرګ ته وکړ، نږدې زما له لاسه مړه شوې وایې او تـه یې، چې په اړیکه یې نیوکه کوې.
نارینه هم جالب وي.
له دې خبرې خلاصیدو سره رڼا دسکول اوږې ته واچاؤ روانـه شـوه، چـې وره تـه رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رڼا ته یې وویل:
زه یې د خیانت ثبوت لرم هغه درګرده لګیا ده زما پـه وړانـدې دې دوښـمن چلنـد کوي.
رڼا قدم نیولې شوه، شاپورته یې په شا راوکتل ورته ویې ویل:
شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله تېری کـوې، چـې د هغې د راز خبرې ماته کوې.
او زه تیاره نه یم، چې دا ډول خبرې دې واورم، زه د یوې خواخـوږې پـه صـفت درته وایم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړئ؛ ما مه پکې دخیـل کوئ او وروستۍ خبره مې واوره: ستا مېرمن دې ماته ټلیفون نه کوي، مـا دې بـې ځایه نه خفه کوي که داځل یې هم ټلیفون وکړ او بې ځایه خبرې یې وکـړې، تېـر ځل خو خدای ج خیر کړ زما په ګذار له مرګه بچ شوه؛ ډارېږم، چـې دا ځـل یـې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوښیارانو خبره له (وژلي ورورہ پریښی ګومل ښه ده.) مجبوره یم دنده پرېږدم.
د رڼا په دې خبره د شاپور په زړه کې څړیکې شوې، سترګې یې ډنډ شـوې، رنـګ یې والوت، د ځمکې لور ته یې زور شوه نیږدې ؤ په ځمکه ولـوېږي رڼـا یـې هـم ددې حالت ننداره کوله ، تر دې د مخه یـې دا ډول بدلونونـه پـه هغـه کـې نـه ؤ لیدلي، ژر یې دسکول کیښود شاپور ته مخامخ کیناسـته پـه لاسـو یـې دواړه اوږې ورته تکیه کړې غږ یې پرې وکړ شاپوره! ته ښه یې، ټنده او مخ دې ټول خولې دي، څه درباندې وشو؟
موټر وان ته به ټلیفون وکـړم، چـې راشي او روغتـون تـه دې یـوسي، شـاپور پـه زګیروي ډوله غږ خبرې پیل کړې:

زه ښه یم، زه ښه یم یوازې یو ګیلاس اوبه راکړه. هغې په منډه خوا کې جګ نه پـه ګیلاس کې اوبه واچولې، شاپور ته یې ونیوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رڼا اوبه هغه ته لکه ابې حیات نوې ساه ورکړه لږ وروسته یې رنګ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رڼا : شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغی خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رڼا : هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغی کې له ماسره څومره مرسته وکړه، هغـه زمـا کله هېرېږي؛ که زما وینې ته دې هم اړتیا پیداشي زه چمتو یم خپله وینه درکړم.

شاپور : وینه دې خدای ستا په بدن پیرزو کړي، زه یوازې دومره وایم، چـې یـوه خبره مې ومنه.

رڼا :کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رڼا : ته لیونی شوی یې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور : نه داسې نه وایم، اوس خو لاړه شه؛ خو زموږ له دفتره مه ځـه!. تـه زمـوږ د دفتر لویه هیله یې، ستا په وجود کې زموږ ټولې هیلې پوره کېږي.

رڼا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحیت درکول کیږي، که له دې صـلاحیته ګټـه واخـلي هغه څه به تر سره کړئ، چې په زړه کې مو تېریږي.

رڼا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وایې؟

شاپور : رڼا جانې! تاسې غواړئ، چې د خبریالي سـپیڅلې دنـده دې لا سـپیڅلې شي؛ نو همدلته یې عملي کړئ، همدلته ژورنالستان په همدې روحیه وروزئ دلتـه داسې یو مرکز جوړ کړئ، چې رښتوني ژورنالست یا خبریال خلکـو تـه ورو‌پیـژني، تاسې همدا غواړئ، چې خبریال که ریښتونی وي په ټولنـه کـې انقـلاب راوسـتلی شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکزه یې خلکو ته ثابته کړئ، چې دلته ټول ځواک تاسې سره دی.

ستاسې هیله ده، چې خبریال باید ازاد او خپلواک واوسي؛ د چا د اغیزې لاندې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته یې پرېږدئ.
زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هیلې لرې او همدا کړنې ورته غواړې.
رڼا: غواړم یې همدا مې د ژوند هیله ده، چې خبریال ته د زړه له تله د کار کولو زمینه برابره کړو، خبریال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې یې تر مسؤلینو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي.
شاپور: نو همدلته یې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هیڅوک ستا مخه نه نیسي، له همدې مساعیدې زمینې ګټه واخله.
رڼا: نو دا هرڅه ته زما لپاره ولې کوې؟
شاپور وخندل ویې ویل: ولې زه یو ژورنالست نه یم؟ زما نه خوښیږي، چې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښیږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپله دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځای مې تاته پریښود نو لامل یې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډېره پیاوړې یاست؛ خو هیلې د دواړو مشترکې دي.
رڼا : خدای ج دې وکړي، چې ته څه وایې هغه هماغسې ثابت شي.
تیاره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوې؛ رڼا وویل: زه نوره ځم، مور جانه! به مې په تشویش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رڼا ته یې وویل:
موټروان ته مه وایه، چې موټر راوباسي.
رڼا: ولې؟
شاپور: زه دې رسوم.
رڼا هم نه ونه ویل؛ ځکه بیره یې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروزین شا سیټ ته وخته. شاپور هم د خپل ګنګسیت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته یې اوبه واچولې؛ تر څو یې ګنګسیت ورک شي او موټر سم چلوي وروسته خپل موټر ته راغی دروازه یې خلاصه کړه، له ختو سره یې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رڼا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شاپور د سر درز دومره

څواکمن ؤ، چې رڼا يې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوته؛ د شاپور لور ته يې وکتل په زوره يې اخخخخ وويل.
د شاپور سر خو هسې هم ګنګس ؤ نور هم ګنګس شو؛ د موټر په سټرينګ يې سر کيښود. رڼا يې د حالت په ليدو وارخطا شوه ژر له خپله سيټه ښکته شوه مخکني دوهم سيټ ته پورته شوه. شاپور يې له مټ نه ونيو له سټرينګه يې د هغه سر را پورته کړ په خپل سيټ کې يې شاته د هغه تنه زور کړه سيټ ته تکيه شو، غږ يې پرې وکړ شاپوره! څه درباندې وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر يې په خوا کې د معدني اوبو بوتل ته پام شو، له هغه يې په رغوي کې اوبه راواخيستې، شاپور ته يې مخته ور وشيندلې، د هغه د بيداريدو لپاره يې په مخ ورو، ورو وواهه بيا يې غږ پر وکړ: شاپوره! څنګه يې؟ سړی احتياط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ: ښه يم هسې لږ ګنګس شوم.
رڼا : دا نن ولې له تاسره داسې کيږي؟ زه درته انديښمنه شوم.
شاپور : انديښنه مه کوئ زه ښه يم، څه شيبه نور هم شاپور په خپل سيټ کې ناست ؤ، چې لږ يې حالت ښه شوه موټر کې يې کيلي تاو کړه حرکت يې پيل کړ. د رڼا موټروان دوی دواړه وليدل، چې په يوه موټر کې سره کيناستل او ماښام تياره له دفتره ووتل. خپلې تره لور مليحې ته يې رنګ وکړ ورته ويې ويل:
خاوند خو دې په رڼا سخت ګرم ورغلی.
مليحه : بيا څه شوي؟ ژر يې ووايه حميده!.
حميد : زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته يې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جريان کې واچوي، ميړه دې رڼا په خپل موټر کې کينوله اوس يې په دې تياره شپه کې کورته رسوي؛ خدای خبر کورته يې وړي او که بل چيرې.
مليحې له غوصې ټليفون پرې کړ ،ويې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټليفون يې راواخيست.
له لږ مزل ورسته د شاپور ټليفون وشرنګيده؛ ويې کتل، چې د مليحې زنګ دی. شاپور رڼا ته وکتل هڅه يې وکړه له رڼا نه د هغې ټليفون پټ کړي؛ خو رڼا هڅه کوله، چې د ټليفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه يې شاپور په پټيدو ونه توانيد، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

ملیحه : شاپوره چیرې یې؟

شاپور:کور کې یم، ولې څه خبره ده؟

رنا هم ددې خبرې په اوریدو حیره شوه، چې شاپور چاته دروغ وایې، او ولې یې وایي؟

ملیحه: دروغ مه وایه سمه خبره وکړه.

شاپور: زه څه اړتیا لرم، چې دروغ ووایم.

ملیحه: خو زه ډاډه یم، چې ته دروغ وایې.

شاپور: ښه نو ته ووایه، چې زه چیرې یم.

ملیحه: ته د هغه نوې نازولې په څنګ کې یې، چې اوس دې پیدا کړې او د دوکې په لومه کې دې راګیر کړی یې.

شاپور: ته څوک یادوې؟

ملیحه: ځان ناګاره مه اچوه ښه پوهیږې، چې د دفتر رئیسه رنا یادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوک، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارایي لاس ته راوړي.

شاپور یې په خبره سور سپین واووښت ملیحې ته یې وویل:

چپ، چې یوه کلیمه هم نوره د رنا په باره کې ونه وایې؛ کله هم، چې د رنا نوم یادوې نو لومړی دې خوله وینځه او بیا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په څیر فکر مه کوه رنا یو له هغو ده، چې په لمن یې لمونځ کیږي؛ د هغې په باره کې نامناسب یو حرف هم ونه وایې او نه یې زه اوریدی شم هیڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رنا په اړه څه ووایې.

ملیحه: ولې یې ونه وایم؟ ریښتیا مې وویل؛ زور یې درکړ، حقیقت تریخ وي کنه.

شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوې، هر څوک ستا غوندې بې ویجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاؤ شاید اړتیا ورته ولرې او ماته یې مخامخ د ویلو جرئت نه لرې. ټوله کورنۍ دې زما په شرکت کې پر کار وګمارله، د هر یوه خیانت دې په سترګو لیده؛ خو نه یوازې دا چې مخه دې نه نیوله، بلکې نور دې

هم تشويقول، په بدل د دې چې د يوې اصيلې مېرمنې په څېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې ليلام توکي، په نورو ډېر ارزانه وپلورل.

زه به هغه ريکارډ درته وښيم، چې پکې ويلي دې دي (ما له شاپور سره د هغه د دولت لپاره کوژدن کړې، کنه له قوارې نه مې يې کرکه راځي.)

ته څومره حريصه يې؟ له يوې پاکې اړيکې څخه، چې هغه د مېړه او مېرمنې اړيکه ده څومره ناوړه ګټه پورته کوې؟

مليحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لکه، چې د رڼا عزت پلورونکې له مايکه کوې؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولی او نه زه عادي کليواله مېرمن يم، چې په يوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه يوه حقوق دانه يم، زما نه چې ځان خلاصوې، د سر وينې به دې پښو ته بوځم او د پښو وينې به دې سرته ورسوم.

شاپور: نو ته څه تصميم لرې، څه ويل غواړې؟

مليحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو کړه، کنه محکمه کې به دې ودروم، حيثيت به دې په دوه روپۍ کړم.

شاپور: واه مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو کې څرګنده کړه، تا د پيسو لپاره اړيکه جوړه کړې وه او زه به يې په پيسو درته دغه اړيکه داسې ټوټه، ټوټه کړم، چې زرې به يې په زره بين هم پيدا نشې کړای. ستا د ناولي نيت خوبونه نور نه شي اوږديدلای او په ريښتيا بدليدل خو يې خيال او جنون دی.

مليحه: زه کومه کليواله جينۍ نه يم، چې په څو پټکو مې وډاره کړې، داسې لاره به درنه ورکه کړم، چې تا يې فکر هم نه وي کړی، زه به په محکمه کې درته زده کړم، چې له سيره څو پخيږي.

شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محکمې پرته بل څوک نشي- حل کولی.

شاپور: نور ټليفون پرې کړ، په رڼا کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل: تا ټينګار کاوۀ، چې له خپلې کوژدن سره دې ستونزې هوارې کړه، ايا زما او د هغې ستونزې د حل وړ دي؟ ايا له تاسره يې د حل کومه لاره شته؟!

رڼا يې خبرو ته ځيره شوه په شاپور کې يې سترګې ونيوې هغه ته يې وويل:

ايا ما، چې څه واوريدل هغه ريښتيا دي؟

شاپور: هو رېښتيا دي، دا هغه رېښتيا دي چې زه ورسره له تېرو دوو کالونو مخامخ يم. مليحې رانه په لکونو روپۍ په يوه او بله بهانه اخيستې، هغه يې د خپل ځان او کورنۍ په ښه کړې، تر دې، چې غلا يې هم څو ځلې رانه وکړه، زه نه پوهيدم، چې زما کوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال کې دې خيانت وکړي؟ بلاخره د بانکي کارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانکي اکونټه پيسې باسي.

رڼا: هغه د دومره زده کړو سره سره څرنګه داسې کولی شي؟ واده خو کومه لوبه نه ده، او نه کومه دنانځکو بازي ده.

هغه ولې داسې کوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځينې خلک ظاهرا ښکلي وي؛ خو باطن يې له خځلو ډک وي، ما ډېر کم خلک ليدلي، چې ستا په څېر يې ظاهر له باطن سره يوشان وي.

رڼا: ښه زما توصيف پريږده، زه دې په دې حالت ډېره خپه شوم؛ له زړه پرې خفه شوم؛ ځکه، چې څوک چاته د نکاه د سپيځلې اړيکې لاس ور اوږدوي، نو بايد د رښتينولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو يو شی څرګند دی هغه دا، چې کوږ بار تر منزله نه رسيږي، دا يو ثابت شوی رښتينتوب دی.

شاپور لوی اسويلی وکيښ بيا يې رڼا ته وکتل هغې ته يې وويل:

زه په يوه ډېر بد حالت کې يم، ډېر يوازې شوی يم، هيله کوم زما لاس ونيسه.

رڼا يې د خبرې په اوريدو ټنډه تروه کړه، قهرجنې سترګې يې په شاپور کې ونيوې؛ په تونده لهجه يې وويل:

مطلب؟

شاپور يې دې رويې وارخطا کړ خبره يې بدله کړه، هغې ته يې وويل:

دغه کړکيچ درته يادوم ، چې زما او د مليحې ترمنځ ده ته؛ خو تل د حق پلوي کوې کنه؟

رڼا: هو دا خو زما د ژوند يو اصل دی.

شاپور: نو ماته دا ستونزه حل کړه ملتيا مې وکړه.

رڼا: زه ژمنه کوم، تاته د انصاف در کولو لپاره زه درسره يم له دې بې انصافي دې خلاصوم او نه پريږدم، چې له تاسره څوک داسې ناروا وکړي. مليحه مېرمن داسې

یوه څوك ده، چې زه شرمیږم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنګه بدوي؛ کنه مینه او سربښندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څیر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي.
خو یو شرط به وي.
شاپور: کوم شرط؟

رنا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې موږ په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوروې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.
شاپور د هو په دود سر وخوځاؤ بیا یې وویل:
تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غږ زه د فسبوك له لارې درلیږم نور اسناد هم درته ښیم، په خپلو سترګو به یې وګورې.
له څه مزل وروسته د رنا کور راورسیده، هغه له موټره ښکته شوه، کورته له نوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډیره ستړې شوې وه.
سبا سهار د معمول مطابق رنا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوټر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنګیده؛ له ننګرهاره یې د خپل تلویزون استازی ؤ؛ رنا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې ګیلو پیل ته غوږ شوه، خبریال وویل: اغلې رنا مېرمنې!
زه نور له دندې ستړی شوی یم دلته دګواښونو سره مخ یم ،وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرګ ګواښونه کیږي، د والي صیب! یو د فساد ریپورټ مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریپورټونه جوړ کړل؛ خو د ګواښونو له کبله مې در ونه شو لیګلای،
رنا : ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځان ارامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

خبريال وويل: زه له تاسې مخکې د پايتخت تلويزون سره خبريال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلويزون ته به مې وليږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي ترې تم به شو؛ په هغه تلويزون کې ددې ځای چارواکو لوی لاس ؤ. د هر ريفورټ په نه نشرولو سره به يې پيسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پيسو پيداکولو لپاره يوه لاره بلل کيده. زما ريفورټ له ليږلو وروسته به ددې ځای مشر د تلويزون رئيس ته ټليفون وکړ هغه به خپلې ادارې ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې وليږه خو نشر به نشو، بيا به دلته والي ماته پيغور راکاؤ، چې ودې ليد زما زور، ستا مشر مې لا اخيستی ته خو يې وړوکی بچوڼی يې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صيب! دوه اونۍ مخکې د ميلمستيا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملگري يې غوښتي ؤ، پسونه يې حلال کړي ؤ ويل يې: ژورنالستانو ته مې ميلمستيا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د ميلمستيا په نشه کې خپل مسلک ترې هير شو، والي ته يې د هر اړخيزې مرستې ژمنه ورکړه؛ خو زه ورته په ميلمستون کې جگ شوم، ورته ومې ويل: والي صيب! کيدا شي، چې موږ د ميلسميتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښينو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وويل: له موږ د ټولنې يتميان ډېر اړين ؤ، چې هغه مو راغوښتي وای، يو ځای د ډوډۍ ورسره خوړلې وای، د هغوی درد دې اوريدلی وای، د يوه پلار په څير دې مينه او هيله ورکړې وايې؛ موږ خو له ميلمستيا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وويل:

وروره! وړانديز دې بد نه دی؛ خو يوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتيب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه ياست، د نړۍ څلورمه قوه ياست، زموږ او تاسې ته د يوه بل ملاتړ اړين دی، تاسې کولی شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې ياست، چې په ملاتړ به مو بريالی او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وگڼل شم.

ما ورته وويل:

والي صیب! موږ د کړنو د انعکاس لپاره بې طرفه کار کو، البته کـه تاسـې سـم کـار کړی وي، تیت کول یې زموږ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکـې وي هم زموږ مکلفیت دی، چې نشر یې کړو.

رڼا وویل:

ښه نور بیا مخکې څه وشول؟

خبریال زیاته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهیدم، چې خـبرې مـې پـه والي صیب ښې ونه لګیدې، زما د راوتو په وخت کې یې خپل سکرتر ته په سترګه اشـاره وکړه هغه له ماسره راووت، یو پاکت یې په لاس کې راته ونیو ویې ویل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکت نه وي.

ما پاکت ترې واخیست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونیو ویې ویل: ځه جیب کې یې کړه، کور کې یې خلاص کړه، خو زما اندیښنه نوره هم زیاته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکټ مې خلاص کړ، پـه زرګونـانو مـې سـترګې ولګیـدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وویل:

دا پـــــــه کومـــــــه خوښـــــــي کـــــــــې؟

ځواب یې راکړ: وروره! ستاسې پر موږ ډېر حقونه دي.

مـا پیسـې بیرتـه پـه پاکـټ کـې کیښـودې، سـکرتر تـه مـې وویـل: دا پیسې واخله موږ ته خپل ټلوییزون دومره معاش راکوي، چـې ګـذاره مـو پـرې وشي، زه دانشم اخیستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پیسې وانه خیستې.

ترې روان شوم، له شا یې غږ راوکړ، هیله ده هغه راپورونه، چـې د ولایـت بـدنامي پرې راځي نشر نه کړې!. ما ورته وخندل ځواب مې ورکړ،

د راپور ټاکنه خپله خبریال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه ،کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رڼا لاس تر زنې ورته نوره هم متوجه شوه، خبریال ته یې وویل:

ورور جانه! لسګونه کلونه ووتل، چې موږ خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بیـا یې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سوړ اسویلی وروسته یـې وویـل: ربـه تـه مـو مرسته وکړې له دعا وروسته یې خبریال ته د نور وضاحت وویل:

هغه څه، چې د دندې پرېښودو ته يې اړ کړی يې څه دي؟
خبریال : دوه ورځې وړاندې مې له ګمرک سره نږدې کورونو له خلکو واورېدل، چې د شپې ډېر داسې موټر له ګمرکه نا محصول تېرېږي، چې د همدغو چارواکو پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړېږي او پيسې يې والي صيب اخلي.
دې خبرې ډېر نارامه کړمه اړ شوم د لاسپيناوي په موخه څه اسناد راټول کړم، دوه شپې مې ورته رڼې کړې؛ نا محصول موټر مې وليدل، ومې درول دولايتې شورا غړي هم راسره و، ټول مو په خپلوسترګو وليدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کړ، چې ويل يې: موږ محصول ندی کړی دلته موږ ته ويل کيږي، چې له ګمرکه موږ ته يولک کمې راکوئ، موږ مو له ګمرکه تېروؤ.
رڼا وويل:
نوتاته ستونزه څه شی ده؟
خبریال: اوس والي صيب خبر شوی، چې ما د ګمرک په اړه سندونه راټول کړي او په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.
رڼا: ښه! نو؟
خبریال: اوس وايي، چې موږ پيسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وويل: زه خپل مسلک ته توهين نه شم کولی، زه مې خپل ضمير نه شم خرڅولی، زه پيسې نه اخلم.
والي وويل:
سمه ده موږ ټينګار نه کوو، چې پيسې واخله؛ خو په دې ټينګار کوو، چې له دې راپوره تېر شه!.
ما ورته وخندل ومې ويل:
دلته د ملت له حق سره خيانت شوی، دلته بيت المال لوټ شوی، دلته د کونډې او يتيم حق ضايع شوی که زه چپ شم په ورځ د قيامت به د خلکو په وړاندې څه ځواب وايم زما له دې خبرې سره والي ټليفون پرې کړ
لږ وروسته دې والي سکرتر زنګ راته وکړ چې:
مسلې مه راته کوه، که ته زموږ ونه منې او زموږ په خلاف دا کار وکړې ډېره درنه به درته تمامه شي.

خبريال: د څه درنه؟
سکرتر: که د اولادونو په فکر کې یاست او خپل ژوند درته ارزښت لرې؛ نو له دې خبرې تېر شه.
نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټليفون پرې کوم ، والي صيب زنګ وهي خو والي صيب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډير سرزوري يې له لاسه د خاورو ميلمانه شوي دي.
د دې خبرې په اوريدو د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، مخ يې بل طرف ته واړاؤ دسمال يې راوکيښ تر څو خپلې اوښکې پاکې کړي او خپل دا ضعف د خپلې دروازې له ساتونکي، چې دې ته يې پرميز د چايو پياله ډکوله پټ کړي؛ خو ونه توانيده، سلګو واخيسته، اوښکې يې لکه باران په يو بل پسې د ګريوانه ميلمه کيدې، له ډنډ سترګو سره بيرته را تاو شوه، خبريال ته يې وويل:
ته اړ نه يې، چې دنده پريږدې.
خبريال: خو واړه بچيان لرم.
رڼا: ستا په بچيانو به هيڅ هم نه کيږي.
خبريال: نو له دې راپوره تېريږو؟
رڼا: ولې زما له مرګه دې اوريدلي؟
خبريال: نه خدای ج دې نه کړي.
رڼا: څو، چې د رڼا په تن کې ساه وي، نو هيڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کيږي، ما د خدای نا ترسو د بيت مال غلو ته قسم کړی، چې د سيوري په ډول در پسې يم، که مې دربانديې ثبوب پيداکړ، بيا به مو ژغورل په خدای وي ،پيسې او مقام مو نشي ژغورلی.
خبريال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټليفون پرې شو.
رڼا پوه شوه، چې د خبريال کريډيټ ختم شو. د دفتر له ټليفون څخه يې ورته زنګ وکړ، خبريال ته يې وويل:
وروره! وبښه، چې هيڅ فکر مې نشو بايد ما ستا په کريډيټ دومره اوږدې خبرې درسره نه وای کړې؛ خو خير زما سکرتر به کريډيټ درولیږي.

خبريال: کومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ايا زه دغه راپور درولیږم او دا ګوابښ ومنم؟
رڼا: نه وروره! تا او ستا کوچني اولادونه کوم ګوابښ ته نه شم ورکولی، زه خپله درځم او راپور جوړوم یوازې اسناد وساته.
خبريال: خورې ته ولې دا کارکوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لرې؟
رڼا: ورته وخندل، اولادونه نه لرم، لا يې وخت نده راغلی خو کورنۍ لرم.
خبريال: خو هغه به څنګه شي؟
رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دی، له کورنۍ هم راته مهم دی، زه له خپل ولس سره دومره مینه لرم، چې په وړاندې يې هر څه راته هيڅ دي.
دا کار زه د خپلې زيمواري له مخې کوم د غاړې خلاصيدو لپاره يې کوم، د خدای د رضا حاصلولو لپاره يې کوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره يې کوم او همدغه زما هيله ده، چې په پوره کيدو سره مې زړه سکون پيداکوي، ارامښت پرې احساسوم او په دې هم ډاډه يم، چې خدای مې نيت او اراده ګوري. هغه د زړونو مالک ده زما د هر حرکت په هدف پوهيږي، زما په هر رګ خبر دی هغه به مې ساتنه کوي.
خبريال: نور نو ستاسې راتګ ته اړتيا نشته، دا کار زه په خپله کوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي کړ، چې نور د هيڅ چا په کيسه کې نه يم، کورنۍ مې خدای ج لري، له هغه بل څوک قوي ساتونکی نشته. ستاسې له خبرو مې لوی درس واخيست، ساتندوی خدای ج دی روزي رسان هم خدای ج دی، د چا مرګ هيڅوک نشي رامخته کولی او نه يې څوک وروسته کولی شي.
رڼا : زه سبا له خيره درغلم، یوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.
خبريال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته يوه مېرمن يې له نارينه سره، چې هرڅه وشي، دومره توپير نه کوي، هغه ډېر ظالم دی، ټوپکسالار تېر شوی، اوس يې هم هغه د زړې واکمنې خيال په ذهن کې دی، ډېر خلک يې وژلي، مرګ ورته يو عادي کار دی.

رڼا: د حسین رض خبره دې نه ده اوریدلې هغه وایې چې څومره دې چې د ظلم په وړاندې وروسته توره راپورته کړه په هماغه اندازه به ډېرې قرباني ورکړې، نور نه ناوخته کوو.
خبریال: خو!
تر څو یې چې جمله پیلوله، ټلیفون یې پرې شو.
سبا سهار خبریال په کور کې په چایو ته ناست ؤ، چې د رڼا زنګ یې موبایل په شرنګا راوست خبریال ټلیفون پورته کړ،
رڼا : وروره! زه په مخابراتو څلور لارې کې درته ولاړه یم، ته د هغه ګمرک اسناد او کلیپونه راوړه؛ له والي سره مې د مرکې وخت واخیست، نور کارونه زه مخته بیایم.
خبریال چای پریښود په منډه، منډه د رڼا خوا ته ورسیده، مخکې له دې چې کلیفونه او اسناد ورکړي، خبریال ورته کړه:
خورې! دا کار ګواښونکی دی، ته یې مه کوه، دا کار زه کوم، زه اوس پښیمانه یم، چې تاته مې د دې پېښې شکایت وکړ. رڼا یې په خبره مسکۍ شوه ورته ویې ویل:
پوهېږم دا کار ګواښونکی دی؛ د والي تاریخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند یې تېر کړی دی، د لسګونو خونونو څښتن دی؛ خو له هغه هم زما څښتن ډیر ځواکمن دی هغه د لوی قدرت خاوند دی هغه تر ټولو ښه ساتونکی دی.
ماته یې هیڅ پروانشته، چې هغه زما په وړاندې څه کوي او یا څه نه کوي.
خبریال : ولې زه؟
رڼا : زه ستا مېړمن او بچیان سرتور نه شم لیدی، هغوی خوار او زار نه شم لیدی، که خدای مه کړه تاته کوم زیان ورسېږي زه به ځان ونه شم بښلی تل به مې خپل ضمیر ملامته وي، چې ولې مې داسې وکړل او نه زه له ملامته ضمیر سره ژوند کولی شم، زه له دې کارونو سره بلده یم، ته یوازې دعا کوه چې د ظلم په وړاندې بریالي شو، فساد ورک کړو خپل هېواد د تعدل خواته بوځو.
هېواد مو د ټولنیز عدالت یوه بېلګه جوړه کړو، هیڅوک د چا حق ونه خوري او هیڅوک پر چا د ظلم کولو جرئت ونه لري.
رڼا ساعت ته وکتل بیا یې خبریال ته وویل:

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلم، د خلکو نظرونه هم غواړم واخلم؛ ستا کلیپونه هم تیار دي، نو والي به یوازې خدای رانه خلاصوي.
رڼا له خبریال نوره خدای پاماني واخیسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل:
زه رڼا خبریاله یم، والي سره غواړم د افغان ټلویزون لپاره یوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئیس ته مې سهار زنګ وکړ هغه وویل:
موږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.
سکرتر : تاسې هماغه خبریاله یاست، چې نوم یې د هر چا په ژبه دی.
رڼا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلک رڼا راته وایي.
سکرتر په منډه لاړ والي ته یې وویل:
والي صیب! یوه سرتمبه خبریاله راروانه ده، رڼا نومېږي، بس په چا یې سترګې نه ډکېږي، ډیر پام دې وي، چې په احتیاط خبرې ورسره وکړې. والي : هغه خبریاله خو نه ده، چې یوه وخت برمته شوې وه؟
سکرتر : په ځان هغه ده.
والي : اجازه ورکړه چې راشي وبه ګورو، چې څه وایي؟ وبه وینو چې رڼا څه ډول بلېږي که سمه نه بلیده، نو خاموشه به یې کړو، کله چې رڼا د خوب الوتو سبب کیږي نو خاموشه کول یې اړین کیږي همداسې نه ده سکتره؟
سکتر یې په خبره وخندل د هو په دود یې د والي د خبرې په غبرګون کې سر وخوځاؤ.
رڼا راغله؛ د والي مخکې د یوه غره غوندې همت سره کښېاسته، له روغبړ نه وروسته یې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.
والي هم تیاری وښوده، سوال او ځواب پیل شو.
رڼا : والي صیب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنګه روانه ده؟
والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پدیده له منځه یوسو.
رڼا: د ګمرک عایدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فیصده کم شوي دي کولی شئ لامل یې راته ووایئ؟

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زموږ عایدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.
رڼا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟
والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به یې درکړو.
رڼا: والي صیب! موږ د سیمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وایي: چې د شپې له مخې بې محصوله بار لرونکي موټر تېریږي، پیسې یې شخصي جیبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ویل غواړئ.
والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانیستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي یې دروغ او رېښتیا سره یوځای کوي او د پیتاوي مجلسونه جوړوي.
رڼا: والي صیب! خو موږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتیا تېرېږي.
والي: هیڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبریال اوازه خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له موږ څه پیسې وشکوي، هغه له موږه ناروا غوښتنې وکړې، موږ یې غوښتنې ونه منلې بیا یې د اسنادو اوازه په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښیمانه دی، زه په زغرده وایم، چې که چا زما په اړه اسناد پیدا کړل خپاره دې کړي.
رڼا: سمه ده، مننه والي صیب! ستاسې ډېر قیمتي وخت مو ونیو.
والي: هر کله راشئ!
رڼا څه چې غوښتل هغه یې ترلاسه کړل، نوره یې خدای پاماني واخیسته په لاره کې سکرتر ورسره د سیوري په ډول روان ؤ د رڼا ورته پام شو هغه ته یې وویل:
ورور جانه! تاسې تکلیف مه کوئ، موږ لاره لیدلې.
سکرتر :هیله کوم والي صیب وویل:
دوی تر درازې بدرگه کړئ تر دروازې ورسیدل، سکرتر رڼا ته سپین پاکټ ونیو.
رڼا په حیراني سره په پاکټ کې سترگې ونیوې، بیا یې سکرتر ته وویل:
دا څه دي؟
سکرتر : ستاسې د موټر تیل او میلمستیا، والي صیب! وویل: دوی ډوډۍ ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

رڼا ورته وخندل:

تاسې له کوم تخصیص څخه دا پسې موږ ته راکوئ؟

سکرتر: رڼاجانې! ولایت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.

رڼا: نه وروره! موږ ددې پیسو حقدار نه یو او نه راته دا پیسې مناسبې ښکاري؛ ځکه ماته له دې پیسو د یتیمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.

رڼا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځیده، په لاره کې یې خپل خبریال ته ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبریال دلته رالېږو، همدانن باید کابل ته راشې، چې کومه ستونزه درته پیدا نشي.

نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قیچي کوم چې هواته پرې د الوت هوډ لري. نن یې هغه غښتلې متې ورته پرې کوم، چې د بیت المال په انرژي ځواکمنې شوې دي.

ماښام شو رڼا د خبریالي په اصولو پوره ریپوت جوړ او نشر ـ ته چمتو کړ، خپل ټلویزون او هغه پروډکشن ته یې هم واستاوه، چې له هغه نه ټولو رسنیو اخیستلی شوای.

ماښام اوو بجې په ټولو رسنیو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننګرهار والي د ګمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پیسې یې په خپل جیب کې اچوي. په ریپوت کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ویل یې: له موږ نه دلته د ګمرک په نسبت کمې پیسې اخلي او په تېرېدو کې د والي کسان راسره مرسته کوي.

اته بجې شوې، بېړنی خبر د تلویزونونو پر مخ وښودل شو: د ننګرهاروالي دنده د فساد د تور له امله وځنډېده.

خبره د هر کور کیسه شوه، د فسبوک د لیکنو سرلیک شوه او په دې برخه کې د رڼا ستاینه پیل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره یې رڼا ته زنګ وکړ هغې ته یې وویل:

اغلې رڼا!

ته څه غواړې، چې ثابت يې کړې؟
رڼا: مطلب؟
تاسې د يوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ايا ددې په پايلو پوهېږې؟
رڼا : هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي يا کوم اقدام کوي زه يې پروا نه لرم، د هغه لويه خبره به زما د قتل پرېکړه وي او زه له مرگه نه ډارېږم.
شاپور: نو ولې داسې ليونتوبونه کوې؟
رڼا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبريالۍ خنډ به نه گرځې.
شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ يم، د ټول رسنيز دفتر مسوليت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر انديښنه راسره ده.
رڼا: ته مسؤل نه يې، چې زما د ژوند او مرگ په اړه انديښنه وکړې او نه ورته اړتيا شته.
شاپور : اړتيا شته.
رڼا: څه اړتيا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پيدا شي او ستا رسنيز دفتر به له سکوته وژغوري.
شاپور: خبره د رسنيز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.
رڼا: مطلب؟
شاپور په تته ژبه وويل:
زه له تا پرته ژوند نشم کولی.
رڼا: ماته دې په دماغو کې څه فرق ښکاري،بې مسوليته خبرې زما نه خوښېږي ، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وايې خو هيله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.
نور يې ټليفون پرې کړ:
سبا سهار رڼا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې يې دتگ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ويې ويل:

لورې! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتیا دې هم له یاده وتلې. رڼا مسکی شوه، د مور په لور یې ورمنډه کړه هغه یې په غېږه کې ونېوه، بیا یې ورته وویل: خـوږې مورجـانې تـه ریښـتیا وایـې دومـره مصروفه شوې یم، چې ستا روغتیا هم رانه هېره شـوې. نـن خـو فکـر کـوم سـتا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونـه خلاصـوم بیرتـه راځـم او تـا روغتون ته وړم.

رڼا ته بیرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بېړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ لـه لـږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځیر ځیر په خپله ښیښه کې گـوري.

رڼا ورته وویل:

وروره! څه خبره ده، چې په ښیښه کې گورې؟

موټروان : یو موټر مو تعقیبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼـا هـم شـاته وکتـل ویـې لیدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترگې نه باسي، په دوی کې یې سترگې ټومبلې دي.

رڼا خپل موټروان ته وویل:

موټر ځنگ ته کړه گوښه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقیب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر گوښه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقیبونکی موټر په بیـړه لـه دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې اندیښمن شوی، موټر دوی نه تعقیبوي، لنډ مهال یو موټر سایکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سایکل نه ښکته شو، ځان یې داسې ښوده، چې گـواکې مـوټر سـایکل یـې خـرابي پیـدا کـړې. رڼـا درمـل واخیستل؛ خو د پیسو بکسه هم کور ترې پاتې وه نو اړه شوه موټروان تـه یـې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پیسې ترې واخلي او درملتون وال ته یې ورکړي. پـه همـدې وخت کې د موټر سایکل وال د دوه کیلو گرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سایکل کښاست په لنډو شېبو کې یې ځـان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د یوه خطرناک برخلیک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقیبونکی موټر څه شو؟

موټروان : موږ هسې شک کاوو، موټر تېر شو داسې نښې نه وې، چې تـرې مالومـه کړو دوی موږ تعقيبوي.
رڼا : بس رب مو دې وساتي، کنه د ډېرو ارادې راته ښې نه دي. د رڼا دفتر نږدې ؤ، لس دقيقې لا نه وې تېرې شوې، چې رڼا خپل دفتر ته ورسېده. رڼا له مـوټر ښـکته شوه بم ونه چاوده؛ ځکه چې هغه يو ساعت ته تيار کړل شوی ؤ.
دفتر ته له ننوتو سره جوخته بېرته راستنه شوه موټروان ته يې وويل:
ما له مور سره ژمنه کړې وه، چې زه بېرته ژر راځم او تا روغتون ته د معاينـاتو لپـاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.
موټروان : خورې! زه به يې بوځم معاينات به ورته وکـړم او بيرتـه بـه يـې تـر کـوره ورسوم.
رڼا : وروورجانه! لوی کمک به وکړې مور جانه! روغتون ته بوځه او بېرته يې تر کوره ورسوه. موټروان لاړه او رڼا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.
د جلسې خونې ته ننه وته، جلسه يې پيل کړه.
موټروان د رڼا کور ته ورسېده، د هغې مور يوه خور او کوچنی ورور يې راواخيسـته د روغتون په لوري روان شول.
روغتون هم د رڼا ددفتر سره په يوکيلو متري کې ځای درلوده. د رڼا د جلسـې نـيم ساعت لانه ؤ وتلی، چې يو لوی درز يې تر غوږو شو. دفتر يې ولړزيده،ښيښې يـې ماتې شوې، ټول وارخطا شول د هر يوه سترګې له ويرې راووتې.
رڼا وويل:
خدايه خير! ډېره لويه چاودنه وشوه، بيا به څومره کورونه وران شوی وي، څـومره ماشومان به يتيمان شوي وي او څومره کورونه به د وير په ټغر کينول شوي وي؟
ژر يې ټليفون راواخيست، د سيمې اړونده خبريال ته يې زنـګ وواهـه ورتـه ويـې ويل: هله څلورم سړک کې چاودنه وشوه، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.
هغه وويل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت نـاروغ يـم، د سـيروم لانـدې يـم خـوراک راباندې بده اغيزه کړې ، وضعيت مې ډېر خراب دی.
رڼا ټليفون پرې کړ، پريکړه يې وکړه، چې پخپله د پېښې ځای ته لاړه شي او راپـور جوړ کړي. کمره او کتابچه راواخيسته په بيړه له دفتره ووته، له لنډ مزل وروسته دې

پیښې ځای ته ورسېده. کمره یې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ویې لېدل، چې پولیسو له زیانمن ځایه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجاز نه ورکوي. پولیسو د رڼا د تګ مخنیوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پېښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپیان هم زګیروي کوي. رڼا تصویر اخیستنه پیل کړه، ټول سوچ یې د کمرې سکرین ته ؤ، چې تصویر اخیستنه خرابه رانشي، ګام په ګام مخته تله، د کمرې پر مخ یې د تمې خلاف یوه تصویر راغی د کورنۍ د غړي تصویر، دخپل ماشوم ورور تصویر، د خور د نازولي ورو‌کي ګلاب تصویر، هغه مخ یې په وینو لړلی ولېده چې رڼا معمولي ګرد ته هم نه پرېښود حیرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر یې وکړ لکه، چې خوب ګوري، ژر یې کمره له مخې لرې کړه ویې ویل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هیڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خیال د خپل ګلالي ورور جسد یې په وینو لړلی ولېده، لږ مخکې یې نظر پریوت، د هغې د ځګر ټوټه تر ټولو قیمتی نعمت او پرې ګرانه مورکۍ یې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان یې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندې وینې او ګردونه پراته وو، بل خواته یې وکتل ځواني مرګ موټروان یې ولېد، چې جسد یې نالی ته لویدلی دی، بله خور یې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده.

سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اره شي د قیر شوي سړک په سر ړنګه شوه؛ سر یې په ډېر شدت سره د سړک په سر یوې رالوېدلې تیږې سره ولګېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندې د مرمۍ له وېشتلو کمه نه وه، د شاک سره یوځای کوما ته هم لاړه. پولیسو ټپیان پورته کول، یو له هغو پولیسو متوجه شو، چې د رڼا ټلیفون ته زنګ راځي؛ پولیس ټلیفون راواخیست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې یې؟ له څه وخته ټلیفون درته کوم اخر ټلیفون ته خو ځواب وایه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې اندېښنه شوه.

پولیس وویل:

وروره! د دې ټلیفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېږم د رڼا خپل یم.

پوليس: وروره! دغه مېرمن كوما كې ده، له سره يې وينې ځي په چاودنه كې سخته ټپي شوې، په بېړه ځان ورته راورسوئ.

له شاپور نه ټليفون ولوېد، ژر يې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه كوله كنه شاپور يې له هغه ګېره هم كار اخيسته.

لنډمهال دپېښې ساحې ته په داسې حالت كې ورسېده چې رڼا، نور ټپيان او مړي پوليسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پېښې په ځاى كې ښكته شو؛ د رڼا په موبايل يې سترګې ولګېدې زنګونه ورته راروان وو. شاپور ټليفون راواخېست اوكې يې كړ، غږ يې واورېده: رڼا خورې! دا درز دڅه شي وو، ژر احوال راكړه مور، خور او وړوكى ورور مې ستا په موټر كې روغتون ته لاړل، ټليفون يې كار نه كوي، سخته په اندېښنه يم.

په دې وخت كې شاپور د رڼا په موټر سترګې ولګېدې، چې تيكه، تيكه پروت دى.
نور هم وارخطا شو، فكر يې وكړ لكه، چې د رڼا په كور انسان خوړونكي سيلاب راغلى، په چاودنه كې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي.

هغه له زنګه پوه شو، چې د رڼا په كور كې پاتې خور زنګ وهلى دى، هغې ته يې وويل:

خورې! زه شاپوريم، رڼا په جلسه كې ده هغه لږ مصروفه ده. ته انديښنه مه كوه، چې خلاصه شي خپله زنګ درته كوي.

د رڼاخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟

شاپور: حكومت چاوديدونكېو توكو ته چاودنه وركړه، كومه د انديښنې وړ خبره نده.

شاپور له هغې سره خبرې پرې كړې، د روغتون په لوري روان شو.

په لاره كې يې د دفتر اداري مسؤل ته ټليفون وكړ، هغه ته يې وويل:

مدير صيب! چاودنه شوې، رڼا سخته ټپي ده، ژر مالومات راكړئ، هغه چېرې تله؟ نور څوك ورسره وو؟

ځواب يې ترلاسه كړ: رڼا خو د چاودنې په وخت كې زموږ سره وه.

هلته د ريپوټ جوړولو لپاره تللې وه.

شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

مدير: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته يې د معايناتو لپاره يوسي.
شاپور: بس نو رڼا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خـور او ورور هـم پکـې لـه منځـه تللي، زه اوس روغتون ته روان يم ګورم يې، چې څه شوي دي؟
مدير: رئيس صيب! نه پوهېږم، خو زه هم انديښمن شوم، هيله کوم چې مالومـات دې تر لاسه کړل ماته هم احول راکړئ.
شاپور: سمه ده نور يې ټليفون پرې کړ.
د هېواد د ټولو رسنيو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنـه شـوې او د هېـواد مشهوره خبرياله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو يې حالت نازک ښودلی.
شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډيو دا خبر واورېده، موټر يې نور هم تېز کـړ، ژر روغتون ته ورسېږي او د رڼا حالت له نږدې وګوري.
ګوښه شوي والي هم د رڼا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېـدو وروسـته يـې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره يې وويل:
ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډېرې سره سر وهل دي.
دعا کوه، چې له کوما راونه وځې، راساً هغې دنيا ته لاړه شې؛ که روغه شې دوباره به بيا د مرګ لپاره دومره ستونزې وګالې، چې باور به يې هم نه شې کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لرې.
شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بريک يې د نيم کيلومتر لرې خلکو پام ځان پسې را واړوو.
ژر له موټره ښکته شو؛ بيړنۍ خونې ته يې ځان ورساوو، په رڼا يې سترګې ولګېدې، ګړګوتي ويښتان يې پرسپين سپوږميز مخ راپراته وو، د وينو ليکې يـې هـم لکـه د ګلاب وچې شوې پاڼې، پرمخ سريښ وې. غټې تورې اغېزناکې سترګې يې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه يې اخيسته. شاپور يې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترګې يې بـې واکه له اوښکو ډکې شوې، په غبرګو لاسونو يې مخ وموښه راتوېدونکې اوښکو يې به غومبرو لارې وکړې.
په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه :

ستاسې مشر چيرې کښيني؟ هغې د ګوتې په اشاره د روغتون د رئيس خونې ته د هغه پام راواړاؤ. شاپور په منډه ورغی،
د روغتون رئيس ته يې وويل:
رئيس صيب! رڼا وژغورئ، دپيسو کيسه کې مه اوسئ، د رڼا د وجود، د ټول په اندازه هم روپۍ درکوم.
رئيس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وويل:
دلته کښېنه، رڼا دومره دربانديې ګرانه ده؟
شاپور: هو
رئيس: څه دې کيږي، مېرمن دې ده؟
شاپور: نه!
رئيس: نو څه دې ده؟
شاپور: زما د دفتر رئيسه ده.
رئيس: وروره! مه خفه کيږه، رڼا د پښې ټپي نه ده، يوه قوي ضربه يې په سر خوړلې فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللې ده.
هيله لرو، چې ژرجوړه شي، موږ تر خپل وسه کوښښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پايله دې الله ج په لاس کې ده.
شاپور: رئيس صيب! که يې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتيا وي، په ما زړه مه سوزوئ. *اقتصادي حالت مې ښه دی*
رئيس :زموږ امکانات او وسايل او مجرب ډاکتران په داخل دهېواد کې بل ځای نشته.
ته مه خفه کيږه! موږ خپل ټول وسايل په کار اچوو.
د پېښې له ځايه څو مړي هم راوړول شوي، موږ په مړستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ
شاپور : شايد زموږ کسان پکې وي، زه ورځم، چې ويې ګورم؛ شاپور په منډه، منډه لاړ او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترګې يې د رڼا په موټروان ولګيدې وروسته يې د رڼا مور هم وپيژانده، ټول لکه په ارام خوب ويده پراته وو. د ټپونو نښانې يې پر بدن ښکاريدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر يې د رڼاله ټليفون نه د

هغې خور ته زنګ وواهه چا چې يو ساعت مخکې زنګ کړی ؤ؛ خو له هغه لوري يې غبر واوريده، خورې ته له تېرې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نه کړه، چې له چاودنې وروسته به په مور څه تېرېږي؟ مور، خور او ورور مې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنګ وکړ؛ خو ټليفون به دې خاموش راته.

شاپور : خورې! زه رڼا نه يمه، رڼا نن ډېره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شاپور ته يې په ژړغوني اواز وويل:

زه پوهېږم چې زما خور دومره بې مسؤليته نده، هغې هيڅکله هم له مور سره داسې ندي کړي، کله به چې ښار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به يې زمور احوال اخيسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ مور ته ووايه رڼا؛ خو زمور د کور ډيوه ده، که په هغې باندې څه وشي مور ټول په تياره کې پاتې کېږو.

شاپور : خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته بې ځايه انديښنه مه کوه يوازې دومره راته ووايه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؟

د رڼا خور : خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور : خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځايه انديښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور : مور درځو انشاالله په نيم ساعت کې در رسيږو، نور يې ټليفون پرې کړ.

شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان يې خپل کور ته وليږداؤه، په بل امبولانس کې يې د رڼا د مور، خور او کوچني ورور تابوتونه کيښودل.

خپل موټر يې ترې مخکې کړ، امبولانس يې تر شا حرکت وکړ، کور ته په نږدې کيدو د شاپور زړه درزا زياتېدله او ددې توان يې له لاسه ورکاؤه، چې هغه د رڼا پيغلوټې خور ته څه ډول درې جنازې ور وړي. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره يې ويل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکيا ؤ. اوس رڼا وګوره، چې په کوما کې ده او دلته يې دغه خور وګوره، چې په يوازې به د کور د دريو غړو دې له لاسه ورکولو غم ويني .

ډېر ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

د رڼا کورته يې دواړه موټره ودرول، د رڼا خور او ځو خواخوږې ګاونډياني لا له مخه په دروازه کې دوی ته منتظرې ولاړې وې؛ خو په خوب او خيال کې يې هم نه راتلل، چې نن به د دريو جنازو کوربانه وي.

خلک راټول شول، درې واړه جنازې يې رابښکته کړې.

دې رڼا خورحليمه ځو لحظې لکه بې روحه کالبوت سکوت ولاړه وه د خبرو ځواک يې نه درلود ژبې يې کار پريښود جنازې يې په غړيدلو سترګو ليدې خو لکه خوبوړی انسان چې څه په خوب ګوري خو دې څه کولو توان نه لري ، يوازې دې پيښې ننداره يې کوله،ښه شيبه وروسته، کله چې په هوش راغله نو په ريښتوني ډول يې درک کړه چې په سر يې خاورې بايد شوې دي،ټوله کورنۍ يې له لاسه ورکړې ده کوڅه يې چيغو په سر واخيسته. ، چا يې دې ساندو تاب نه درلوده، هر يوه اوريدونکي به ځان ګوښه کاوه او له جيب نه په راباسلي دوسمال به يې اوښکې پاکولې ،درې واړه جنازې په يوه خونه کې قطار کيښودل شوې،دې وير او ماتم ټغر وغوړول شو ،بلاخره

شپه شوه دې رڼا خور دې ژړا او کوکو دلاسه خوا اوشا ګاونډيانو خوب ونه کړ، کومو مېرمنو به، چې ددې بدې ورځې او چيغې اوريدې هغوی به هم په خپلو کورونو کې په ژړا ورسره بدرګه کولې تر دې چې د حليمې غاړې کيناستې،اوښکې يې په سترګو کې وچې شوې ،نور يې له ژړا سره اوښکو ملتيا نه کوله ،او نه يې اواز تر ځو مترو لرې خلکو اوريده.

«««««««««««««««

ټول خلک خبر ؤ، چې رڼا کوما کې ده يوازې حليمه له دې رازه ناخبره وه سهار وختي شاپور د خيرات له غوښو او وريجو سره يو ځای راورسېيده ،له خپل موټره ښکته شو، د رڼا خور ته يې وويل:

هر څه مو، چې نور په کاريدل د رڼا ټليفون له ما سره دی، په هغه شميره زنګ راته کوئ.

خيرات پوخ شو، خورا ډير خلک جنازې ته راغلي ؤ خو چا څکه ونه کړه ځکه چې غم دومره درونډ ؤ چې د هر چا اشتها يې له منځه وړې وه . بلاخره هغه وخت هم

راورسیده چې درې جنازې باید هدیرې ته ویوړل شي د رڼا دمور جنازه شاپور پورته کړه په دې وخت کې، شاپور د رڼا خور له گریوانه ونیوه ورته ویې ویل:
اوس به مې مور، خور او ورور د رڼا له لیدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ی، چې اخر ځل خو دوی وګوري ، د هغې له لیدو پرته تاسې داسې ظلم نشی کولی، ایا تاسې زړه سوی نه لري ،په موږ مو زړه نه سوزي له رڼا سره داسې ظلم مه کوئ چې پرته دې هغې له راتلو دوی خاورو ته وسپاری هغه به ډېر خفه شي هیڅ بـه یـې ونشـی زغملی په هغې مورجانه، خور او ورورمې ډېر ګران وو.
شاپور : خورې رڼا روغتون کې بستر ده.
حلیمه: خو یوازې یې دومره راولئ، چې د دوی مخ دې اخر ځل دپاره وګوري، بیا یې بیرته بوځئ.
شاپور وویل:
رڼا په کوما کې ده، هغه تګ او خبرې نشي کولی، کاشکې رڼا لیدل کـولی شـوی، که چین کې وایې هم رارسوله مې.
نور د رڼا د خور حلیمې چیغو او سپاربښتنو ته چا غـوږ ونـه نیـو؛ ځکـه د جنـازې د لمانځه وخت تېریده او خلک منتظر پاتې کیدل، جنازې روانې کړل شوې. کوڅـه بیا چیغو په سر واخیسته هر چا د رڼا د خور د بې وسي، بې کسي او غمجنې ورځـي درد احساس کاوه؛ بس له دوی سره به یې غم په سړو اسویلیو او اوښکو لمانځه نـور یې څه نشو کولی
جنازې خښې کړل شوې، شاپور له هدیرې نه بیرته روغتون ته واپـس شـو؛ د رڼـا د بستر په خوا کې کیناست، د هغې لاس یې په خپـل لاس کـې ونیـو سر یـې پـرې کیښود، سلګو واخیست له سترګو یې د باران په څېر اوښکې توېـدې، اوښـکو لارې وکړې د رڼا په لاس څک، څک وڅڅېدې.
د شاپور اوښکې د رڼا لپاره لګه، په ویده چې د یخو څاڅکو باران وشي ټکان ورکړ. وخوځیده سترګې یې نیمه لوڅې کړې، ویې لیدل، چې چا یې لاس پـه لاس کـې کلک نیولی او سر یې پرې ایښی، لږ مهال خو یې فکر وکړ، چې خوب وینې. خپل نیول شوي لاس ته یې حرکت ورکړ، د ځان خوا ته یې نـږدې کـړ. شـاپور هـم سر پورته کړ او له ډنډ سرو سترګو سره یې رڼا ته په حیرانۍ وکتل. رڼا له ځان سره وویل:

دا څه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چیرې یم، هغه زما لاس ولې نیولی؟ په دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژړغونی غږ پرې وکړ: رڼا!
ته په هوش راغلې؟ ته اوس ښه یې؟
رڼا وویل:
شاپوره! ته ولې ژاړې خیرت خو دی؟ زه دلته څنګه راغلې یم، زه چا راوستلې یم؟
له دې خبرو سره رڼا بیرته بې هوښه شوه د شاپور غوړېدلې هیلې لکه تږی ګلاب، بیا مړاوی شوې د رڼا د کټ په زی یې سرکیښود، خورا غمجن شو زړه یې درد وکړ، د اوښکو په تویولو یې د زړه د درد د سپکولو هڅه کوله.
په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسیده، ویې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ایښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودریده، بې واکه یې چغې کړې رڼا ګلې! تا خو مور یوازې غمو ته نه پریښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تیز شمال په مقابل کې هم دریدې،
اوس دې ولې یوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پریښودم؟
راپورته شه خورې! یوازنی هیله مو ته پاتې یې راپاڅه،غږ کې مې ونیسه زړه مې سل ځای ټپي شوی ګوندې ورغول شي ، هیڅوک مې نشته چې غږ ورکړم، خپلې اوښکې ورته توې کړم، د تسلي لپاره یې په اوږه سر کیږدم اوهغه ماته تسلي راکړي.
خورجانې!
که ته زما بد حالت په خوب کې هم وینې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غږ نه کوې خورې!؟ ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشوم ورور مې له تورو خاورو لاندې دي.
ته خبره یې کنه!؟
له دې اوږدو ساندو وروسته یې شاپور ته مخ ورواړاؤ، هغه ته یې وویل:
خور مې جوړیږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندې یوازې نه پریږدي، کنه شاپوره ورور!؟
شاپور : ته مه خفه کیږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پیښې یې له منځه نشي وړلی ،هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم ،فساد او بې انصافي جرړې ورک کوي بیا له نړۍ سره خدای پاماني کوي، تر اوسه یې ډیرې هیلې پاتې دي.

حلیمه:

شاپوره وروره! زه دې ډېره احسان منده یم، زه به ستاسې دغه ښیګڼه هیره نه کـړم، چې په دې بد حالت کې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خیرات او ټول مراسم دې زموږ د کور د یوه غړي په ډول ادا کړل.

زه ژمنه کوم، چې که زما وس ورسي او ستا کوم شي ته اړتیاوي، که مې سر هم پکې لاړ شي نه یې دریغوم.

شاپور : ته مې لکه خور داسې یې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي کولی؟

بیا یې د رڼا لور ته وکتل لاسونه یې پورته کړل، دعا یې وکړه: اوس دې رڼا خـدای ج ښه کړي، هغه تېر مړي مو ښښلي، صبر مو دی پرې.

حلیمه :

که زه یوه خبره وکړم خفه کیږې خو نه

شاپور نه ولې ؟

حلیمه :زه اوس د رڼا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې رانه وتم نو تاسې د هغې د کټ په ژۍ سر ایښی ؤ د هغې لاس مو په خپل لاس کې نیولی ؤ ، نو ایا ستاسې تر منځ خو داسې اړیکې نشته چې زه یې په راز نه یم خبره؟

شاپور : نه، رڼا د اړیکو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حلیمه: او ته؟

خورې! اوس ددې خبرو وخت نه دی، دعا وکړه چې رڼا خدای ښه کړي، زه رڼا ته ډېر درناوی لرم، ماته یوازنۍ کس مالوم شوه، چې له ظاهره یې باطن ډېر ښکلی ده. دې هغې ډیر لحاظ راباندې ګران ده.

په دې وخت کې شاپور د رڼا مخ ته ځیر شو، د هغې سر جټکه وخوړه، سترګې یـې نیمه پرانیستلې، غږ یې وکړ شاپوره!؟

ته دلته څه کوې وروسته یې خپله خور ولیده، هغـې تـه یـې مـخ وراواړؤ حلیمـې خورې! دا څه وینم؟

شاپور ژر ډاکترانو ته غږ کړ ورته ویې ویل: ژر راشئ، رڼا په خبرو راغله.

حلیمه په رڼا ورټیټه شوه په داسې حال کې، چې سلګیو نیولې وه، رڼا یې په یوه او بل لوري مخ ښکل کړه بیا یې ورته وویل:

شاپور خو ګرم نده لږ مخکې يې وويل:
رڼا نه مري، هغه ډېر ارمانونه لري، لومړی هغه بشپړوي بيا لـه دې نـړۍ سـترګې پټوي، رڼا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپيريال سره اړيکـه نيمګـړې وه، خبرو ته يې کم ځواب ويل. هڅه يې وکړه په خپل بستر کې راجګه شـی؛ خـو ونـه توانيده، هر لورته يې په حيراني سره کتل، فکر يې پـه دې مشـغول ؤ، چـې ولـې داسې شوې؟ مغزو يې بشپړ کار نه کاؤ.
خپل معالج متخصص ډاکتر يې راغی دې رڼا حالت يې ارزيابي کړ، ويې ويل:
رڼا اوس له خطره وتلې ده، په يو ساعت کې يې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې انديښنه مه کوئ، څه درمل يې ورکړه او نورلاړ.
ساعت تېر شو، رڼا عادي حالت ته راغله، يادښت يې هم نورمال شو.
په خپله خور حليمه کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل:
مورجانه، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما ليـدو تـه مـو انتظار ونه ويست؟ دومره سزا مو د کومې ګنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مخ د يو ځل ليدو موقع خو به مو راکړې وه؟
غتې، غټې اوښکې يې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په ګرېوان کې لويـدې، حليمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړي؛ خو د رڼا خـبرې دومره غمجنې وې، چې ځان يې تم نشو کړای، سلګو واخيسته خپلې خور تـه يـې غېږ ورکړه په ژړا ژړا کې يې ګيلې ورته پيل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هيله مو پرې شوه، دا لوی غم مـې ستا په نشتون کې وزغامه.
د جنازې اخيستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زارۍ وکړې،چې خورجـانې تـه دې دليـــــــــــدو موقـــــــــــع وکـــــــــــــړئ:
خورجانه! مې راولئ، دهغې له ليدو پرته يې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوريـده، راته ويل يې، چې هغه په کوما کې ده.
رڼا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم ګاللی ،پـه ډېـر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکيناسته خپله خـور يـې غېـږې تـه نـږدې کـړه، اوښکې يې پرې پاکې کړې، بيا يې ورته وويل:

خورجانې! ته مه خفه کېږه، یوه ورځ نه یوه ورځ خو باید مړه شو؛ ځکه چې له خدای ج پرته هر ساه کښ باید دمرګ څکه وکړي.
د مور، خور او ورور په یوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندی؛ خو موږ بله چاره نه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.
زموږ د کورنۍ د دریو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سینه کې یو درد زیات دی او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور ولیده.
شاپور: هغه څنګه ؟
د والي د فساد په تور د لرې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره موږ یو تور موټر تعقیبولو؛ موږ یوې ګوښې ته ودریدو، هغه تېر شو، خو زموږ د دریدو په وخت کې دوی زموږ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځای پر ځای کړی وو. زه په دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجانې روغتون ته د وړلو لپاره ولیږه، دوی یې چې راخیستي د بم د چاودنې وخت پوره شوی، ما درز واوریده خورا لوی غږ یې درلوده. د سیمې خبریال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپاره هلته لاړم، د تصویر اخیستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنی ورور مې مخې ته مړ پروت دی او زه یې تصویر اخلم وروسته مې د مور، ورپسې د خور او موټروان جسدونه ولیدل، چې تیت او فرق پراته و.
نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سړک سره په ډېر شدت سره ولګیده .
ځکه بې هوښه شوې وم.
کنه زه په پېښه کې نه وم، خوکاش چې وای .
اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوریږم، چې څرنګه زما له امله مې مور، خور او ورور له خاورو لاندې شول.
کاش کې زه مړه وای، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه وای جوړه شوې.
شاپور:

رڼا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدير کې ليکل شوي وو، هغوی خو ستا موټر ته بم ايښی ؤ، ته يې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغورلې په دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.

مورجانه، خور او ورور مې شهيدان دي؛ ځکه بې ګناه مړه شول، له شهادته لوی مرګ بل څه کيدای شي.

رڼا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته يې لاس ويوړ، ويې ويل: د سر د شا برخه مې سخت درد کوي. شاپور وويل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ويل، چې اته ټکه مو ګنډلی، خو ته مه انديښمنه کيږه، ژر ښه کېږي.

رڼا سوړ اسويلی وکيښ ويې ويل: ما خو چې د چا لپاره انديښنه کوله هغه خو خدای درې واړه رانه واخيستل، اوس به د څه انديښنه وکړم،

په دې وخت کې ډاکتر راغی، رڼا ته يې وويل:

لورجانې! ته اوس ښه يې؛ خو يوه ورځ بايد نوره هم له موږ سره احتياطاً واوسې.

رڼا : ډاکتر صيب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس يوازې يوه خور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړين دی، که څه ستونزه وه بيا هم راتلی شو.

ډاکتر :

زه مو هم ستونزه اوس ډيره جدی نه ګڼم، څه چې دا ډول ستونزه لرې بيا مو رخصتوم، که کومه خبره پيدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه وليکله دوی ته يې ورکړه.

شاپور : تاسې دتګ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااخلم.

شاپور لاړه ټول حسابونه يې خلاص کړل درمل يې راواخيستل او بيرته دوی ته راغی :

شاپور: که چمتو ياست، نو ځو.

رڼا : هغه دې روغتون لګښتونه خو بايد ورکړو

شاپور : هغه مې خلاص کړل، انديښنه مه کوئ.

رڼا : شاپوره! ښه دې وکړل، له موږ سره پيسې هم نه وې، خو زما له معاشونو يې بيا ګرځوه، چې هير دې نه شي.

شاپور مسکی شو، بیا یې وویل: دومره ډېر لګښت نه دی، چې یاد کړل شي، ځو چې کور کې به خلک منتظر وي!.

د شاپور په موټر کې درې واړه کیناستل، له لنډ مزل وروسته د رڼا کورته ورسیدل؛ رڼا ښکته شوه خو، چې حلیمه ښکته کیده، شاپور غږ پرې وکړ : خورې! دا پیسې واخله د رڼا معاش دی، کور کې لګښتونو ته په کاریږي.

هغې پیسې ترې واخیستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو.

رڼا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کیناسته د تېر وخت یادونه یې ورته مخې ته راغلل، د حلیمې دې پاره یې له کوکو ډډه وکړه په چوپه خوله یې ډېر وژل، چې ښه ستړې شوه بیرته راوته!.

په حلیمه یې سترګې ولګیدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رڼا د ژړا سره یوځای ژړل، هغه یې په غیږ کې ونیوله د ډاډ کیسې یې ورته پیل کړې.

ورته ویې ویل:

خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زموږ هېواد قربانیو ته اړتیا لري، شاید له دې نورې هم سختې ورځې ولرو موږ باید ځان ورته چمتو کړو.

هغه یې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه ، له زړه یې یو خدای ج خبر ؤ، د خپلې خور د نه خپګان لپاره یې د زړه درد پټ تېراؤه.

کله به چې ګوښه شوه پر مخ به یې لکه باران اوښکې راروانې وې تر هغو به جاري وې، چې ګریوان به یې ښه لوند شو.

رڼا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، په څلورمه ورځ یې حلیمه خور په څنګ کې کیناسته ورته ویې ویل:

خورې! یوه پوښتنه وکړم خفه کیږي خو نه؟

رڼا په حیراني سره ورته وکتل ویې ویل:

نه ولې خفه شم؟

حلیمه: ایا شاپور واده کړی؟

رڼا : ولې یې پوښتنه کوې ایا ته خو واده نه ورسره کوې؟

هغه مسکی شوه ورته ویې ویل: نه هغه خو زما ورور ده ماته خور وایي.

رڼا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه ؟

حليمې په تته ژبه وويل:
ايا تاته خو يې د کوژدې وړانديز نه دی کړی؟
رڼا: ماته چې د کوژدې وړانديز وکړي، خوله به يې پرې ماته کـړم، زه چاتـه د دې جرئت نه ورکوم، چې داسې راته ووايي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.
حليمه: خورې! ولې واده کول ګناه ده؟
رڼا: نه
حليمه: نو ولې ددې ټکي په وړاندې دومره حساسه يې؟
رڼا: له واده وړاندې زما لومړيتوبونه خورا زيات دي، د هېواد دغه ويجاړ حالت مې ډېره ځوروي، دلته هر اړخيزه ګډوډي مې ډېره خفه کوي، کله چې په هېواد کـې سم سمکی وګورم بيا به واده ته وخت ولرم کنه خدای ج خبر، چې واده وکړم. دوی لا خبرې کولې، چې رڼاته دې شاپور زنګ راغی ورته ويې ويل:
اغلې رڼا! يو شمير ژورنالستان دې دفتر ته راغـلي، غـواړي غمـرازي درسره وکـړي فاتحه درته کوي او تر څنګ يې شايد د خبري کانفرانس له لارې ستاســې نظـر هـم واوري، که مو مناسبه بلله ورشئ.
رڼا : زه تګ ته چمتو يم په دفتر کې دې منتظر شي، ټليفون يــې پـرې کـړ، رڼـا د دفتر په لور روانه شوه.
له رسيدو سره سم؛ اداري مدير د جلسو په خونه کې ورته خبري ناسته ترتيب کـړې وه، هم مسلکو خبريالانو لومړی ورتــه د مـور، خــور او کـوچني ورور دعـا وکـړه او وروسته يې د خبري ناستې لپاره د خبرو هيله ترې وکړه.
رڼا د مايکونو مخې ته کيناسته خبرې يې پيل کړې، ويې ويل:
په لومړي سر کې غواړم له خپلو هم مسلکو ورونـو او خوينـدو، همدارنګـه د ټـول هېواد له وګړو مننه وکړم، چې زموږ غم يې خپل غم وبالـه او غمشريـکي يــې راسره وکړه
له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سيوری؛ ځکه ويجاړ کـړل شـو چې موږ د حق پلوی کوو، څوک نه پرېږدو، چې بيت مال ولوټي او يا يې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

که د هېواد غله، لوټمار او فساد ګر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خـپ کـړي؛ خو دا خوب دې اوبو ته ووايي، تر څو چې زما په تن کې ساه ښکته او پورته کېږي او يا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي، زما هڅې به همدغسې روانې وي.
ددې هېواد د سمون، پرمختګ، د قانون حاکميت او ټولنيز عدالت لپاره مې مور، خور او ورور له لاسه ورکړل، زما سر دې هم ترې قربان شي.
زه وياړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم، دغه هېواد زموږ قربـاني تـه اړتيـا لـري، ترڅو يې راتلونکی نسل په خوښي، مينې، قانونمندي او ټولنيز عـدالت کـې ژونـد وکړي.
زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی د زوال او خپـل بريـالی تـوب ګـڼم، مـا څوك په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هـر راز قرباني ته چمتو يم.
ژورنالستانو يې خبرو ته څو وارې چکچکې وکړې.
د ځينو خو يې احساسات دومره راوپارول، چې له سترګو يې اوښکې روانې شوې.
رڼا وويل:
زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د يوه ښه انسان په توګه ورڅرګند کړم، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه يې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.
ناسته خلاصه شوه؛ رڼا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه، ګوري شاپور يې په دفتر کې سر په زنګنو ناست دی. رڼا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنګنو راپورته کړ، رڼا ته يې وويل:
وبښـــــه! غيـــــر نورمـــــال ناســـــت وم، کورتـــــه نـــــه ځـــــې؟
رڼا : نه په کور کې مې زړه تنګيږي، له کـار سره راحتـه يـم؛ خـو تـه ولـې داسـې انديښمن يې خير خو دی؟
شاپور :
تا خو له ماسره ژمنه کړې وه، چې زه درسره مرسته کوم.
رڼا: دې څه مرسته؟
شاپور: ويلې دې ؤ، چې د مليحې په ستونزه کې درسره ولاړه يم.

رڼا: نو ولې په ما باور نه لرې؟

شاپور: لرم يې خو!.

رڼا: نو خو په کوم ځای کې ده؟

شاپور: نن يې ټليفون کړی ؤ؛ ويل يې چې په يوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کنه په محکمه کې عاريضه درباندې کوم.

رڼا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپگان څه دي؟

شاپور: ايا د هغو ثبوتونو په اوريدو سره بيا هم ستا خوښه ده، چې د يوې داسې نجلۍ سره واده وکړم، چې هغه واده يوازې دپيسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پاکو اړيکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.

رڼا يې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ويې ويل:

هسې ټوکه مې وکړه، موږ دلته يوځای نمک سره خوړلی، يو د بل همکار يو، د يوه مسلك غړي يو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پريږدم.

شاپور يې په خبره ريښکی او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې يې د رڼا له لوري پخوا نه وې اوريدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رڼا پام خپل اړخ ته راواړوي.

نو د رڼا سره سترگې په سترگو شو ورته ويې ويل:

اوس څه وکړو؛ زه خو گنگس يم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د مليحې دوکه او پست فکري ته حيران يم څه وکړم؟

رڼا: د ژوند اړيکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفاوتي او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړيکه بيا دې ژوند ترپايه پــه مينــه او وفــادارۍ پالــل کيږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه يم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بيا به هم په طلاق او جدايي تماميږي؛ ځکه بنياد يې په دوکه ايښودل شوی، نو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.

شاپور: له تاسره يې د حل لار شته؟

رڼا: ته ولې وراخطا يې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پيدابه يې کړم، تاسره کړې ژمنه به تر سره کړم.

شاپور: اغلې رڼا! موږ کم وخت لرو، يوازې يوه اونۍ.

رڼا: له هغې بلا مه ډارېږه، چې په منځ کې يې يوه شپه وي، زه يو پلان ورته جوړوم، زه په دې ډاډه يم، چې ماديات پرست د ټينګې خلك نه دي، هغه د مادياتو لپاره، له هرڅه تېرېږي.

بيا يې په شاپور کې سترګې ونيوې ورته ويې ويل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحه شته د شپې لخوا پرې کارکوم.

شاپور له چوکۍ پورته شو هيله مندې سترګې يې په رڼا کې ونيوې ورته ويې ويل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پايه به دې احسان مند يم، رڼا غوښتل ورته ووايي: ځه بابا دومره خبره مه غځوه، خو د ټليفون شرنګهار يې فکر په بله کړ، شاپور هم ووت.

رڼا د ټليفون د شين بټن په وهلو سره بلې وويل.

ځواب يې تر لاسه کړ ايا تاسې رڼا ياست!؟

رڼا : هو! رڼا يم او تاسو؟

ورته وويل شول: زه د خوست ښاروال يم نږدې درې مياشتې کيږي، چې په دنده مې کار پيل کړی.

رڼا : خوښه شوم ښاروال صيب! چې غږ مې دې واوريده، له رسنيو اورم، چې تاسې هلته بې ساري خدمتونه پيل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دريو مياشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو ترسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مينې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوريدلي، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مينې ثبوت ده. زه دربانديې وياړم

ښاروال:

خور جانې! دا خو ستاسې لورينه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېر پوروړی بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکه تر دې هم زموږ ويجاړ هېواد ډېر کار ته اړتيا لري.

اصلا خو رڼا خورې! ته دستايلو يې چې د هېواد دخدمت لپاره دې سر په تلي کې ايښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترګو خار دې ځان جوړ کړی، هر ګواښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه يې تسليم شوې.

رڼا: مننه ښاروال صيب!
خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنګه، چې ته وايې تر اوسه خو نه يو، ښه مهرباني وکړئ! څنګه مو ټليفون کړی وو؟
ښاروال:
رڼا جانې! بوخته به هم يې، يوازې يوه مسله مې درسره شريکوله، که وخت لرئ!.
رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صيب!
په خوست کې ستاسو خبريال څه نوميږي؟
رڼا: خليل منصف. ولې؟
ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم، چې دغه خبريال به ستاسې د شبکې وي خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوريدل نو ډاډه شوم چې هغه له ستاسې سره کار کوي.
رڼا: څه ستونزه پېښه شوې؟
ښاروال:
تېره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته يې وويل: چې ډېر ښه کارونه مو پيل کړي. ما ورته وويل:
مننه وروره! خو ستاسې رسنۍ له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شئ، او له ماسره اړينه مرسته همدا ده.
په ځواب کې يې راته وويل:
زه مرسته کوم خو!.
ما ورته وويل: مننه! خو يې په کوم ځای کې ده؟
ويې ويل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.
ما ورته وويل:
جالب اصطلاحات دي، خو زه يې والله که په مانا پوهېږم.
ماته يې وويل: د ا څرنګه ښاروال يې، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهيږې،؟
ما ورته وويل:
خو ته مې پرې پوه کړه. ويې ويل: له تا مخکې ښاروال خو ډېر ښه پوهيده، چې حق السکوت غړ به مو پرې وکړ سم دستي به يې جيب ته لاس کړ.

ما بيا ورته وويل: هيله لرم چې نيغ په نيغه موضوع ته راشې.
ويې ويل: که د کوم ښه کار کاؤه او موږ هغه ته د رسنۍ له لارې انعکاس ورکاؤه؛ نو په بدل کې باید موږ ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاؤه او په هغه موږ سکوت کاؤه او له برکته يې ستاسې پرده کيده؛ نو بيا هم حق لرو چې څه راکړې، دې ته بيا حق السکوت وايي.
رڼـــــــا :
نو اخېر تا څه ورته وويل:
ښاروال: ما ورته وويل:
زه ډېر افسوس کوم، چې ته د خبريالي سپيڅلې دنده ترسره کوې، خبريال خو د ولس ژبه وي، د ولس اواز وي او د ولس د درد درمان وي. د غلو، مفسدو او خاينانو د جرمونو په وړاندې لکه څراغ داسې وي؛ خو ته دې له دې پاک مسلک څه ډول ناسمه ګټنه کوې؟ ورته ومې ويل که په وس کې مې وای د پوهنتون د فراغت اسناد مې درته په عام محضر کې سوزول او ته مې ترې خلاصولې.
رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته ويې ويل:
ته د هغه په وړاندې کوم ثبوت لرې؟
ښاروال: هو
رڼا: څه ډول؟
ښاروال: زما د دفتر کمرې ټولې خبرې ويډيويي ثبت کړې دي.
رڼا: ته يې ماته په دې......ايمل راوليږه.
ښاروال: سمه ده په سترګو.
رڼا: ور ليږل شوې ويډيو وليده، کټ مټ هغه خبرې وې، چې ښاروال ورته کړې وې.
رڼا د ويډيو له ليدو وروسته سخته خفه شوه.
سم دستي يې ټيليفون راواخيست خليل منصف ته يې ټليفون وکړ، ورته ويې ويل: له کمرې او وسايلو سره يوځای کابل ته راشه.
خليل منصف: خورې! خيرت خو به وي؟
رڼا: څه دې، چې واوريدل هغسې وکړه.

نور یې ټلیفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنګه شوه کمپیوټر یې بند کړ، دسکول یې راواخیست د دفتر ساتونکو ته یې وویل: زموږ یو خبریال له خوسته راځـي شـپه ورکړئ ورته ووایئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.

سبا سهار رڼا کار پیل کړ، له لنډ مهال وروسته یې خلیل هم مخې ته ودریده، سـلام یې واچاؤ. رڼا ورته د کیناستو وویل. هغه هم د میز پـه خـوا کـې پـه یـوه څـوکۍ کیناست سر یې ښکته اچولی ؤ، یوې ویرې یې په زړه منګولې خښې کړې وې؛ ډېر بیړنی ؤ چې د راغوښتو په لامل پوه شي. سپیره مخ یې رڼـا تـه ور واړاؤ، ورتـه یـې ویل: اغلې رئیسې صیب! پوښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغوښتی وم؟

رڼا مسکی شوه ورته ویې ویل: ستا د ښه کار کردګي له امله دې تاد تقدیر اراده لرو.

خلیل: وغوړیده، رینکی شو بیا یې رڼا ته په هیله مند نظر وکتل ورته ویې ویل:

بیا نو داکمرې او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟

رڼا په زړه کې وویل: د غله په غره کې هم ځای نه کیږي، د خپلو کړنو تصویر خـو یې له سترګو نه ورک کیږي.

رڼــــــا : ولایـــــــت کـــــــې څـــــــه حـــــــال دی؟

خلیل : کراري ده.

رڼا: له خپلې دندې سره څرنګه یې.

خلیل: ښه یم اغلې! زموږ او ستاسې دنده خو ډېره سپیڅلې ده، باید د زړه لـه تلـه یې ترسره کړو او خپل مسلک ته باید ژمن واوسو.

رڼا: که په خپل دې سپیڅلي مسلک کې څوک خیانت وکړي بیا؟

خلیل: بیا نو ګنهګار دی، داسې ګناهګار چې د مسلک له مخې نه ښل کیږي.

رڼا: نو ته ولې خیانت کوې او له دې سپیڅلې دندې ناسمه ګټه پورته کوې؟

خلیل: اغلې رئیسې صیب! زه خپل مسلک ته ژمن یم په ایمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولایت کې پوښتنه وکړه، که چا یوه ویښته خیانت راباندې ثبوت کړ نو بیا زه ملامت یم.

رڼا: ښه! ته ډاډه یې؟

خلیل: هو

رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلې، حق الظهور په کوم دلیل اخلې؟

خلیل: رئیسې صیب! دا تور دی.
زما رښتینولي خلك نشي زغملی، دا یوه توطیه ده.
رڼا: شرم دی چې ته هم د رښتینولي خبرې کوې او زه خجالت باسم، چې یو هم مسلکه مې داسې گورم؛ د خپل کمپیوتر سکرین یې ورواړاؤ ویډیو یې ورته پلې کړه، دې ده او د ښاروال بحث پکې پیل شو، خلیل یې په لیدو لکه خورا کمخونه انسان زیړ زبیښلی وتښتید.
رڼا ورته وویل:
ته څه فکر کوې، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ثبوته پرته تور ولگوم او یا به یې له ثبوته پرته راغواړم او له دندې یې گوښه کوم، نه هیڅکله نه.
خلیل: اغلې رئیسې! یوه تېروتنه رانه شوې په دومره وړه تېروتنه دومره لویه سزا مه راکوه!.
رڼا: امممم دا وړه تېروتنه ده، چې د خپل مسلك په زور له خلکو باج اخلې؟ ستا غوندې خلك د خبریالي په سپینه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاك ژورنالست رنگه همدا ستاسو بې ویجدانه بدوی، د هغوی باور له منځه وړی، که دوکه کوئ ،بل ځای ورته وگورئ دغه باوري مقدس مسلك ولې بدناموئ.
خلیل: خورې! ته چې څه وایې هغه ټول سم دي، خو یوه موقع راکړه، وړه خیل خانه راله غاړې ده، یوازې ماته یې هیله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بیا به داسې څه نه تکرارېږي.
رڼا: ایا تاسې ته هغه معاش کفایت نه کوي، چې مونږ یې درکوو؟
خلیل: کفایت یې کاؤه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بیا همداسې کوي.
رڼا: گوره خلیله! ددې ویډیو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې ښاروالانو هم دا ډول باج اخیستی ته نور مونږ ته د باور وړ سړی نه یې.
خلیل له خپله ځایه پاڅیده، هڅه یې وکړه د رڼا پښو ته ځان واچوي او له کړې پرېکړې یې تېره کړي؛ خو هغې یې ددې کار مخه ونیوله. خلیل ته یې وویل:
زه تا نشم بښلی، ستا خیانت بښل زما د وس خبره نده؛ خو ستا د وړو بچیانو لپاره دلته په تلویزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې څلورویشت ساعته زما د نظارت

لاندې يې او بل ځل نه يوازې، چې له دندې دې ګوښه کوم بلکې څارونوالي تـه دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بيا په بچيانو هم زړه نه سوځوم.

د خليل زړه درزا کمه کړه، تښتېدلي رنګ ته يې وينه ورغله او د لاس په نامه دريدو سره يې د تکرار د نه پيښيدو په عاجزه خوله وويل؛ نور ترې بهر ووت.

د خليل له وتو سره يې ټليفون وشرنګيده، ګورې چې شاپور زنګ وهلی؛ رڼا اوکـې کړ د شاپورخبرو ته غوږ شوه. هغه ورته وويل:

ايا زما په مسله کې خو دې ژمنه له ياده نه ده وتلې؟

رڼا : نه! زما ژمنه، ژمنه وي په ياد مې دی ،همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنګ درته ووهم؛ .

شاپور : ښه! زه غوږ يم.

رڼا : زه مليحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وايـم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوې بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاړه شه؛ له دې اړيکې تېره شه، نو که انکار يې وکړ بيا يو بل چانس هم ورکو؛ ځکه چې موږ ته به دا هم ثابته کړي، چې هغه دا اړيکه د پيسو لپاره نه ټينګـوي، هـدف يــې لـه تاسره ښه ژوند تېرول دي او که يې واخيستې نو د هغې جـدايې درنـه پـه همـدې قيمار ارزي.

شاپور :

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ ځکه هغه ما بار بار تللې، هيله کوم يو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رڼا:

زه اوس زنګ ورته وهم او څه مې، چې وويل يوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره يې اړيکه پرې کړه؛ سم دستي يې مليحې ته زنګ وکړ ورته ويې ويل:

که زحمت نه کېږي يو ځل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خير خو به وي؟

رڼا : خير دی، زه درته منتظره يم، هغې د سمه ده په ويلو تليفون پرې کړه او لنـډ مهال وروسته د رڼا په دفتر ورننه وته.

دوی دواړو مخامخ خبرې پیل کړې.
رڼا ورته وویل:
زه په یوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطیانې تکرار نه کړې. لکه څرنګه چې د یوه لوستي انسان سره ښایي هماغسې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځایه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم.
هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوریدو ته ډېره لیواله وه د سمه ده پـه دود سر وخوځاؤ.
رڼا ورته وویل:
ملیحې واده د دوه جوړو د توافق، مینې او یو له بل سره د خوښ ژوند په نیت تـر سره کېږي کنه؟
ملیحه: هو بالکل!
رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بیا خو فکـر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.
ملیحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې یادې کړې؟
رڼا: ګوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې یو بل ته نشی نږدې کیدای هغه یا دحقیقت او یا هم د سو تفاهم له امله دربانډې باور له لاسه ورکړی.
ملیحه: خلاصه راته ووایه اغلې رڼا!.
رڼا: زه دواړو ته دا ښه ګڼم، چې یو له بله جدا شئ او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګری وټاکئ؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.
ملیحه: زه هغه په داسې اسانې نه پرېږدم، خلک به څه وایي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وایم، خپلې کورنی ته به څه مخ تورم.
رڼا: زه درته یو وړاندیز لرم.
ملیحه: دڅه شي وړاندیز؟
رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شـه او خپـل ژونـد پـرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د ملیحې زړه په ټوپونو شو، ورته ویې ویل:
څه ضمانت دی، چې هغه دومره پیسې ماته راکوي؟
رڼا: ضمانت یې زه کوم، ته به دلته ناسته یې ستا اکونټ ته به پیسې جمعه کېږي.

ملیحه: زه به ستا په وړاندیز غور وکړم او سبا به راشم.
رڼا: نه همدا اوس یې وخت دی، بهر ووځه او له کورنۍ سره مشوره وکړه، زما د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خیانت ثبوتونه لري، ثبت شوی غږ لري او په محکمه کې به هم هیڅ لاسته رانه وړې او په دې خو ته له مانه ښه پوهیږې.
ته پوهیږې چې شاپور ولې تیار دی، چې تاته پیسې درکړي؛ ځکه چې هغه نه غواړي خبره لویه شي، خلك خبر شي او ننداره جوړه شي.
ملیحه: زه بهر وځم.
رڼا: ته تلی شې، خو ځنډ ونه کړې.
ملیحه ووتله، له کور سره د اړیکو نه وروسته بیرته راننه وتله، رڼا ته یې وویل:
زه د اړیکو پریکون ته چمتو یم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غواړم اړیکه پرې کړم؛ خو ماته به نیم جایداد راکوي، همدا مې شرط دی کنه، نه یې منم.
رڼا ورته له غوصې نری مسکا وکړه، بیا یې وویل: اغلې ملیحې! هغه پوهنتون دې ګډ شي، چې ته ترې فارغه شوې یې او حقوق دې ویلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړي، چې ته په هغه دعوه وکړې او نیمایي حق ترې وغواړې، یوازې کوژده مو کړې او هغه هم کوم رسمي سند نه لري.
ما چې څه درته وویل دا به دې په ګټه وي او که شاپور در سره مقابله پیل کړه؛ نو شاید هر څه وبایلې او تش لاس کورته لاړه شې؛ ځکه هغه ستا د خیانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واوري نو ته شاید نه یوازې خپل خاوند له لاسه ورکړې، بلکې د هغو پیسو په ورکړه به هم مکلفه شې چې د هغه له اکونټه مو غلا کړې دي او ان کېدای شي بندي هم شې.
ملیحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر یې وکړ په ریښتیا هر څه بایلي نو رڼا ته یې وویل:
ستاخبره منم زه خبره نوره نه اوږدوم؛ خو ماته وخت راکړه یوازې دوه ورځې.
رڼا ورته د هو په دود سر وخوځاوٌ او ملیحه یې رخصت کړه.

دریمه ورځ هم راورسیده، ملیحه د رڼا دفتر ته راغله دا ځل یې نفس د پخوا په څیر نه ؤ، لږ وړوکی شوی وو رڼا ته یې ویل:
زه چمتو یم، چې له شاپور سره اړیکه پرې کړم.
رڼا : بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پیسې درته جمعه کړي. هغې د بانګ اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شیبه وروسته یې له بانک نه مسېج تر لاسه کړ، چې حق یې په لاس ورغی، له مسج سره ملیحه پورته شوه، تر څو د تګ لپاره ځان چمتو کړي په ولاړې یې رڼا ته وویل:
زه یوه پوښتنه درنه کولی شم؟
رڼا : ولې نه مهرباني وکړئ؟
ملیحه :شاپور سم د سرو زرو چرګ دی، چې درز ورکړې طلا تویوي.
زه له اوله پوهیدم چې تا ولې د شاپور سره د نیږدې کیدو دلچسپي لرله
رڼا: ته په څه پوهیدې؟
ملیحه: بس تا وګټله او ما وبایلله
رڼا: مطلب؟
ملیحه: ځان دې ناګاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهېږم.
رڼا: د څه شي چل، ته څه وایې؟
ملیحه: د شاپور زړه دې په لاس راوړ ستا په سر یې ما غوندې ښکلې نجلۍ پریښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دي بادوې یې.
رڼا: ګوره خورې! زه او شاپور یوازې د یوه رسنیز دفتر ګډ همکاران یو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکړه او زما عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون ښتنه کړې دې وم.
څه اوس لاړه شه هسې نه، چې نوره مې احساساتې کړې او کومه پېښه رامنځته شي.
هغې خپل تېر یاد سترګو ته ودریده، چې د رڼا په ویشتو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ویلو روانه شوه.
رڼا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ایا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بیا ستونزه پیدا نشي؟

ملیحــــــــــــــه: د څــــــــــــــه شي ثبــــــــــــــوت؟
رڼا کمره راواخیسته او هغې ته مخامخ یې ونیوله ورته ویې ویل دلته ووایه، چــې زه په سالم عقل او په خپله خوښه غواړم د کوژدن اړیکه له شاپور سره له مینځـه یوسـم او د دې کار په بدل کې یې ماته پنځوس زره ډالر راکړل.
هغې همداسې وویل او رڼا ترې ویډیو وکړه.
نوره یې هغې ته اجازه ورکړه او پر خپل مخ لاړه.
د ملیحې له وتو سره یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:
زما دفتر ته راشه، هغه هم لنډ مهال وروسته دفتر ته ورسېده.
رڼا ورته وویل:
رڼا هغه څوک ده، چې خپلې ژمنې تر سره کوي؛ نن مې اوږې سپکې شوې؛ ځکه چې له تاسره کړې ژمنه مې ترسره کړه.
د پیسو د ورکړې په وخت کې مې ویډیوي ثبوت هم ترې واخیست؛ خپله کمره یې ورته راوښکله او د هغې اقرار یې ورته وښود.
شاپور:
ډېره مننه رڼا جانې! ماته دې لوی کار وکړ، زه دې د ټول ژوند لپاره احسانمند کړم، زه به دې دغه پور څرنګه ادا کړای شم؟
رڼا : دومره لوی کار مې نده کړی، چې ته فکر کوې، یو عادي څـه ؤ چــې تـرسره مې کړل
شاپور:
اوس کار نیمګړی مه پرېږده اغلې رڼا:
رڼا : نور څه وکړم درته اغلی جناب!؟
شاپور: تا خو زه یوازې کړم.
رڼا په کټ، کټ وخندل ورته ویې ویل:
خو تا غوښتل، چې ځان جدا کړې، دا خو ستا غوښتنه وه.
شاپور: نه موخه مې دا وه، چې اوس یوازیتوب شو او د یوازیتوب ژوند سخت وي.
رڼا: څه سخت وي ولې دا زه یې چې تېروم.
شاپور: ته خو ته یې، ستا غوندې خو هر څوک نشي کیدای.

رڼا: ښه! ډير توصيف مې مه کوه، ووايه دوهم کار څه درته وکړم؟
شاپور: ژوند مې تکمل کړه.
رڼا: ته هم سړی تر کوره ځغلوې، زه نور څه درته نشم کولی، خپل ژوند دې دی او خپل کار.
زه نوره ځم، چې سخته ستړې شوې یم. رڼا له خپل ځايه پورته شوه، چې تر وره ورسيده شاپور ته يې وويل:
ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهېږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لګولې دي او همدارنګه د کور د ستونزو د حل په موخه که دې يوې مياشتې معاش راکړئ نو بده به نه وي.
شاپور له جيبه دې بانګ کتابچه راوباسله په سپينه ورقه کې يې لاسليک وکړ رڼا ته يې په ګوتو کې ونيو ورته ويې ويل:
دې ورقې په سپين ځای کې دې چې څومره روفۍ په کار وي وليکه بانګ ته يې ويسه او وايې خله .
رڼا : زما له بانکې چيک سره کار نه شته او نه مې خوښېږي، چې وړيا پيسې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راکړه.
شاپور: جيب ته لاس کړ يولک افغانۍ يې راوباسلې، رڼا ته يې وويل:
دا دې د يوې مياشتې معاش دی.
که کم وي او ستونزې دې نه پرې حل کېږي نو ويلی شې، چې نور يې هم درته لوړ کړم؟
رڼا: ته که ډېرې پيسې لرې غريبانو ته يې ورکړه، چې دعا درته وکړي، ماته مې له کاره ډېرې پيسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بيرته واخله، زه چې څومره کار کوم دغه پيسې، چې وا مې خيستې هم پرې ډېرې دي.
پيسې يې په دسکول کې کېښودې، نور يې حرکت وکړ. شاپور غږ پسې وکړ، حليمه خور دې په کور کې يوازې پريښې ده؟
رڼا: هو ولې دې داسې پوښتنه وکړه؟
شاپور: يانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په کور کې يوازې واوسي، سبا يې دفتر ته درسره راوله، ساعت به يې هم تېر شي پام به يې هم په بله شي.

رڼا یې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي مننه یې ترې کړه، ورته ویې ویل:
مننه شاپور جانه! تا خو د پېژندګلوي له پیله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په هره ستونزه کې راسره یې دغه کار زما هم خوښ شو حلیمې ستر غم لیدلی ښه نظر دې راکړ، سبا یې دلته له ځان سره راولم .
رڼا کورته لاړه، دروازې ته په داخلیدو سره یې خور حلیمه جارو په لاس په انګړ کې ولاړه وه، د حویلۍ د جارو کولو نېت یې درلوده. رڼا خپلې کشرې حلیمې خور ته غاړه ورکړه بیا یې ترې وغوښتل، چې یو ښه تریخ چای ورته دم کړي، هغې لږ وروسته د څو چاکلیټو سره د شین چای پیاله د رڼا په مخ کې کېښود. حلیمه یې هم په خوا کې کېناسته؛ رڼا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ویې ویل خورجانې! هیڅ د یوازیتوب احساس ونه کړې زه درسره یم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هر څه یم.
حلیمه یې په خبرو مسکی شوه رڼا ته یې وویل:
همدومره مې زړه درباندې ډاډه دی، ته مې هرڅه یې او له تا پرته به ځان ډېر یوازې راته احساس شي.
رڼا : زه هیڅکله تا یوازې نه پریږدم.
حلیمه: خو ته به واده نه کوې؟
رڼا: نه زه واده نه کوم.
حلیمه: ولې دا ښکلې ځواني همداسې زړوې؟
رڼا: نه همداسې یې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې یې زړوم.
حلیمه: ایا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بیا خدمت نشي کولی؟
رڼا: کولی یې شي، خو لومړی تا ودوم بیا به ګورو.
حلیمه: خورې! په کور کې ډېره تنګ شوې یم .
رڼا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خوښ شوه بیا دې هره ورځ له ځان سره ولم.
حلیمه: خورې! ښکلی کار به وشي.

رڼا: شاپور ته دې خدای ج خير ورکړي، دا نظريه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته يوازيتوب ته ډېره ځوريدم؛مکتبونه هم رخصت دي نه پوهيدم چې څه درسره وکړم.

حليمه: شاپور ورور مې ډير ښه سړی دی.

رڼا: هو بد نه دی.

حليمه: ايله همدومره؟

رڼا: ولې شهزاده ورته ووايم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟

حليمه: مسکی شوه، رڼا ته يې وويل:

شاپور له مور سره ډير ښه کړي، لکه زموږ د کور غړی چې وي، زموږ غم يې خپل غم بللی، څرنګه يې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خيرات او سقاط ټول لګښت يې له خپله جيبه وکړ، د احسان اړولو لپاره يې هم دوباره خبره ياده نه کړه، چې ما دا خير در رسولی.

رڼا: هو له هغو نېکيو يې سترګې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې يو کار ورته تر سره کړ، چې له ده يې لاره ورکه کړې وه.

حليمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده يې لار ورکه کړې وه؟

رڼا: بس په يوې غلې اوښتی وو او ما ترې خلاص کړ.

حليمه: زه پوه نشوم.

رڼا: خورې! يوې انجلۍ ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندې ولکه ولګوي، شاپور هم ډير وروسته پرې پوه شوی وو. يوه ورځ يې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.

حليمه: توبه خدايه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.

بيا خو دې د شاپور زړه ګټلی دی.

رڼا: څه، څه خپله څپېره يې پورته کړه، حليمې ته يې وويل:

ته په دې وختو کې ته ډېره سپين سترګې شوې يې، که بيا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پړسوم.

حليمې د تسليمي غبرګ لاسونه پورته کړل په خندا، خندا کې يې وويل: خورې! خورې! ومې نه وهې، بيا مې دې توبه وي، داسې نه وايم.

د خویندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترګې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خو ب ویدې وې چې خوب یې پوره شو راپاڅیدې .
له لمانځه او چای څښلو وروسته دواړه تر دفتره ورسیدې.
رڼا او خور یې حلیمه په دفتر کې کیناستې، لا سمې دمه شوې نه وې، چې شاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوی د داخلیدو اجازه وغوښته!. شاپور، رڼا ته وویل:
ډیر ښه دې وکړل، چې حلیمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت به یې تېر شي، خوارکۍ ډېر غمونه ولیدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله
رڼا یې په خبره مسکۍ شوه، شاپورته یې وویل:
کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور یې په خبره احساساتي شو له ځان سره یې ورو وویل: کاش زما داخبره هم ومنې، چې زه مینه درسره لرم.
رڼا یې دا خبره وانه وریده؛ خو احساس یې کړه چې شاپور څه وویل. له هغه یې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وویل؟
شاپور: نه هسې څه مې ندي ویلي.
په دې وخت کې د دروازې ساتونکی راغی رڼا ته یې وویل:
د جلسې په خونه کې خبریالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې یاست ورشئ!. رڼا تندی وواهه ویې ویل:
اه دا خلك خو زما له یاده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې یې شاپور ته وویل:
زه لاړم تاسې حلیمې ته چای راوغواړئ، زه هم په یوه ساعت کې راخلاصېږم، رڼا لاړه او حلیمه له شاپور سره د رڼا په دفتر کې پاتې شوه.
شاپور حلیمې ته چای راوغوښت، پیالې ډکې شوې. شاپور، حلیمې ته مخ وراواړاؤ،ویې ویل:
ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.
حلیمه: هو رڼا خور مې راته وویل، تا خو له موږ سره د کورنۍ د غړي په صفت په ستونزو کې ونډه اخیستې، موږ مو نیکي نه هیرؤ، زموږ څومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له موږ تیښته کړې، لرې رانه اوسېدلي؛ خو ته وې چې زموږ ستونزې دې خپلې ستونزې ګڼلې او تل راسره د سیوري په ډول مل یې.

شاپور: نه خورې! ما هيڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصيف وړ نـه يـم، دا چـې تاسې زما کوچنۍ مرستې دومره لوی ګڼئ دا ستاسې لويی ده.

حليمه: نه شاپوره وروره! ستاسې مرستې زموږ په زړونو کې د کاڼي کرښې دي او مـا خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنګ کې ولاړ ؤ، که زما وينه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه يې درېغوم.

شاپور: خورې! هيله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حليمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما يوې پوښتنې ته ځواب راکوي؟

شاپور: هو ولې نه!

حليمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نيولی او سر دې له پاسه پرې ايښی ؤ.

کله چې زما په راتګ پوه شوې او زما د پېښو ترپا دې واوريده، سر دې راپورته کـړ ماته دې وکتل سترګې دې له اوښکو ډکې وې، نو ايا زه په دې راز پوهيدلی شم؟

شاپور: هسې خورې! کومه خبره نشته.

حليمه: شاپوره وروره! ماته خو دې خور وويل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حليمه: نو ووايه کنه

شاپور: نو څه ګټه به ورسوې؟

حليمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حليمه: ياني چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ يـوازې د دفـتر د کـارکوونکو پـه ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حليمه: نو څه دي؟

شاپور: خورې! رڼا مې ډيره خوښيږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فرښتې په څېر زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه يې باطن ښکلی دی، لـومړنۍ مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتيا سپيڅلي احساس او هيـوادنۍ مينـې ډېـر

باورلرم. که ظاهراً هغه د ښکلا يوه بيلګه ده د هغې غياب هم له ظاهر لا ښه دی. زه د رڼا په څېره دومره نه يم مين لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاک زړه، چې مين يم.

حليمه: نو ايا کله دې هم خپل احساس ورته څرګند کړی دی؟

شاپور: نه

حليمه: ولې؟

شاپور: هغه مينې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مينه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخـوږي لري، چې ځان يې هېر کړی، د ځان په کيسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د ښېرازۍ لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهده يې، چې څو وارې يې د خپل ولس لپاره ځان د مرګ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج يې دانـه نـه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنيز عدالت لپاره يې خپله مور، خـور او ورور لـه لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثيل کوي چې غمونـو او د کـورنۍ دغـړو پـه لـه لاسـه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې ،خو چې يوازې شي ،په چيغو او بدو ورځو يې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې يوازې وه، له امنيتي کمرې مې ليدله لکه د باران پـه شان يې اوښکې له سترګو تلې، داسې کليمات يې له ځان سره ورو، ورو تکـرارول، چې د تيږې زړه يې هم نرماوه.

ويل يې: و زما خوږې موركی! څرنګه بې ديدنه رانه لاړې، څرنګه په ناروغتيـا کـې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو ميلمنه شوې، څرنګـه يــې ټوټــه، ټوټــه راتولـه کړې، څرنګه له خدای پاماني پرته رانه لاړې. و زما کوچنی وروره! زما نازوليه وروره! تا خو دردونه نشو زغملی، تا خو به يخ شمال ته هم ژړل دا ټپي، ټپي وجود به دې څرنګه زغملی وي.

خپل دوسمال يې ټول په اوښکو لوند شو، بيا به يې يوه او بل طرف ته وکتل، چـې څوك يې دا کمزوري ونه ګوري، له ځان سره به په خبرو راغلـه، زمـا ارمـان جنـې

موريې تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مو خپل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنگه ځان وبښم.

کله، کله به يې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوريدی هغوی به هم ورسره اوښکې تويولې.

له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره گنډلی سترگې راپورته کړ؛ د حليمې په لور يې په لمدو سترگو ور وکتل.

د هغې هم په مخ شل ځايه اوښکې رارواني وې، شاپور ورته وويل:

رڼا مينه نه کوي او نه وخت ورته لري.

حليمه: دا رښتيادي، چې ځينې کارونه له انسانانو د بوختياوو اوپېښو له کبله هېر وي؛ خو که ور ياد کړل شي بيا يې تيت او فرق فکر راټوليږي او اقدام ته چمتو کيږي.

شاپور: رڼا دومره اغيزناك ستوری لري، چې سل زړونه هم يو کړم ددې جرئت نه لرم، چې هغې ته دې دا ډول يادښت جوگه شي.

د هغې مخ ته په کتو له سرې هر څه هير شي.

حليمې خورې! تا هغه ژمنه په ياد ده؟

حليمه: کومه ژمنه؟

شاپور: چې راته و دې ويل: که زما وينه دې هم په کار وي، نه يې درنه دريغوم.

حليمه: هو په ياد مې ده.

شاپور: وينه دې خدای وساته؛ خو د رڼا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.

زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.

حليمه: رڼا که د اوسپنې څپلۍ هم زړې کړي له تا ښه انسان نشي- پيدا کولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رڼا به ستا کور رڼا کوي، هغه ستا لپاره جوړه شوې ده. ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه يو ډول دي.

خو اوس ته پوهيږې، چې موږ سخت غم ځپلي يو؛ لږ څه وخت ته اړتيا ده، چې دې خبرې ته زمينه برابره شي، که بې وخته يې ياده کړو، کيدای شي هر څه رانه خراب شي.

شاپور : سمه ده زه یې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم ویاړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه په غیاب کې د هغې په نوم میین وم، د هغې په کړنو میین ؤم؛ خو کله چې تصادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پیل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانه هم ډېر پرې ډاډه یم؛ ځکه خو مې خپل ریاست هغې ته پرېښود. هغه له ما په کار ښه پوهېږي، له ما خپل مسلک ته ډېره ژمنه ده.

حلیمه: شاپور وروره! یوه پوښتنه وکړم؟

شاپور: ولې نه، ویې کړه.

ایا تا خو ریاست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟

شاپور وخندل بیا یې وویل:

نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکه چې زه هغه پېژنم، د هغې فکر په داسې شیانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه ما مجبوره کړې، چې ریاست وکړي، کنه د هغې اسرار ؤ، چې خبریالي وکړي، هغه له خبریالي سره دومره مینه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما یې دا شرط ایښی ؤ، چې له ریاست سره به خبریالي هم کوي.

د رڼا مې دا ځانګړتیا ډېره خوښیږي، چې مادیات یې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.

څه وخت وړاندې مې د هغې معاش یو لک افغانۍ کړ، خو هغې پنځوس زره تړې واخیستې او نورې یې بیرته راستنې کړې.

ماته یې وویل:

زما له کاره چې ترسره کوم یې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.

دوی خبرې کولې، چې رڼا هم راښکاره شوه دفتر ته راننه وته، حلیمې ته یې وویل: هله خورې! یوه پیاله چای ماته هم واچوه ستړې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بیا یې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل:

شاپوره! حلیمه ډېره راباندې ګرانه ده، اوس خو مې د کور یوازنۍ هیله همداده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بیا ژوند نشم کولی.

شاپور: حلیمه خور! په ما هم ډیره ګرانه ده، ډیره کېمینه نجلۍ ده، زه خو دومره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې ولیدل نو خورا ښه انسان دی

دوی خبرې کولې، چې د دروازې ساتونکی راننه وت، رڼاته یې وویل:

یوه ځوانه مېرمن راغلې، وایي له رڼا سر کار لرم، اجازه ورکوې، چې راشي؟

رڼا : دایوه پیاله چای دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وکړې ورته ووایه لږ وروسته دې راغواړم.

ساتونکی ووت، مېرمنې ته یې وویل:

رڼا یوه پیاله چای څښي، تاسې لږ صبر وکړئ.

مېرمن وویل:

شاید زه غلطه شوې یم، زه چې کومې رڼا ته راغلې یم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼا اصلي ادرس راکړه

ساتونکي وویل: خورې! خبریاله رڼا ښیې؟

ـــ هو هغه ښیم.

ساتونکي : هغه همدا رڼا ده.

مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه یې ما اوریدلي دومره بې پروا نه ده، چې بهر دې ورته خلک له ډک زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چای څښي

رڼا هم له کړکۍ د ساتونکي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوریدې، غونی یې څیږ شو ، ستونی یې سره ورغی، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې

له ځان سره یې وویل:

واه رڼا! ته د خلکو باور ته وګوره او ته ستا دغه بې پروایي ته وګوره.

چای دې ماته زهر شي، هر ګوټ دې راته وینه وچه کړي، ما ولې دې بېچاره ته په چای د وخت ضایع کولو سره درد ورکړ: ژر ووته او ناهیلې روانه مېرمن یې له لاسه ونیوله، ورته ویې ویل:

خورجانې! ښښنه غواړم، زه رڼا یم ډېره ستړې شوې وم؛ ما وویل چې یوه پیاله چای به مې ستړیا وباسي، ما فکر نه کاوه، چې تاسې به دومره بېړنۍ ستونزه وي؛ خو ما

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکراریږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.

هغه هم د رڼا له خبرو اغیزمنه شوه، پرته له کوم دلیل ور سره یوځای د دفتر په لور روانه شوه.

په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.

رڼا له ځوانې مېرمنې وپوښتل: خیر خو ؤ، چې دلته مو پښه راوکړه؟

مېرمن: په ژړا شوه ویې ویل:

خیر چیرې ده. زه یوه بېچاره کونډه یم، مېړه مې په یوه چاودنه کې مړ شو وړه خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤلیتونه زما په غاړه شو، یو څه وخت مو د میړه په پاتې شویو پیسو ګذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنګېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرایه ورکړو. هغه کرایه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ موږ په اطراف کې د مېړه میراثي ځای ته لاړو، اوس زموږ په کور یو زورور ننه وتلی، ډېر پیسه دار او د بیت المال توسن دی لوې لوې واسطې هم لري، په محکمو کې یې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پیسې او واسطې کاروي زموږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بیرته په مخ راوولي.

رڼا: تاسې کومو کومو ځایو ته مراجعه کړې؟

مېرمن: خورې! ښارنوالي، محکمه، وکیلان، والي او قوماندان ټولو ته مې جولۍ غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوږ نه ګروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وایي: موږ د قوماندان سپین ګل په وړاندې نه شو دریدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول وای موږ د هغه زور نه لرو.

رڼا: خورې! ته مه خفه کیږه، که ستا په حق مسؤلینو غوږونه کاڼه کړي وي، زه به یې د غوږو ګنې پردې به لړزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېږي کړې د اسمان ستوري به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به یې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به یې ستا پښو ته ټیټ کړم.

دا مې له تاسره ژمنه ده،او دا دې یوې پښتنې خبریالې ژمنه ده

مېرمن: خورې! زما یتیمان څوک نه لري او نه یې څوک په کیسه کې دي.

رڼا: مه خفه کيږه! ستاسې يتيمان زما ورونه او خويندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه يې سپموم، بس ته يوازې دعا کوه.

په سبا ورځ رڼا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مين يې له ځان سره روان کړ. لومړی يې له کوره انځور واخيست بيا يې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته يې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالې واخيستې، چې څو ځلې يې د کونډې مېرمن په مخ ور ويشتل شوې وې.

اسناد يې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته يې وويل:

ايا ته پوهيږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکی ناست يې؟ ايا پوهيږې، چې د هرې پرېکړې ځواب به خدای ج ته ورکوې؟ ايا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ايا مرګ دې هير دی، چې يوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟

د محکمې مشر رڼا ته په حيراني سره وکتل، هغې ته يې وويل

اغلې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووايه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشين د بخی په څېر چلانه شه او بيا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.

رڼا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وايئ، چې تاسې د عدالت په څوکی ناست ياست او يوه يتيمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره ګرځي؟ در په دروازې ټکوي؛ خو څوك يې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلي دي.

دمحکمې رئيس: لورې! ايا کور يې چا ترې غصب کړی؟

رڼا: هو

دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس يو زورواکی، ټوپک مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قباله يې جوړه کړې. وکيلان، وزيران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پيسو اړتيا وي پيسې کاروي ،تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.

اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.

د محکمې رئيس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سيوري په ډول ولاړ يم.

خدای ج شاهد دی، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېږم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسیې نه دي ویلي.

رڼا: زه نن شپه په تلویزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، څېړم؛ هغه خپرونه رئیس جمهور هم اوري، زه ډاډه یم، چې حق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړی وي اویا هم په دې تګي برګي کې لاس لري انشاالله، چې قانون ته به ځواب ووایي.

د محکمې رئیس: لورې! ته دا موضوع مه رسنیزه کوه؛ زه ډاډ درکوم، چې دې یتیمانو ته به حق رسیږي؛ که بیا ونه رسیده نو کولی شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنیزه یې کړې او ګردي میزونه پرې ونیسې.

رڼا: په خپرولو یا نه خپرولو باندې به زه تصمیم ونیسم؛ ځکه هغه زما مسؤلیت دی او هغه چې ستا مسؤلیت دی هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته باید دا موږ ته واضح کړې ، چې په دغه قضیه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جوړ کړي او څوک دې باطـــــــــــــــل پلـــــــــــــــوي دي.

رڼا راووته زېړی مازدیګر ؤ، دفتر ته یې ځان راورساؤ. پلټنې خپرونې ته یې خپل چمتو والی پیل کړ؛ پروګرام یې برابر کړ. ماښام د هېواد د ډېرو کتونکو او خوښونکو خپرونه، پلټنه پیل شوه.

سمه خوله یې لګوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلومیته ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي له سترګو یې اوښکې وبهولې، د ناوې کونډې مظلومیت او له هغې سره شوی ظلم پکې په رښتوني ډول انځور شوی وو.

خپرونه د تمې خلاف رئیس جمهور وانه وریده، چې بیړنی اقدام وکړي، خو د سترې محکمې قاضي القضات ته د تلویزون په سکرین مخې تـه تېرېده؛ هغه له اوریدو سره موضوع ته یو تحقیقاتي ټیم د څېړنو لپاره وګماره.

د اړوندې محکمې رئیس ته یې زنګ وکړ؛ ورته ویې ویل:

بې کفایتي او فساد مې لیدلی ؤ خو دومره نه. چې اوښ په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

که رئیس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووایه، چې په دې قضیه کې څوک مقصر دي؟ چا جالي اسناد جوړکړي او د چا لاس پکې دی؟

هغه ځواب ورکړ:

جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضیان او زما مرستیال دخیل دي.

قاضي القضات: په بیړه یې ماته نومونه ووایه!.

هغه نومونه ورته څرګند کړل. قاضي القضات ورته کړه:

ددې کسانو د نیولو امر اوس صادروم ته مې؛ ځکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخلیه کړې، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواک وکاروه!. تر سبا باید کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورنه شي، که دا تلویزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.

رئیس : سمه ده صیب! سبا تر لسو بجو به کور تخلیه شي.

رئیس سم دستي رڼا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل:

خورې! کور تر لسو بجو تخلیه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووایه، چې کور تسلیم کړي، هیله مو داده، چې نور زموږ شاه پرېږدې.

ځکه چې ددې قضیې په تور مو څلور نفره، زما د مرستیال په شمول د سترې محکمې په امر ونیول اوس په بند کې دي.

د رڼا له خوښې په سترګو کې اوښکې راغلې، په زړه کې یې د خدای ج شکر وویست، بیا یې رئیس ته وویل: رئیس صیب!

سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کیلي نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.

رئیس : ته بې غمه اوسه!. ستا د سترګو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصویر اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.

رڼا ټلیفون پرې کړ، له خوښیو په جامو کې نه ځایده؛ ځکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.

سمدستې یې کونډې مېرمنې ته ټلیفون وکړ ورته ویې ویل:

خورې! زيرى.

ــــــــــــرڼــــــا جــــــــانې! د ځــــــــــه زيــــــــــرى؟

رڼا: سبا به درته کور وسپارل شي.

کونډه مېرمن: رڼا خورې! کله به مې بخت دومره کار وکړي. زه دا درې کالـه پسـې سرګردانه يم، يو قدم هم مخکې نه يم تللې اوس به چېرې په يوه ورځ کـې راسره د خپل کور سپارلو دومره لويه پېښه وشي.

رڼا: ولې ته دې خپلې خور رڼا په اراده باور نه لرې؟

کونډه مېرمن: زه مې په رڼا ډېر باور لرم که مې په تا باور نه درلودی؛ نـو کلـه مـې خپل عرض دروړ، خو اوس زه ډېره مايوسه شوې يم، زما غريبې اواز څـوک اوري؟ کله به مې بخت دومره کار وکړي، چې زما د يتيمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.

رڼا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همـدا اوس راتـه ستاسـې د اړونـدې محکمې رئيس زنګ وواهه، هغه وويل: چې په پېښـه بانـدې قـاضي القضـات خـبر شوی، هغه جدي امر کړی چې کور بايد اصلي حقدار تـه وسـپارل شي، زه درسره ټوکې نه کوم.

کونډه: خورې! رب دې خپلو هيلو ته ورسوه، رب دې لکه ابـرهيم ع پـه اور کـې وساته، رب دې غم مه راوينه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وکـړم او تاتـه بـه دعـاوې وکړم.

رڼا يې په دعاوو امين ووايه او بيا يې ټليفون پرې کړ.

له دې وروسته رڼا کور ته لاړه ډېره مطمينه ويده شوه؛ ځکه چې د خير کار سړي ته لوی سکون ورکوي، داسې سکون چې په بل شي کې نه موندل کېږي.

سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره کونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه يې له ځان سره دفتر ته دننه کړه چای يې ورته راوغوښت؛ هغې تـه يـې د ډاډ خبرې پيل کړې، ورته ويې ويل:

خدای ج له موږ سره دی، خدای ج د حق پلوي کوي، ودې کتل چې موږ وګټلـه همدا نن به تاسې ته کور سپارل کېږي.

کونډه مېرمنې چې ډېر دردونه ګاللي وو لا يې چا د مظلوميت اواز نه وو پورته کړي، رڼا ته په هيله مندي نظر وکتل، سترګې يې پورته کړې ويې ويل: رڼا ګلې! زمـا زړه

ته خو نه لوېږي، چې هغه زورور به موږ ته کور راکړي، هغه له خدایه نه ډارېږي، هیڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره رښتیا شي، ما به وګټې. ما او اولادونه به مې په بیه واخلې، موږ به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به یوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کاڼي کرښې په څېر لیکل کېږي او زما تر وروستۍ سلګۍ به هم راته یاد وي.

رڼا: نن به هغه زورور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زورور دی، له هغه لوی زورور لرو، هغه زموږ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وګڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئیس رڼا ته زنګ وواهه.

رڼا ته یې وویل:

رڼا جانې! تاسې چېرته یاست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کور خالي شو، هغه ټوپکسالار له زوره کار اخیسته؛ خو موږ د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی یې کالي بهر راوغورځول او د ښاروالي موټرو ته یې واچول اوس ستاسې کور د سرتېرو په واک کې ده، لس بجې ځان راورسوئ، چې د رسنیو په مخ کې هغې کونډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوریدو دې رڼا له خوښي په سترګو کې اوښکې راغلې، د کونډې مېرمن په هیله مندو سترګو کې یې سترګې ونیوې ورته ویې ویل:

مادرته نه و ویلي، چې نن به موږ ته کور سپاري؛ دا دی زنګ یې وواهه، وایي: د کور تسلیمي ته راشئ، بیا یې رئیس ته وویل:

مننه رئیس صیب! سلامت اوسې، کونډه خورکۍ زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې یې له کیلي او یوه بل داسې تائدي سند سره رڼا او کونډې ته کور وسپاره، چې پکې لیکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

ماښام د پلټنې خپرونه کې رڼا دا ټول جریان واچاؤ.

ټوپک سالار قومندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، په دې یې سوچ کاؤه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت یې دې ته اړ کړ،

چې ما له دې کوره وباسي؟ زما د شان دبدبې او زور یې هیڅ خیال ونه ساته؛ له ځان سره یی وویل: زه باید دغه کس پیدا کړم.

زه باید ددې کیسې په راز ځان پوه کړم. نن دغه پېښه راوشوه، سبا بله راکېږي، زما ټول شته خو د خلکو دي، که دا لړۍ دوام وکړي نو زه به تش نست شم.

قومندان زلمی په خپلوغمجنو سوچونو کې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلویزون کې د پلټنې خپرونې پیل یې پام د ځان لور ته واړاؤ.

خپرونه د کونډې مېرمنې په خبرو پیل شوه، هغې په داسې حال کې خبرې کولې، چې د کور کیلي یې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وویل:

ما هره دروازه وټکوله؛ خو څوک د مرستې لپاره راونه واته، هرې درګا ته لاړم عذر او زارۍ مې وکړې؛ خو هغوی د مرستې پر ځای زما په زاریو پورې وخندل، چیرې چې دې هیلو ځای ؤ هلته لاړم او دې بې وسی چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ کړل شو چا راسره ملتیا ونه کړه، یوازې یوې پیغلې مې د تپې شوي زړه اواز واوریده؛ زما اوښکې یې پاکې کړې، له ماسره یې د غږ په پورته کولو کې مرسته وکړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاته ورسوله، زما حق یې ماته بیرته واخیست؛ هغه بل څوک نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چې د غریبو ملتیا کوي، هغه رڼا چې بې ریا د اړمنو په چوپړ کې لګیا ده. خپل ځان هر ګواښ ته ورکوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نه کوي، خو نورو ته لاس ورکوي.

زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وکړم!. کاش ما داسې الفاظ درلودی، چې د هغې دغه سپېڅلتیا مې پکې تعریف کولی شوای.

زه به هر ماښام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتیا او خوښیو لپاره په خپلو یتیمو ماشومانو لاسونه پورته کوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا کوم.

قومندان زلمي سیګریټ له خولې لرې کړ، ګوتو ته یې ټک ورکړ، بیا یې دوباره د تلویزون سکرین ته وکتل.

له ځان سره یې وویل:

افرین اتلې!.

ته په ریښتیا هم اتله یې.

ته دومره جرئت لرې، چې زما مقابله وکړې؟
زه ستا دې ارادې ته حیران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بیا هم زما مخې ته راځې او زما حیثیت په دوه روپۍ کوې.
ته په دې هم پوهېږې، چې ډېر ځوانان چې له خیاله به کاږه اورمېږونه ګرځېدل، غرور به یې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به یې، چې د درېدو جرئت وکړ، د تورو خاورو میلمانه به شول، اوس هیڅ فرصت نه لرې، چې ژوند وکړې.
ځه! ښه دې وکړل.
خواته بېن یې کېکاږه.
ژر ورته سکرتر راغی ورته یې کړه :
تر سبا سهاره د رڼا په اړه ټول مالومات غواړم، کمی او زیاتی پکې راته د زغملو نه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سیکرتر د ښه صیب! لپاره په سینه لاس کېښود، نور ووت.
سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته ویې ویل:
رڼا د افغان رسنیز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې یې مور، خور او یو ورور په چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس یوازې یوه خور لري د ټلیفون شمېره مو هم دې دواړو تر لاسه کړې.
قومندان : دواړه وڅارئ!.
څارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.
له دې وروسته یې ټلیفون راواخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ. د هغې دې سلام ځواب یې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً یې د زړه په خبرو پیل وکړ:
رڼا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې په دوه روپۍ کړ، زه دې وشرمولم.
رڼا : وبښئ! تاسې څوک؟
قومندان: زه د هغه کور مالک یم، چې بل چاته دې رانه واخیست او ستا په مرسته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سړک ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدي نه لرله، او نه مې کوم زیان دراړولی ؤ ولې دې داسې وکړل؟

رڼا: ورورہ! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخبرت یو پېټی درته کم کړ؛ په ورځ د قیامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې، له خپله ایمانه به دې بدله ورکوله، شکر ته خو ډېر څه لرې، چاته یې ډېره وې، دغو زامنو ته، چې له مرګه وروسته دې په خدای ج که یـاد هـم کـړې؟ ځواب به یې ته وایې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قومندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي، زما پـه جومـات کـې امامـت نـه نیسې؟

رڼا: نه ورورہ! زه دې په خیر لګیا یم او ته پسخند وهې؛ هغـه کونـډه بېچـاره ډېـره مظلومه وه، په خپل حق پسې ډېره ترکیده او زموږ هـم مسـؤلیت دي، چـې د بـې وزلو اواز پورته کړو، تر چارواکو یې ورسوو، نوره پرېکړه؛ خو حکومت کـوي حـق حقدار ته هغوی ورکوي موږ د یوه خبریال دنده اجرا کوو.

قومندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې، دا بریا یې نه په نصیب کېده. له دې مخکې یې ډېر پښې او لاسونه ووهل خو ګټـه یـې ورته ونه کړه.

رڼا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقیقت کې چې تاسې یې مرسته بـولئ هغـه دې خبریال په ډول زما دنده ده ، مسولیت مې دی چـې دې مظلومـو خلکـو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچینو یې ورسوم.

قومندان: خو په ځینې کارونو کې احتیاط په کار وي؛ ځکه چې سړي ته بیا ډېره په درنه تمامېږي.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

قومندان: خیر پوه به شې؛ نور یې ټلیفون پرې کړ.

په دې وخت کې حلیمه هم کوټې ته ور ننه شوه؛ له رڼا یې پوښـتنه وکـړه، ورتـه ویې ویل:

خورې! څوک وه؟ څه یې ویل؟

رڼا مسکی شوه، حلیمې ته یې وویل:

خورې! یو بل اختار مې هم وخوږ.

حلیمه: ولې، چا اختار درکړ؟

رڼا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې یې د هغې کور په زوره نیولی ؤ او جالي اسناد یې ورته جوړ کړي ؤو؛ اوس یې راته زنګ وکړ ویې ویل:
له بړستې سره سمې پښې نه غځوې، موږ له بړستنې نه بهر پښې پرې کوو.
حلیمه: خورې! هغه سړی کوم جنجال درته جوړ نه کړي؟
رڼا: هیڅ هم نشي کولی؛ ځکه چې موږ د الله ج د رضا لپاره د هغه بندګانو ته خیر رسوو او چې موږ د الله ج په بندګانو غیرت کوو؛ نو الله تر ټولو ستر غیرتي زات دی؛ هغه به خامخا زموږ لاس نیوی کوي او د چا چې الله لاس نیوی کوي هغه ته هیڅوک هم زیان نشي رسولی، ته هیڅ اندیښنه مه کوه.
حلیمه: خورې! خبره دې سمه ده، خیر او شر ټول د الله ج له طرفه دي، چې د هغه ذات خوښه نه وي ،په ریښتیا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زیان ورسوي.
خورې! یوه خبره درته کوم اوریدو ته یې چمتو یې؟
رڼا: هو! ووایه کوچنۍ څه خبره ده؟
حلیمه: خورې! که یو څوک له چا سره بې کچې مینه ولري او هغه لکه د ساه غوندې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهم کس ته څه په کاردي؟
رڼا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پیداکېږي، چې څوک دې ورته لکه ساه مهم وي. دا ډول خلك پیداکول هسې یو خیال دی، محال دي.
رڼا نورې هم خبرې وغځولې حلیمې ته یې وویل: ګوره خورې! ستا عمر له ما کم دی اوس دا ډول خبرې لکه د سریالو هسې ځان ښودنه ده، یوازې افسانه وي بڼه لري، حقیقت یې د انځر د ګل په څېر دی.
حلیمه: خو که د لمر غوندې څرګند وي، هیڅ شک پکې نه وي او هغه ستا لپاره، لکه باران اوښکې تویوي نو بیا؟
رڼا: خورې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوښکې تویولې، هغه ته په الفاظو کې یې ټوله ځمکه له ګلونو ډکوله، ورته ویل به یې: ته مې ټوله نړۍ یې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند یوه لحظه هم له تا پرته نشم تیرولی او... دې ته ورته لسګونه الفاظ یې ورته کارول. د هغه زړه یې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړیکه وتړي؛ خو څه وخت

وروسته يې پرې هغه ثبوتونه پيدا کړل، چې څرګندول يې، چې هغې يوازې د شاپور له شتمني سره واده کوي، نه د هغه له شخصيت سره.
حليمه: خبره خو دې سمه ده خو؟
رڼا: د څه خو؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پيدا کړی؟ ځان ته ژوند جوړوې او ما يوازې پرېږدې؟
حليمه: نه، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم ندی کړی.
رڼا: ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی، نو دا خبرې څه مانا؟
حليمه: بس هسې، هغه وشرميده، نوره يې خبره ونه غځوله.
سبا دواړه دفتر ته لاړې؛ دا ځل بيا شاپور ته له حليمې سره د يوازې ناستې زمينه برابره شوه.
شاپور حليمې ته وويل:
خورې! زما لپاره دې هڅه وکړه؟
حليمه: هو! هڅه مې وکړه؛ خو هغې ته په يادولو يې ونه توانېدم؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوريدې او نه يې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده.
شاپور: نو اوس څه کول په کار دي؟
حليمه: ته يو ليک ورته وليکه، هغه يې له ليدو وروسته حتما له ما سره شريکوي، بيا زه پوهېږم، چې څه وکړم.
شاپور: سمه ده همدا نن ورته ليک ليکم الله ج دې مرسته راسره وکړي.
شاپور يوه ښه ارام ځای ته پنا ويوړه؛ په ليک يې پيل وکړ، په ډېر دقت سره يې ليک په زرينو کرښو بشپړ کړ. په خپل جيب کې يې واچاؤ او بيرته د رڼا دفتر ته راغی؛ هغه نه پوهېده، چې په څه ډول ليک تر هغې ورسوي. بلاخره يې ليک د حليمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسيده ،رڼا د خپلې خور سره يو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت يې پيل کړ، په لاره کې رڼا سبزي اخيستلو لپاره موټروان ته وويل:
وروره! دلته موټر ودروه،له هغه دوکانه سبزي راواخله!. هغه موټر ودراؤ رڼا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پيسې راوباسي، ويې کتل يو ليک يې په دسکول

کې پروت دی، موټړوان ته يې پيسې ورکړې ليک يې راواخيست، په سر کې يې لوی عنوان ليکل شوی وو:
ژونده زه بې تا نه شم اوسېدای!.
ددې عنوان په ليدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه يې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حليمې لور ته يې د سترګو له کونجو وکتل تر څو هغه وڅاري، چې ليک خو به نه لولي، حليمې هم ځان ناګاره اچولی ؤ؛ داسې تمثيل يې کاؤ، چې ګواکې ددې په ليک شک شوې هم نده يوه شيبه داسې راغله چې د حليمې غير ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر ليک په دسکول کې بيرته کېښود، تر څو په فرصت يې وګوري او ځان پوه کړي، چې دا ليک د چا دی او څه يې پکې ليکلي دي؟
موټر وان د سبزي سره يوځای راغی او بلاخره دوی يې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساؤه، له داخل نه يې په ځان پسې ور قلف کړ.
کاغز يې راوويست، پکې ليکل شوي وو:
خوږې رڼا!
زه نه پوهېږم له کوم ځايه يې پيل کړم، د ځينو خلکو نوم د هغه د شخصيت سره کټ مټ ورته وي، تاسې يوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د رښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تيارو د روښانه کولو لامل ياست، ته يو ځانګړی انسان يې، چې د نورو لپاره ځان درنه هېر دی.
د نورو په ښېګڼو کې ، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شريک بولې، خواخوږي دې په خټکه کې نغښتې ده، خو يو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې يې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي نشی، په تاسې يې تش شمال هم نه لوريږي، تاسې ته په يوه ځانګړي احترام قايل دی، ستاسې خوشحالي خپلې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته يې هغه هم د ناراحتي احساس کوي، ته اوس د يوه کس ساه ګرځيدلې يې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ننوته او پورته کېږي.
هغه هيله لري، چې تاسې سره ګډ ژوند پيل کړي؛ البته که ته وغواړې.
هيله ده د نه په ويلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

ستا شاپور.

رڼا له لوستو وروسته ژر، ژر خط ونغاړه او په یوه ګوښه کې یې کېښود په ځان پسې قلف ور بیرته خلاص کړ.

بهر راووته ،په حلیمه یې سترګې ولګیدې حالت یې سم ورته مالوم نشو رڼا په بیړه ورغله دې هغې په خوا کې کیناسته له هغې یې وپوښتل خورې ته ښه یې هغې وویل:

هو ښه یم ،نه پوهیږم لاندې رانه څمکه ګرده تاویږي،رڼا ډاډو ورکړ ورته ویې ویل چې هسې وراخطایې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه یې ورکړې په خوا کې یې کیناسته ،له ناستي سره یې حلیمه هم د سترګو له کونجو څارله، دقیقه په دقیقه د حلیمې رنګ زیړېده، یو وخت راورسېده، چې هغه په څمکه راولوېده. رڼا یې په لیدو وارخطا شوه ژر یې شاپور ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل:

شاپوره! هله ژر راشه!.

شاپور: خیر خو دی، ته ولې وارخطا یې؟

رڼا : حلیمه ښه نه ده.

څو دقیقې لا نه وې پوره شوې، چې شاپور راورسېده. حلیمه یې خپل موټر ته پورته کړه رڼا هم ورسره وخته په خوا کې کېناسته؛ د هغې سر یې په خپل زنګانه کېښود. له لږ مزل وروسته یوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسېدل. د روغتون خدمت ګارانو حلیمه په متحرک کټ کې واچوله د بیړنۍ خونې تر بستر یې ورسوله.

په دې وخت کې حلیمه هم پرته له درملو په هوښ راغله، دوی ټول خوښ شول؛ د ډاکټرانو له معاینې وروسته ورته د نورو معایناتو په څنګ کې سي ټي سکن هم توصیه شو.

دې لابراتوار ډاکتر وینه ترې واخیسته او هغه شاپورله ډاکتر سره تر لابراتواره ویوړه. رڼا او حلیمه دواړه د سي ټي سکن ځای ته لاړې، هلته یې حلیمې ته سپارښتنه وکړه، چې ته باید کالي بدل کړې ستا په دې کالیو کې معاینه نه تر سر کېږي. هغې وویل:

خو نور کالي موږ له ځانه سره نه دي راوړي.

د سي ټي سکن کس وويل:
موږ د تصویر اخیستو لپاره ځانګړي کالي لرو؛ بیا یې د ګوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کالیو بدلولو خونه لرو.
رڼا، حلیمې ته مخ ور واړاوٌ، هغې ته یې وویل:
ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بیرته راشه، چې سي ټي سکن ازموینه دې وشي.
هغه لاړه لږ تیاره خونه وه، د جامو په بدلولو یې پیل وکړ د کمیس بدلولو په وخت یې لکه د شپې بریښنا سترګو ته یو څه وپړکېدل، ورسره یې د کمرې د تصویر اخیستو ترس غږ هم واوریده حیرانه ودریده خوا وشاه یې وکتل خو کوټه خالي وه هیڅوك یې هم تر سترګو نه شول.
کالي یې ژر، ژر بدل کړل او وېرېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودریده؛ هغه یې څنګ ته کړه ورته ویې ویل:
خورې! په خونه کې مې د کالیو بدلیدو پر مهال لکه، چې څوك مې په کېمره تصویر اخلي رڼا او دکمرې د تصویر اخیستو غږ واوریده، هغه ورته مسکی شوه لاس یې د هغې په اوږه کېښود ورته ویې ویل:
هسې واهمه در سره پیدا شوې، نن دې روحي شاك تېر کړی؛ ځکه داسې وېره درسره پیدا شوې ده.
حلیمه: خورې! زه ډاډه یم، چې تصویر مې واخیستل شو، که په داسې حالت کې زما تصویر خلك ووینې زه به ځان وژنه وکړم.
رڼا : خورې! چا له تا تصویر اخیسته؟ د معاینې کس خو دلته د خپل ماشین سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوك پرې در ننه وځي او تصویر دې واخلي، هسې یو خیال دې په فکر کې ګرځي.
په دې خبرو یې د حلیمې تسلې وکړه، وروسته د سي ټي سکن ماشین په تخته پریوته او ماشین ور دننه کړه، ازموینه تر سره شوه.
رڼا دې ازموینې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته ویې ویل:
کله به د ازموینې پایله ګورو؟

تیکنشن: دوه ورځې اخلي خو که فسبوک لرې نو ادرس يې راکړئ، چې نتيجه يې راغله؛ زه به يې د مسنجر له لارې درولېږم.

رڼا : فسبوک مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حليمې خور سره مې وي دا........... يې ادرس دی.

کس د فسبوک ادرس ترې واخيست او دوی په خپله مخه لاړل معالج داکتر ته ورغلل هغه يې معاينات وليدل، چې تر سره شوي ؤ، څه درمل يې ورته وليکل او ورته ويې ويل: چې تر څو د سي ټي سکن نتيجه راځي دا درمل خوره انشآ الله بيا به د هغې مطابق نور درمل درته ليکم.

دوی نسخه ، درملتون ته ويوړه او درمل يې له درملتونه واخيستل. د ازموينو او د درملو د لګښت ورکولو خونې ته لاړل، هغه يې د مسلسل نمبر شمېره، چې په کمپيوتر کې ووهله خپل د پيسو صندق ته يې لاس کړ دوی ته يې پنځه زره افغانۍ ونيولې.

رڼا حيرانه شوه، ورته ويې ويل: داڅه دي ؟

د بنک کارکونکي وويل:

ستاسې پيسې مخکې له مخکې داخلې شوې دي، له لګښت نه مو دا پنځه زره زياتې شوې؛ ځکه مې درکړې.

رڼا : چا پيسې درکړې؟

له شاه شاپور غږ وکړ: څه پلټنې مو پيل کړې دي راځئ! ځو نه کورته.

د بنـــــــــــک مــــــــــــامور وويـــــــــــــل:

همدې ځوان ستاسې پيسې داخلې کړې دي.

رڼا په شاپور کې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل:

شاپوره! ته ولې داسې کوې؟

شاپور: حليمه زما خور ده، ايا يو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوکی کار نه شي کولی؟

رڼا : خو

شاپور : خو مو نشته ځی چې ځو!.

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د ښکته کېدو پر مهال شاپور وويل:
که سبا ته د حليمې روغتيا ښه نه وه نو مجبور نه ياست، چې دفتر ته راشئ.
رڼا: وخندل بيا يې ځواب ورکړ:
زه د افغان رسنيز دفتر مشره يم، اړتيا نشته چې څوک راته د دفتر د تلو او نه تلو ووايي او نه دا صلاحيت چاته ورکوم.
شاپور يې هم په خبره مسکی شو، ويې ويل:
سمه ده رئيسې صيب! زه ښښه غواړم.
کورته په ننه وتو سره حليمې رڼا ته وويل:
ته کله، کله له خپله بريده وځې .
رڼا په حيراني سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته يې کړه:
ولې؟
حليمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.
رڼا: نو په دې خبره مې غبږ ورکړې وای؟
حليمه: نه خورې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او يا هم داسې خبرې، چې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.
رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوې ،ايا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟
حليمه: خورې! چې څوک دې درناوی کوي، نو د انسان فرض گرځي، چې متقابل کس درناوی وکړي؛ ته وگوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تر هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لگښتونه هغه وکړل؛ موږ ته يو خپلوان هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سيوري په ډول له موږ سره په هره ستونزه کې ولاړ دی.
موږ خو د کوم زيارت منجوران او يا هم د پير اولاده نه يو، چې خلک دې راته په درنښت قايل وي؛ خو دا دشاپور انسانيت دی.
رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هيڅوک هم د خدای ج لپاره نه دي لگيا، پشه موږک د ثواب لپاره نه نيسي.

زه به دې د شاپور له پټې خبرې ډېره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې ځکه بک، بک کوې.
حلیمه یې هم په خبره وشرمېده له ځان سره یې وویل:
کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ ځکه چې د انسان پېژندګلوي ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.
دواړه کور ته ننول، د ماښام خوړو په تیاري باندې لګیا شوې خواړه تیار شول دواړو ډوډي وخوره او بیا د لمانځه نه وروسته ویده شول
سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه یې دفتر ته ورسوله.
په دفتر کې له ناستې سره سم یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:
زه دفتر کې درته منتظره یم!.
شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ حلیمه ښه ده؟
رڼا: هو ټول ښه دي غواړم په ځینو شخصي خبرو درسره وغږېږم.
شاپور: لکه غوټۍ، چې وغوړېږي تر او تازه شو ،له ځان سره یې وویل:
څه شاپوره! ګاډی د پټلۍ ته ولویده، د شهزادګۍ زړه ته دې لاره پیدا کړه، هیلې دې په پوره کېدو دي، بیا یې غبرګ لاسونه پورته کړل دعا یې وکړه ویې ویل:
پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هیڅ هم نه غواړم، بس یوازې رڼا غواړم هغه، چې د هرې تیارې لپاره بله ډیوه ده. هغه چې د یوه پاک زړه خاونده ده، هغه چې انسانیت باید له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، یوازې د ولس سره مینه یې عشق دی، ټول ژوند یې په همدې راڅرخي او هیڅ ناروا فکر ته په کپرۍ کې ځای نه ورکوي. خدایه دا لویه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هیلې پرې بشپړې کړې.
نور یې لپه لاسونه پر مخ وسرویل او د رڼا دفتر په لور روان شو.
له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل به یې سترګې ښکته اچولې وې او له اړتیا پرته به یې چاته مخامخ نه کتل
خو د شاپور له ننوتو سره یې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترګې ونه ښکلې، شاپور فکر کاوه، چې رڼا یې لیک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نزدېکت هیله لري.

چوپتيا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رڼا چوپتيا ماته کړه، چې بې له مقدمې يې په برنډو سترګو او قهرجنه څېره شاپور ته وويل:
تاسې زموږ لپاره څومره لګښتونه کړي؟
شاپور: اغلې رڼا! خير خو دی؟ زه پوه نه شوم.
رڼا: زه غواړم پورونه دې درکړم.
شاپور: ما خو يې غوښتنه نده کړې نو بيا يې څه اړتيا ده؟
رڼا: اړتيا شته زه يې اړتيا احساسوم
شاپور: رڼا هيله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زما مور ده او ستاسې خور زما خور ده. ايا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته وکړم؟
رڼا: زه چې ژوندی يم، تاته اړتيا نه شته، چې زما د مور او کورنۍ لپاره پيسې ورکړې.
شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وايې؟ ايا کومه ستونزه پيدا شوې؟
رڼا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پيسو د خلکو عزت واخلې، ته له موږ سره همدردي ددې لپاره کوې، چې موږ وپيرې؟
مليحه خو ګرمه نه وه، چې په ما يې د خود فروشي تور ولګاوه، هغې ته ستا ناولې غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پيسو په لګولو دوکه ورکړې وي.
شاپور : اغلې رڼا! دا ته څه وايې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېدلې يې، زه دې په دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته يې وايې خدای ج شاهد دی، چې ما يې په اړه خيال هم نه دی کړی، هيله کوم له دې خبرو تېره شه.
رڼا: حقيقت خو تريخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.
شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟
رڼا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تا ته درس درکړم، چې داسې کړنې بيا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.
شاپور يې په خبره جدي شو، رڼا ته يې وويل:

ښىنه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې يې پرتـه لـه دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوې؟
رڼا له دسکوله د هغه ليک راوکيښ او په دواړو لاسو يې د هغه مخې ته ونيـو، ورتـه ويې ويل:
زه ستا له دې ليک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسـې زمـا لپـاره پکـې د يوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بـل کـوم مطلـب تـرې اخيستل کېدای شي؟
شاپور: اغلې رڼا! ته زما له ښې روېي ته ناسم برداشت کوې، په ريښتيا زه دومره خوږ شوی يم، چې خلک مې ښوی تېروي.
رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوی يې، خو باطن دې له پليتيو ډک دی.
شاپور: هيله کوم، نور يې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغـم وس نـه لـرم، زمـا حوصله نوره مه ازمايه.
رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.
زه تاسې غوندې خلکو سره يوه شېبه هم کار نه کوم.
شاپور: اغلې رڼا! هيله کوم نورې خبرې نه اوړدوو؛ ځکه زما د هر دليل ويلو سره ته موضوع نوره هم پېچلې کوې او تر منځ مو فاصله زياتوې.
رڼا: زموږ تر منځ کله نزدېکت ؤ، چې فاصله پيدا شي؟
شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه يې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولی، ماته لـه دې هـم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رټه، بدګماني راښانـدې وکـړه، سـل تورونـه راباندې ولګوه. زه نه خفه کېږم؛ خو يو سوال درته کوم زمـوږ مسـله د دفـتر مسـلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتيا لري، که ته لاړه شې، هر څـه به ونړېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسـنيز مرکـز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځای لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه راښکاره کوم خو ته دا ځای مه پرېږده.
رڼا په قهرجنه لهجه وويل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دی، چې زه دلته کـار ته دوام ورکړم.

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.
شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه برېښکۍ له دفتره ووت.
د رسمياتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حليمې ورته سترې مشې ورکړه بيا يې يوه گرمه پياله چاى ورته مخې ته کېښود. په خوا کې يې کېناسته ورته ويې ويل:
خورې! زه د هغې خبرې له اوريدو را په دې خوا ډېره انديښمنه يم.
رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟
حليمه: هغه چې تا وويل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاکه کوم.
رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جيبه د شاپور هغه ليک راوويست، چې حليمې يې ورته د ليکلو مشوره ورکړې وه.
حليمې ته يې ونيو، ورته ويې ويل: دا دى د شاپور اصليت!.
مخکې له دې، چې دغه ليک حليمې ته ورکړي، خبرو ته يې دوام ورکړ هغې ته يې وويل:
نن مې داسې درس ورکړ، چې پېږۍ، پېړۍ به يې نسل ياد ساتي، بيا به زما مخ ته د راتلو جرئت ونه کړي؛ وروسته يې په لاس کې نيول شوى ليک هغې ته ونيو.
هغې ليک ترې واخيست ټول يې ولوست بيا يې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ ته يې ځير، ځير وکتل ورته ويې ويل:
خورې! په دې ليک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نېتي پکې وي، يا هم کومه شومه اراده تمثيل کړي.
دا چې تا ددې ليک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ويلې، دا دې تېرى کړئ، د هغه په حق کې مو تجاوز کړى دى، هغه مو بې ځايه ښکنځلى دى.
رڼا: نو ولې ميلمستيا مې ورته کړې وى؟
حليمه: نه، خو د دې وړ هم نه ؤ، چې هغه ته دې بدې ردې ويلې واى، حال داچې هغه بې گنا دى.
رڼا: څه ډول هغه بې گنا دى؟ هغه په ليک کې ليکلي، چې په ماگرانه يې، زه غواړم يو ځاى درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

حليمه: خورې! هغه له تا سره مينه لري، که مينه کول ګنا وي، نو ته يې ووايه. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله کړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپيڅلې اړيکه ځان در ګډ کړي؛ نو اوس ته ووايه شاپور ورور مې کومه ګنا کړې؟
ايا واده کول او د واده لپاره يو څوک خوښول ګنا ده؟ ايا د دې پاکې اړيکې د خپلولو لپاره هڅه ګنا ده؟
رڼا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟
حليمه: زه پوهېږم، هغه زه په جريان کې اچولې يم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وکړم. هغه ماته ويلي: سره له دې، چې رڼا له بريد وتلې ښکلې ده، خو زه د هغې په څېره نه يم مين، د هغې په پاک زړه مين يم، د هغې په پاک احساس مين يم او د هغې په هغه خواخوږي مين يم، چې د خپل ولس سره يې لري.
رڼا : ته ډاډه يې، چې هغه داسې نېت لري؟
حليمه : هو زه ډاډه يم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.
رڼا: ته څرنګه داسې خبرې بې له ثبوته کولی شې؟ ته څنګه په يو پردي انسان دومره باور کولی شې؟
حليمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترګو ليدلی حال دی.
رڼا وويل: څه؟
حليمه : په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون کې پرته وې مور د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خواته درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غړېدلو سترګو وليدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس کې نيولی، سر يې پرې ايښی ؤ کله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واوريده او سترګې يې راپورته کړې سترګې يې له ډېرې ژړا تکې سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه يې کوله له ما د خپلې بېوسي اوښکې پټې کړي.
داسې څنګه کېدای شي، چې څوک د چا سره مينه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قرباني ته چمتو وي.
رڼا : دا دليل نه شي کېدای.
حليمه: ولې نشي کېدای؟ نور څه وکړي په دار ځان راوځړوي، ځان وژنه وکړي؟

رڼا: زه یوه پوښتنه کولی شم؟
حلیمه: هو! ولې نه.
رڼا: ته ولې د شاپور مدافع وکیله جوړه شوې یې؟
حلیمه: زه هغه څه وینم، چې ته یې نه وینې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پیدا کولی.
رڼا: ولې د انسانانو قحطي ده؟
حلیمه: هو قحطي یې ده، د هغو خلکو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مینه لري، د زړه له تله یو څوک مني او د زړه له تله ورته درناوی لري.
رڼا: ته څرنګه په پوره ډاډ سره داسې خبرې کولی شې؟
حلیمه: هغه زما سره دا خبره شریکه کړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون کې بې هوشه پرته وې او شاپور درته لکه عسکر ولاړ ؤو، ما له هغه سره ژمنه کړې، چې زما سر دې هم په کار وي،درنه دریغ به یې نه کړم؛ ځکه هغه زموږ مور، خور او کوچنی ورور داسې خښ کړل لکه د شهزاده د کورنۍ غړي، ټول لګښتونه هغه وکړل.
له مانه یې ته غوښتې یې، د زړه له تله درسره مینه کوي او زه په دې ډاډه یم، که ډاډه نه وای هیڅکله به مې هم د هغه پلوي نه وه کړې، وروسته یې نوکانو ته وکتل ورو یې وویل:
هغه لیک، چې ته یې په اړه په قهر شوې یې او شاپور دې پرې خفه کړی په هغه کې د شاپور هیڅ ګنا نه وه، ما ورته مشوره ورکړې وه، چې داسې وکړه کنه هغه نه غوښتل.
رڼا د حلیمې غوږ ونیو، تاؤ یې کړ بیا یې هغې ته وویل:
ښه! نو دا ستا او د شاپور ګډه هڅه ده؟
حلیمه: هو! هغه زما ورور دی، یوه خور د ورور لپاره دومره نشي کولی، چې د هغه د مینې په لاس ته راوړلو کې له هغه سره مرسته وکړي؟
رڼا : ښه! ته دا بابولالې پرېږده، زه په رښتیا هم د شاپور په وړاندې په سهارنیو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه کوم غلط فکر کاؤه، زه تېروتلې وم.

بيا يې وويل:
خير تېر په هېر، نوره دا خبره دلته تړو،
خو حليمه يې په خبره کې وروغورځېده رڼا ته يې وويل:
چې تېروتې يې نو بايد جبران يې کړې.
رڼا : څه ډول يې جبران کړم؟
حليمه :له هغه سبا ښښنه وغواړه.
رڼا: له پرديو خلکو ښښنه زما په کلتور کې نشته، څه د پـلار او نيکـه پټـی مـو ور سره شريک ده، خپل کار به کوي.
شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوی بحث هم پرې شـو ، نـور دوی څملاسـتل گروفونه يې مړه کړل.
سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حليمه د کور له کارو خلاصه شوه. لمر غوړي ته کېناسـته د ځان د بوختولو لپاره يې فسبوک پاڼه راخلاصه کړه، له خلاصـېدو سره سـم يـې د مسنجر زنگ د يو څه د راتلو خبره کړه. حليمه هم نېغـه مسـنجر تـه لاړه، لـه يـوې نامالومې آی ډي نه ورته يو تصوير لېږل شوی ؤ. حليمې چـې پـه تصـوير سـترگې ولگيدې، ټکان يې وخوړ ،يوه او بل لورته يې وکتل تر څـو پـوه شي، چـې کـوم خيال نه وي؛ خو احساس يې کړه، چې نه خيال دی او نـه خـوب. د ځـان ډاډه کولو لپاره يې خپلې سترگې وموښلې تر څو يې ديد سـم شي؛ خـو هغـه څـه چـې مخکې يې ليدلي ؤ کوم تغير ونه کړ، هماغه تصوير ؤ، چې څو لحظې مخکـې يـې ليدلی ؤ په کوم کې چې د حليمې بدن نيمه لوڅ ښکاريده. راساً پوه شـوه، چـې کله يې د سي ټي سکن معاينه کوله هلته يې تصوير اخيستل شوی، هغه کومه کاذبـه رڼا نه وه، چې په هغه وخت کې دې ليدلې وه. هغه دکمرې رڼا وه، چې د انځـور اخيستنې پر وخت حليمې ليدلې وه، حليمه په همدې سوچونو کې ډوبه وه؛ خولو يې پر وجود لارې وکړې،په خوله کې يې ژبه وچه شوه او يو شاک ته ورته حالـت پـرې راغـی، پـه دې وخـت کـې پـه مسـنجر بانـدې ورتـه ټليفـون وشـو.
د سلام له ويلو پرته ورته وويل شول:
تصوير دې وليد؟
حليمه: ته څوک يې او څه غواړې؟

هغه کټ، کټ وخندل، ورته ویې ویل:
مه وارخطا کېږه، دومره د وارخطایي خبره نده.
حلیمه: ته مور او خور نه لرې، چې له انجونو سره داسې کوې.
ځواب ورکړل شو:
ما څه کړي؟ ماخو کوم بد کار ندی کړی یوازې مې د یـوې ښـکلې نجلـۍ تصـویر اخیستی.
په دې کې نو څه ستونزه ده؟
حلیمه:
که دا ډول تصویر ستاسې له خوره څوک واخلي، نو تاسې ته به ښه مالومه شي؟
ورته وویل شول: که غواړې دغه تصویر دې په فیسبوک او رسنیو کې نشر نشي نو، له ماسره ووینه.
حلیمه: د خدای ج لپاره داسې ونه کړې. زما انځور سره دومره بې انصافي ونه کړې، که ته دا کار وکړې، نو زما په مرګ به تمامه شي او زما خور رڼا چې په ټـول هېـواد کې نوم لري، دهغې نوم به له خاورو سره خاورې شي.
سړي ځواب ورکړ:
هو رڼا خو د هېواد ټول خلک پېژني، ښه شهرت لري؛ خو د نورو د شهرت خیال نه کوي.
حلیمه: څه مطلب؟
ورته وویل شول: مطلب دا چې هغې تل هڅه کړې، چې د خلکو د عزت په ځپلـو سره خپـل شـهرت تـه لاره هـواره کـړي.
حلیمه: زما خور هیڅکله داسې نه کوي، چې د چا شته عزت خراب کړي.
سړي وویل:
نه ،داسې نده چې ته فکر کوې، هغه خپله لوړتیا د نور په راپرځولو کې ویني، نـور له پښولاندې کوي او د هغوی په سر خیژي ځان پرې لوړو پوړو ته رسوي.
حلیمه: زه هیڅ نه پوهېږم، چې ته څه وایې خو د خدای ج لپاره له مـا سره داسـې ونه کړې زما عزت وساته .
هغه ځواب ورکړ: که داسې غواړې نو ماسره ووینه.

حليمه: چېرې درسره ووينم؟

ځواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زيارت کې سره ګورو، هغه هم سبا دولس بجې؛ خو ګوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زيان به درته تمامه شي، خپل تصويرونه به په ټولنيزو رسنيو کې پرته له ځنډه وګورې.

اړيکه پرې شوه.

حليمه لکه تش کالبوت ټليفون پر لاس حيرانه ولاړه وه نه پوهيده، چې څه وکړي. له اوږده ځنډه وروسته يې فکر ته راغله، چې له پېښې شاپور خبر کړي؛ د هغه د ټليفون شميره يې د ټليفون په سکرين راواړوله، خو مخکې له دې چې ټليفون ورته وکړي د هغه کس خبره وریاد شوه، چې که نورڅوک خبرکړې نو تصويرونه به يې خپاره کړي ،ځکه بيرته د هغه له خبراوي پښيمانه شوه.

د نورو خپلوانو په اړه يې فکر وځغلاؤ؛ خو هيڅوک ورته د ستونزې د ويلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخيستل شوی ځک هر لور ته يې خوځښت جريان درلوده خو ثبات يې نه وو.

هغه کس ته يې په مسنجر زنګ وواهه ورته ويې ويل:

زه نن درسره ګورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسې ولې زما تصويرونه اخيستي او په بدل کې يې څه غواړې؟

هغه ځواب ورکړ:

ته چې دومره ناقراره يې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر يم.

حليمه: ته ټليفون بند نه کړې، چې زه دې پيدا کړای شم.

سړي وويل:

زه ټليفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموريت دی او همدا مې موخې ته د رسېدو وسيله ده، زه هلته درته په تمه يم او پام چې زه د څارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پوليسو او يا هم کوم بل چاته دې د راتګ وويل، نو ډيره درنه به درته تمامه شي زما نورملګري دې څاري که دا غلطي وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصويرونه وګوري، هيله لرم دا تېروتنه ونه کړې.

حليمه: زه هيڅ کله داسې نه کوم او نه چاته وايم، ماته مې له عزته نور څه مهم نه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

حليمه له کوره بهر شوه، له وېرې لکه پاڼه رپېده، ټيکسي کې سپره شوه، وچه خوله نهاره نهوره يې د عزت لوټونکي خواته حرکت وکړ.

((((((((((((((

رڼا هم په دفتر کې د خپلې ايمانداري مسؤليت اداکاؤه. په هېواد کې د سمون او فساد اوږدمهالې ستونزې د ورکاوي په فکر کې ډوبه وه، چې د دفتر دروازه يې وټکېده. هغې دې راځه ورته وويل.

ګوري يو نا پېژانده ځوان يې دفتر ته دننه شو، رڼا هم هڅه کوله ويې پېژني، خو مغزي پلټنې يې پرې کار ونه کړ.

رڼا ښه راغلاست ورتهووايه.

هغه هم د منني په څنګ کې د ناستي اجازه وغوښته. رڼا ورته د څوکی لور ته په ګوتو اشاره وکړه، ورته ويې ويل:

مهرباني وکړئ کښېنئ!.

ځوان کېناست له څېرې او عداتو خورا کمينه مالومېده

رڼا ورته د چای راغوښتو سره سم وويل:

کېدای شي د راتګ په موخه مو پوه شم؟

هغه ورته کړه: بلې اغلې!

زه په فراه کې د الجزيره تلويزون خبريال يم غواړم په يوه مهمه موضوع درسره خبرې وکړم.

رڼا : مهرباني وکړئ! زه يې اورم.

هغه وويل:

ډېره هيله مې وه، چې درسره وګورم، شکر چې نن مې دا هيله پوره شوه.

رڼا په لنډ مسکا د هغه خبره پرې کړه، ورته ويې ويل:

داسې څه ځانګړتياوې لرم، چې زما ليدو ته يې دومره ليواله کړی وې؟

هغه وويل: ته د هېواد يوه اتله يې، د رښتوني خبريالي يوه بيلګه يې، وطن پالنه، ولس پالنه، زړه سوی خدمت، سرښندنه او قرباني بايد له تا زده کړای شي. ستا احساس، له نورو خورا توپير کوي هغه قرباني، چې ته يې د هېواد لپاره ورکوې هيڅ څوک يې د اداينې جرئت نه لري.

رڼا : مننه ځوانه!.

دا خو ستا لويی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې،البته چې زه يې وړ هم نه يم. ما چې څه کړي او يا يې کوم، مسؤليت مې دی، دنده مې ده. خدای ج ته د خپلو مسوليتونو د ادا د ځواب د پيدا کېدو په لټه کې يم؛ خو بيا هم ډاډه نه يم، چې خدای ج ته به زموږ کړنې د منلو وي که نه او خدای ج به مو په دې کارو وبښي او کنه.

ځوان وويل:

اغلې رڼا! ستاسې کړنې زموږ لپاره يو درس دي، يو پند دي زه ډاډه يم، چې په خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه يم، چې ستاسې ريښتونې هڅې به خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو ته نه ستاسې د زړه اخلاص ته ګوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رڼا : سلامت اوسې ښاغليه! مننه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبريال وويل:

اغلې! زه د يوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی يم.

رڼا: مهرباني وکړه!.

ـــ: زه بيا هم تکراروم، چې ستاسې په رښتينولي باندې ډېر باور لرم، خو ستاسې يو خبريال، چې ستاسې د تلويزون د فراه ولايت مسؤل دی، له ما سره يو ځای کار کوي.

رڼا وويل:

ښه! ساحل غمخور ښيې؟

خبريال: هو!

رڼا: نو؟

خبريال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر ياست؟

رڼا: هو! هغه زموږ خبريال دی.

خبريال: داخو سمه ده، خو له خبريالي يې ستر تجارت جوړکړی.

رڼا: هغه څنګه؟

خبریال: زه نور تفصیل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکـه کـه یـې زه ووایم فکر به وکړې کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.

رڼا: نو ستاسې د دې شکایت په ویلو کې موږ ته څه ګټه ده؟

خبریال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنیز دفتر ثبات ته یې ډېره ګټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه یم هغه چې کومې کړنې تـرسره کـوي، ستاسـې لـه پالیسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زیان رسوي، ستاسـې د رسـنیز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چینجی دی، هر څه مو بربـادوي، زه پـه دې کار کې هیڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د یوه مسؤل خبریال په صفت درته راغلی یم، دا چې تاسې زما په خـبره کـوم اقـدام کوی یانه ماته توپیر نه کوې؛ ځکه ما خپل مسؤلیت ادا کړ نـور ستاسـې خپـل کـار دی.

رڼا: ته چې څه وایې خدای ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بیا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبریال سپکاوی کوي.

زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبریال په اړه څېړنې پیلوم.

خبریال وویل:

مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پیل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغـه چې ستاسې سره کار پیل کاؤه، یو زوړ سایکل یې درلوده اوس موټرې لرې، پاخـه کورونه لري، ته یوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هیڅ څه ته هم اړتیا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت یې له جیبه راوکیښ د رڼا په مېز یې کېښود بیا یې وویل:

دلته مې د ټلیفون شمیره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.

رڼا : سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پیلوم؛ خو که ادعا مـو ناسـمه وختـه همداسـې کوم.

رڼا خپل موټروان ته زنګ وواهه د فراه د تګ لپاره یې ورته د چمتـووالي هـدایت وکړ.

هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

«««««»»»»»»»»»»

حلیمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشیره زیارت ته ورسېده؛ لالهانده یې یوه او بل لور ته کتل، چې ناولی تصویر اخیستونکی پیدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

ټلیفون یې وشرنګېده، ویې کتل چې د مسنجر په وسیله د تصویر اخیستونکي زنګ وهلی؛ حلیمې ټلیفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختیار نومیده وویل: زه دې وینم، هیله لرم څوک دې په جریان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړی وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نیول شم، بندي به شم خو زما نور ملګري تیار فسبوک ته ناست دي ما ځاري که ونیول شم ما ورته ویلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصویرونه نشر کړی؛ نوکه څوک دې په جریان کې اچولي وي ماته ووایه، چې درسره ونه وینم او د تصویرو له خپریدو د مخه ونیول شي؟

حلیمه: نه، ما څوک نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چیرې یې؟ له ما سره ژر ووینه، زه بیرته په بېړه تګونې یم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتګ ندی ویلي او نه څوک رابانديې خبر دي.

بختیار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حلیمې مخې ته په خوښي ډوله څېره ودرید ورته ویې ویل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حلیمه : زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بیا یې؟ هر څه، چې راته وایې همدلته یې ووایه!.

بختیار : زما او ستا کیسه خو دومره لنډه نه ده، چې په څو لحضو کې ختمه شي.

حلیمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووایئ، چې زه خپله پریکړه درته ووایم.

بختیار کټ کټ وخندل ځواب یې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه یې، چې د ریموټ په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حلیمـــــــــــــــــــه : مطلـــــــــــــــــــب؟

بختیار: نور به ما سره ساعت تېروې، زه چې څه وایم هغه به منې.

حليمه: څه مې، چې وس کې وي منم يې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه يې شم منلی.

بختيار : ته اوس هم د خپل وس خبره کوې لږ هم د خپل عزت خيال نه ساتې؟ تـه نه احساسوې، چې ستاسې تصويرونه نشر شي څومره رنګه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځې؟

حليمه: هو پوهيږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلې يم، چې عزت مـې وسـاتل شي.

بختيار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته وايم هغه ومنه.

حليمه: نو زه څه ومنم؟

بختيار: ما سره به ملګرتيا کوې، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.

حليمه: لکه کومې غوښتنې؟

بختيار: هرڅه ان تر دې يو ځای لماستی.

حليمه: دا ته څه وايې؟ ته خپله خور او مور نه لرې؟ ته غيرت نه لرې او ته د انسانيت په نوم څه پېژنې؟

ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وايې؟

بختيار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.

حليمه: ته ولې له ماسر داسې کوې؟ ما څه ګناه کړې؟ ايـا کـه دې تـا لـه خـور سره څوک داسې وکړي ته به څنګه احساس وکړې

بختيار: زه غواړم ستا خور رڼا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژونده يـې زړه ورتـور کړم غرور يې مات کړم.

حليمه: رڼا څه ګناه لري، څه بد يې درته رسولي؟

بختيار : ډېره بده مېرمن ده، د خپلو ګټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زموږ د قومندان نوم يې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنيو مخکې يې ابرو ورتوې کړه.

حليمـــــــــــه: کـــــــــــــوم قومنـــــــــــدان؟

هغه ځواب ورکړ:

دا به وروسته څرګنده شي.

بختيار يوه او بل خواته وکتل ويې ويل: له لرې پوليس زموږ په خوا راروان دي، زما وېره ترې راغله، شک راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بيا حرکت کوم خو ته همداسې هوښياره نجلۍ له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز بايد څوک خبر نشي.

هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه وليدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه يې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر يې وکړ حليمه شايد د ژوند د راتلونکي ملګري په لټه کې وي.

په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پيدا شول، له ځان سره يې ويل:

حليمه بې مور او پلاره يتيمه انجلۍ ده رښا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره يې غوره کړې وي.

له ځان سره يې پرېکړه وکړه، چې زه بايد حليمه وڅارم، هغه زما مسؤليت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه بايد د خپلې خور په وړاندې مسؤليت ادا کړم.

کورته له رسېدو وروسته يې د کار جامې بدلې کړې، ځمکې ځای ور نه کړ پريکړه يې وکړه، چې حليمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور يې د موټر ګېر ور بدل کړ.

لنډ مهال وروسته يې کورته ورسېد دروازه يې ټک، ټک کړه حليمه هم د دروازې شاته لمر غوږې ته ناسته وه، دې دروازې له ټک،ټک سره بهر راووته ويې ليدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حليمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټليفون کاؤه او زما له نه شتون به يې ورته ويلي وو.

شاپور له کېناستو سره سم حليمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانيستله :

شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشيره ولي زيارت سره وليدې.

حليمه وارخطاشوه، خوله يې وچه شوه، په توتله ژبه يې په داسې حال کې، چې سترګې يې له ځمکې سره ګنډلې وې ، ورته يې کړه:

هو وروره!

زيارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

شاپور :تاسې د سي ټي سکن معاينه راوړه؟
حليمه : هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم وښوده.
شاپور: نو ډاکتر بيا څه ويل؟
حليمه: ډاکتر وويل: د کوم تشويش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.
شاپور :ښه! شکر چې د انديښنې وړ څه نه وي.
خو هغه بل کس څوک ؤ؟
حليمه نوره هم وارخطا شوه : ويې ويل کوم ؟ څوک؟ چيرې؟
شاپور: هغه چې زيارت ته څېرمه له تا سره ولاړ ؤو او له تاسره يې، چې خبرې کولې؟
له دې خبرې سره د حليمې رنګ نورهم والوت ، په بنده، بنده ژبه يې ځواب ورکړ:
هغه زما د مکتب ټولکي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه يې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.
شاپور يې درواغ احساس کول،ځکه خو يې انديښنه نوره هم زياتيده،دې نور وضاحت دپاره يې ترې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بيا د نوټونو خبره له کومه شوه؟
حليمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس يې د دوهم چانس ازموينې دي؛ ځکه يې زما نوټونه رانه غوښتل.
شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟
حليمې د ځان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور يې لکه ورور خيال ساتي، شخصيت يې ژغوري خو ، اړه وه جدي شي، په شاپور کې يې سترګې ونيوې په زړه کې يې وويل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوې، خواخوږي راسره کوي؛ خو زه سخته ګير شوې يم، له خدای ج پرته مې له دې مصيبته بل څوک نشي خلاصولی، زه ښه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شې خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه يې شاپورته وويل:
وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوې؟
په کوم مسوليت يې کوې ؟

ته زما څه کېږې؟

شاپور ورته وخندل، بيا يې وويل:

ولې ورور دی نه يم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟

وروسته يې خبرو ته دوام ورکړ: ښه ځه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوښښ کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځې، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خيال دې وساتي رڼا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.

اوس خلك ډېر چالاکه شوي دي

تا غوندې معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راګېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بيا له خپله ځايه پورته شو، د تلو په وخت کې يې حليمې ته مخ وراړاؤ ورته يې کړه:

ته مې ورور مه ګڼه خو زما خور وې او خور به مې يې.

هر کله چې کومه ستونزه کې راګېر شوې ماته زنګ کوه زه به لکه د اسمان پړک په ځېر هلته حاضر يم.

حليمه يې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترګې يې په شاپور کې خښې کړي ويې ويل:

ما په تېرو خبرو وبښه شاپوره ، زما هم ورور يې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه يې اړينه نه ده، چې يو څوك له يوې مور او پلاره پيداوي هغه د ورونه وي، د وروړګلوي اړيکو ته د زړه رښتين توب تر ټولو لومړيتوب لري.

مجبوريت سړی اړ کړي هغه څه ووايې، چې نه يې غواړي.

شاپور: څه مطلب؟

حليمه: هسې

شاپور هم پوه شو، چې حليمه له هغه څه پټوي، نوره يې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په ځنګ کې په توشك ايښی تليفون يې راواخيست او بهر ووت

((((((((((

رڼا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمری په ناامنه ولايت کې يې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پيل کړې، لومړی يې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل يو يو يې جدا وليدل له

هر يوه يې لومړی دا پوښتنه کوله، چې زموږ خبريال سره دې اړيکې څنګه دي که به يې ويل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته يې ادامه نه ورکوله؛ خو که به يې ځواب د ښو اړيکو ؤ له هغه به يې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبريال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زياته ناوړه ګټه پورته کړې، له هر چا يې کلنګ اخيستی هره عايداتي سرچينه او حکومتي اداره يې په دې خاطر ګواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رڼا ځينې ادارې داسې هم وموندلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو اوجوره ترې اخيستل شوې وه

ځينو خو رڼا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو ور ورسوله ورته ويې ويل: ستاسې خبريال به د نظر اخيستو په بهانه له انجونو سره اړيکې ټينګولې، ويډيو يې بلاک ميل به يې تر سره کاؤ، او بيا به يې له دې لارې ګواښلې.

رڼا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبريال د شتمن کيدو، خودسريو او بې وجدانه کړنو سخته وځوروله، خپل ځان ته يې تو کړل ويې ويل:

اخ رڼا ستا په مشري کې داسې بې ضميره خبريالانو هم دنده تر سره کړې او ته يې په اړه خبره نه وې.

د ځان د لا ډاډه کولو لپاره ګمرک ته لاړه، هلته د ګمرک د مسؤلينو سره وغږېده، هلته يې يو وطن دوست مامور پيدا کړ له هغه يې د خپل خبريال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب يې تر لاسه کړ: ستاسې خبريال له ګمرکه د مياشتني معاش په ډول پيسې اخلي.

رڼا : هغه له دې ځايه په کوم حق پيسې اخلي؟

مامور : دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پيسې ورکړي، چې له رازه يې پرده پورته کوي، ستاسې خبريال به د ګمرک رئيس ته راغی د اخطار په ډول به يې ورته ويل:

يا خو هره مياشت زما برخه راکوه اويا هم له فساده دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

هغه اړ ؤ هره مياشت ده ته پيسې ورکړي.
له دې مالوماتو راټولو وروسته رڼا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حـق سـکوت او حق ظهور اجوره ياده شوه. ښاروال چې يو وطن دوسته انسان ؤ رڼا ته وويل:
زما له راتګه مخکې دلته بل ښاروال ؤ په فساد کې ښکيل وو، له هغه به يې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به يې ګواښه، چې که ور يې نه کـړي راپورونـه بـه ورپسې خپاره کړي.
ښاروال رڼا ته نور هم تفصيل ورکړ، ورته ويې ويل:
ستاسې خبريال ستاسې سره د دندې په لومړيو کې يو زوړ بايسيکل درلوده اوس هره اونۍ يو موټر اخلي او بل بدلوي.
په رڼا کې د ځواب ورکولو جرئت نه ؤ، د ځان ملامتي له کبله يې خوله وچه، وچـه کېده. يوازې د سر په خوځولو يې هغه ته د خبرو د دوام تشـويق ورکـاؤه. د خپـل خبريال د هر جرم په اورېدو به يې شونډې له غاښو لانـدې کـولې او د خپلـې بـې غوري اوښکې به يې له سترګو څڅېدې.
د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځايه اوچته شوه، د مېز په سر د چايو پياله يـې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده يې خپل د لاس دسکول راواخيست.
ښاروال ورته وويل:
خورې! ستاسې چاي خو ډکه پياله پاتې شو، لږ تم شه چاي مو وڅښئ بيا لاړه شئ!.
رڼا : وروره! زه له اوږد مهاله د يوه نه ښونکي جرم په ګناه مرتکبـه يـم، شـايد ددې ګناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه ښيي، ما څرنګه داسې يو لوی غـل او خاين د خبريالي په پاکه جامه کې ساتلی ؤ؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومـه خبره؟ بيا يې د ښاروال نه اړول شوی مخ بيرته ور واړاؤ هغه ته يې وويل:
ددې خوار ملت بيت المال دومره اسانه نه دی، چې د رڼا په مشري کې به يـې يـو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، يتيم او کونـدې ګـډه پانګـه، چـې بيت المال دی څوک رانه وخوري.
زه به خپل خبريال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تريخوالي مزه به يې د مرګ تر وروستی سلګی هېره نه کړي.

نوره په چټکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کېناسته، ټلیفون یې راواخیست د افغان رسنیز مرکز د فرا څانګې خپل خبریال ته یې زنګ وواهه.
د سلام له ویلو وروسته هغه خپله روږدې هنر پیل کړ، رڼا ته یې وویل:
اغلې رئیسې صیب! ستړې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلې یې، نن زما مېلمنه یې پسه به درته حلال کړم.
رڼا : میلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پیسو اخلې او که د کوم کمېشن لـه برکتـه دې پسه په ستوني چاړه تیره وې؟
هغه د تملق خندا وکړه، ځواب یې ورکړ: قدرمنې رئیسې صـیب! دا تـه څـه وایـې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې یې سپموم او تا ته پرې مېلمستیا کوم.
رڼا یې خبره ورپرې کړه، ورته یې کړه:
د پسونو د حلالو خبرې عادي خلک نـه کـوي، دا د سرمایـه دارو سـت وي، چـې میلمنو ته یې له خولې وځي او تا ته چې موړ څومره معـاش درکـوو هغـه ددې نـه جوګه کېږي، چې ماته د مېلمستیا لپاره پرې پسه واخلې او د اولادونو دې هم وشي.
خبریال کټ کټ وخندل ویې ویل:
ماشومان خدای ج لري هغه یې روزي رسان دی، هیڅوک لـه لـوږې نـه دي مـړه شوي.
رڼا : کور دې ودان، زه د مېلمستیاؤ لپاره نه یم راغلې، د خپلې بېغورې، جبران تـه راغلې یم د خپل ناغیرې له لاسه پر اوږو دې پیټې کمولو لپاره راغلـې وم، د خپـل وجدان له ملامتې د خلاصولو لپاره راغلې وم اوس بیرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه یې باید تر سره کړم.
خبریال : نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟
رڼا : ټلیفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تیـارې ټیکـټ وکـړه، کابـل مرکزي دفتر ته له ځنډ پرته راشه.
خبریال: خیر خو دی اغلې!؟
رڼا: هو خیر دی؛ خو په دې خیر کې د ولس خیر نغښتی دی، نه زما او ستا.

د رڼا له خبرو سره د خبریال زړه ټکان پیل کړل، یوه وېره یې په زړه کې خپره شوه له ځان سر یې وویل:

لکه چې رڼا دې د خبریالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړیو لـه دیگه لاس وخوت ، لکه چې نور دې د پیسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شـو. زړه نازړه یې د سفر لپاره چمتو والی پیل کړ؛ خو بیا یې هم په بشپړ ډول سره د خپلـې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته یـې پـه دې تسلي ورکړه، چې شاید دا هسې زما واهمه وي.

((((((((((

حلیمې په کور کې د خپلې ستونزې د پایلې او د سربېښو په ډنډ کې د لوېـدو نـه د ژغونې سوچونه کول، لاره ترې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به یې کله یو غر په بل ا وکله بل غر په بل ویشته.

خو د ژغورنې لاره یې نشـوه مونـدلی؛ ځکـه یـوه خامـه پیغلـه وه د فکـر ځغلـونې لیدلوری یې دومره پیاوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره یې پکـې د رڼـا ځـرک لیدلی وای.

هغه د خپلو بدبختیو په خیالي ټالونو کې زنگېده، چې ټلیفون یې رڼا او بیا د مسنجر زنگ پرې راغی؛ حلیمې د سکرین په کتو سره ولیدل، چـې هغـه پخـوانی نـاولي انسان ورسره بیا اړیکه ټینگه کړې،دې چا سره چې دې حلیمې نیمه لوڅ انځورونـه وو.

حلیمې په ریږدېدلیو گوتو د ټلیفون شنه بټن کیکاگله ورته وویل شول:

نن راسره د حضوري چمن په یوه ځنډه کې وگوره.

حلیمه: د څه لپاره؟

بختیار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.

حلیمه: بېکاره انسانه ،ته له ما څه غواړې؟

بختیار : په ټلیفون کې خبرې نه کېږي یو ساعت وروسته له ماسره ووینه کنه ښه بـه درته نه وي.

د حليمې پر تن د وېرې لړزه يو ځل بيا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره يې له مجبوريته ورته د هو وويل.
بختيار يې په خبره د راتګ ډاډ تر لاسه کړ، بيا يې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته يې وويل:
ګوره نجلۍ د تېر په څېر يوازې راشه، څوك درنه خبر نشي؛ ځکه چې بيا به د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به يې درته ستونزمن وي.
حليمې د سمه ده په ويلو، د ټليفون اړيکه پرې کړه.
د تګ لپاره يې تياری ونيو په يو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځای ته ورسيده، چې ژمنه ترې اخيستل شوې وه.
يوه او بل لور ته يې په وارخطايي سره کتل، خو هغه کس چې مخکې يې ورسره ليدلي ؤ په نظر ورنه غی.
د سړك په يوه خواکې يې په يوه کس شك راغی، چې ددې په لور راروان ؤو، حليمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه يې يو سړی خوا کې ودرېده ورته ويې ويل:
کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ويلي؟ حليمې مخ ورته راواړاؤ ويې کتل چې بختيار دی
حليمه :ژر، ژر راته ووايه ته څه غواړې؟
بختيار: ولې دې بيړه ده، چيرې ځې؟
حليمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره ليدلې وم او بيا مې په ډېره ستونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل وليدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.
بختيار يې خبريالې رڼا ته ورته لښته او تنګی ځواني له ځيرو سترګو تېره کړه، بيا يې د هغې ځرځو سترګو ته د سوداګر په سترګه وکتل، مسکی شو ورته ويې ويل:
زما او ستا اړيکه د بيړې نه ده، راځه ځو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلك به پر ځان نه شکمنه ؤو.
حليمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل يادوې، مطلب دې څه دی؟ روښانه خبره وکړه؟

بختیار: مه وېرېږه! زه ستا تصویرونه نه خپروم؛ خو دا یې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.
زه چې څه درته وایم هغه به منې.
حلیمه: ګوره ته چې کوم خوبونه وینې دا هسې خیال دی،خـوب وینــې، د ځـان لپاره دې دروغجنه خوښي ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.
زه پوهېږم، چې که زما تصویرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرګ سـخته وي، زه بـه د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لوېږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي ،زه ډاډه یم چې هغه به رانه خفه نه وي.
زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوښي غوره ده.
ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما پـه دې تصـویر ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.
هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې ګوړې ماتوې.
داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې ګېره شوې یم، خو له دې فکرونو تېـر شـه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.
بختیار : سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.
خو یو بل کار وکړه!
کوم کار؟
رڼا ته ووایه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی یې کـړی ؤو او د هغـه لـه لاسه یې د یو میلون په ارزښت کور له ګوتو باسلی ؤ نو بیرته دې جـبران کـړي یـو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتې وم. قومندان زلمی پـه حقـه دی، مـا د ناسـم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.
حلیمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ویې ویل:
ته بیا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رڼا د حق د پلـوي لپـاره د خپلې مور، ورور او یوې خور څخه تېره شوه، حق تـه د رسـېدو لپـاره یـې خپلـه کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي یې پرینه ښوده. زه ډاډه یـم، چـې هغـه بـه خپل مرګ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه مني؛
بیا یې د بختیار سره سترګې مخامخ کړې ورته ویې ویل:

ددې کار لپاره، چې ته يې غواړې زه رښا ته د ويلو لپاره چمتو نه يم؛ ځکه نه يې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به يې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختيار : ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟

حليمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله داچې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختيار : ښه نو بيا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.

د حليمې زړه په درزا شو، بختيار ته يې وويل:

د يوې پيغلې لپاره د هغې عزت ډېر مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم يوه خور يم، يا دې لور يم او که دا هم نه منې داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او يا هم لور سره داسې يو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږې؟

ته ما نه درک کوې، چې په دا دريو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟!او ايا زه پوښتې شم، چې ته موږ ته د کومې ګناه سزا راکوې؟

بختيار: لومړی خو زه د دا ډول خبرو سره هيڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوې.

دوهم ته زما د کړنو دليل غواړې کنه ،نو واوره ،ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رښا دومره وځوروم، چې له ژونده يې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصيت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ويوسم، د هغې غټې، غټې خبرې په خوله کې ور وچې کړم.

حليمه : ته غواړې چې رښا وځوروې؟

بختيار: هو

حليمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښيم، چې د هغې له کبله به رښا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وينا مطابق له ژونده به يې زړه تور شي.

بختيار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رښا د ځورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کيږي،

که دا کار ونه کړم دارقم مې د لاسه وځي نو ژر يې راته ووايه، هغه څه دې چې رښا پرې وځورېږي؟

حليمې خپلې مظلومې سترګې د بختيار په لور ور پورته کړې، ورته ويې ويل:

کار درته وښيم؛ خو زما تصويرونه مه خپروه زما عزت د خپلې خور عزت وګڼه، له ماسره د يوه پښتون په ډول ژمنه وکړه.

بختيار: کار را ته وښيه که خوښ مې شو، زه ژمنه کوم، چې ستاسې تصويرونه نه خپروم او نه دومره دلچسپي ورسره لرم، زما د خپل رقم سره کار ده، قرضداره يم، راګير شوی يم؟ ژر کار راته ښايه.

حليمه: ما ووژنه، زهر راکړه زه به يې ستا په مخ کې وخورم.

په دې کار به دې خپل هدف په لاس راوړې، زما په وژنې به زما خور دومره وځورېږي، چې ستا په وينا له ژونده به يې زړه تور شي؛ ځکه هغې ته زه ډېره ګرانه يم، ماته د ژوند خطاب کوي، زما په وژلو به د هغې نه ژوند واخيستل شي.

بيا يې سوړ اسويلی وکيښ ښکته يې وکتل ويې ويل:

زه په مرګ نه خپه کېږم خون مې هم دربښلی؛ خو په دې شرط چې زما له مرګ وروسته به زما تصويرونه له منځه وړې.

هر څه به ډيلټ کوې.

بختيار : وړانديز مې دې خوښ شو، دا کار به مې د قومندان هم ډېر خوښ شي، خو د زهرو وړانديز مې دې خوښ نه شو.

حليمه: ولې؟

بختيار: ولې ځواب به سبا تر لاسه کړې سبا دې يو ځای ته غواړم زما د زنګ په تمه شه.

په داسې حال کې، چې يوه او بل اړخ ته يې کتل بختيار صحنه ترک کړه او نور لاړه.

»»»»»»»»»»»»»

رڼا هم ستړې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چــې کـور تــه لاړه شي، لا رسميات نه وو ختم شوي، نېغه څارونوالي ته لاړه هلته يــې د خپـل خبريـال تــول اسناد او ثبت شوي غږونه څارنوالانو ته وسپارل، ورته ويې ويل:

دا کس زموږ د رسنيز دفتر او خبريالي نه ناوړه ګټه پورته کړې، په فساد کې ښکيل او لسګونه دوسې لري، زه يې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی،حاضر نه شو، هيلـه ده د خپلو سرتېرو په وسيله يې د قانون منګولو ته وسپارئ او د ملت حق يې تر ستوني راوباسئ.

هغوی چې د رڼا ربښتينولي وليده يوه او بل ته يې وکتل، ويې ويل:

نړی خدای ج په څومره توپير پيدا کړې ده، موږ وګوره او دا مېرمن وګوره، زمــوږ بې مسؤليتي وګوره او د وطن دغه اصـلي مېرمنــې احســاس وګــوره، هغــه مســاوات غواړي، د بيت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ يو چې د پيسو په بــدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.

د ځانونو له ملامتيا وروسته يې رڼا ته ډاډ ورکړ، هغې ته يې وويل:

اغلې رڼا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند پــه ډول يــو الهام راکړ،له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خيانت نه کوو ،رشوت به نه اخلو ،حق به حق دار ته سپارو ، تــه نــوره ډاډه اوســه، چــې ستاسې نارامه زړه به ارامو او تورن کس به جلبوو.

رڼا په مننې سره ترې رضايت وښوده.

بيا يې ترې خدای پاماني واخيسته

رڼا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپــل مــوټر مخکې يې يوه پياده روانه نجلۍ وليده. د خپلې خور حليمې ګمان يې پرې راغی، له انجلی نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ويې ليدل چې دغه انجلی پــه ريښــتيا حليمه ده په مخ يې لس ځايه اوښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کــور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته يې وويل:

وروره! بريک ونيسه.

رڼا ژر له موټره راښکته شوه او مخامخ د حلیمې په وړاندې ودرېده. هغې یې په لیدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناوسې اوښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شـوی ؤ؛ ځکه چې رڼا یې اوښکې لا دمخه لیدلې وې.

رڼا خپله خور په غېږ کې ونیوه ورته ویې ویل:

خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځایه اوښکې راځي، خیرت خو دی ؟

حلیمه : هو خورې! خیرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور رایاد شو، تـه هم رانه مسافره وې بس چیټې مې زړه راډک شو.

رڼا یو ځل بیا خپله خور په غېږ کې ونیوه په یوه او بل اړخ مخ یې ښکل کـړه ورتـه ویې ویل

خور دې درنه ځار شي ،دادی زه بیرته راغلم ،ته مه خپه کیږه ،څه چې ځو کورتـه لا یې دوه قدمه نه ؤ اخیستي رڼا دې خپلې خور حلیمې په اوږه لاس کیښـود ورتـه یې ویل :خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟

حلیمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هیڅ خبره نشته.

رڼا موټړ وان ته وویل:

وروره! ته لاړه شه زه او خور مې نور پیاده ځو دادی کور هـم دوه ګامـه کـې دی، موټروان یې رخصت کړ.

رڼا او حلیمه دواړه یو بل ته د لاس پنجې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې.

رڼا خورا ستړې وه، له ډوډۍ، چای او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حلیمې خواشیني حالت اندیښـمنه کړه،ځکـه چې حلیمه یې احساس کړه چې دې کوم ژور خفګان لاندې ده ،دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې یې له دې سره یې دوه ګولې وکړې نوره له دسـتر خوانـه جګـه شـوه ویلې یې زه مړه یم.

رڼا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه ،حلیمـه ولـې دومـره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خـولې هغـه خندا، چې کړسا به یې تر دریم کوره رسېده ولې خپک شوې؟ نن یـې دوه ګـولې ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې یې د یوه ژور خپګان ښکارندوي کوله حتما څه

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حلیمه یې کوټې ته راغله، د رڼا په خواکې کېناسته، هغې ته یې وویل:

خورې! ډېره ستړې راته ښکارې، زه به دې چاپي کړم، د هغې په غځېدلو پښو یې د کېکاګلو پیل وکړ، بیا یې د رڼا لاس په لاس کې را واخیست، د خپل لاس سره غبرګ یې په سینې پورې ونیو، رڼا ته یې وویل:

زما غیرتي خورې! زما همت ناکې خورې! زما ژونده.

رڼا : څه خبره ده، چې نن دې زما تعریفونه پیل کړي، پام دې وي، چې کوم فرمایش رانه کړې او بیا دې د هغه ورور شاپور سرینده راته ونه غږوې.

حلیمه : خورې! زموږ مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو.

رڼا : بس همدا مو تقدیر ؤ، همدا به راته لیکل شوي ؤ اوس دې تا خدای ج راته لري.

حلیمې په ژړغوني اواز په داسې حال کې، چې سترګې یې لمدې وې رڼا ته وویل: شاید له دې بدې ورځې هم راباندې راشي،خو هیله لرم چې خپل د فولادو په څیر همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدي، تل د حق پلوي وکړي.

رڼا یې خبره ورپرې کړه، په ځیر ځیر یې د هغې څېرې ته وکتل خپل لاس یې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز یې هغې ته وویل:

خورې! هیله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پاڼې په څېر رپېږي، موږ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خدای ج وساتي.

خورې! ته ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سینې باسې؟

ته ولې داسې وایې څه پېښه شوې؟ خیر دی داسې څه دي، چې زه ترې خبره نه یم.

حلیمه: خورې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشی، هیڅ وخت خپل همت ونه بایلې، اونه ژاړې

پام دې وي، چې اوښکې د څوک ونه ویني؛ ځکه چې اوښکې د کمزورې مانا وي خپل ځان نورو ته کمزوری ونه ښې او شاپور د تا لپاره یو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بیا، بیا فکر کړه.

رڼا : خورې! مه مې زړه چاودې کوه ؟ولې مې ليونۍ کوې؟ ايا ډاکتر خو درته د کومې خطرناکې ناروغي نه دي ويلي؟
حليمه مسکی شوه، ورته وېې ويل:
خورې! هيڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم ښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالوموله، چې زه درباندې څومره گرانه يم.
رڼا خپله خور له غوږه ونيوله ورته وېې ويل:
شوخکې! زما زړه خو دې له خولې وکيښ، داسې خبرې څوك كوي؟ ته خو زما نفس يې، له تا پرته په دې نړۍ کې زما څوك دي؟
كه ته مې په خوا کې نه وې زه خو مړه کېږم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بيايم کنه هر څه رانه پاتې دي.
ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې څکه چې دې شپې ناوخته شوی ؤ رڼا حليمې ته د لمانځه سپارښتنه وکړه ورته وېې ويل لمونځ وکړه بيا ويده شه خو له خوب مخکې دې درود شريف هير نشي حليمه لاړه او سم دستي
رڼا خپل ټليفون راواخيست، شاپورته يې زنگ وکړ.
هغه ته يې وويل:
شاپوره!
ته خو د خپلې کابينې پوښتنه هم نه کوې، نه وايې چې چيرته تللې وې؟ د څه لپاره تللې وې، کله لاړې او کله راغلې؟
شاپور ورته لنډه مسکا وکړه، بيا يې ويل:
ته خو خپله رئيسه يې! زه څه کاره يم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په ياد ده، چې راته ودې ويل:
زه ريسه يم ،دې چا مشورو ته مې اړتيا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتيا نه لرم.
رڼا : ښه نورې ټوکې پرېږدو، د يوې جدي خبرې لپاره مې درته ټليفون وکړ.
شاپور: خير خو دی؟ مهرباني وکړه!
رڼا: حليمه راته سمه نه ښکاري، چې له فراه نه راغلم په کوڅه کې راتېرېدم، دا هم کورته را روانه وه په لاره کې مې وليده، چې ژړل يې پر مخ يې سل ځايه اوښکې

راتلې. اوس مې خوا کې کېناسته، داسې خبرې يې راته کـولې، چـې زړه يـې لـه سينې ښکه. ماته يې ویل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږې.

حيرانه یم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟

شاپور : ستاسې تشويش بې ځايه نه دی؛ زه خبر نه یم، چې په هغې څه شـوي خـو ډاډه يم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ویلو جرئـت يـې نـه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه څارم. زما دوه کسان بـه ورپسـې لکـه د سيوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترګو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پيداکړی زما د څار لاندې به وي.

رڼا : حليمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.

زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ويې څاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده يم.

حليمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس يې هم ستا غم خوړ، ماته په عبثيـاتو لګيا وه.

شاپور : څه يې ويل؟

رڼا ورته وخندل، بيايې ويل:

ته يې څه کوې؟ اړتيا نشته، چې درته ويې وايم.

شاپور : چې حليمه خور مې دومره په غم کې ده بيا خو زه خپله د هغـې نـه سـاتنه کوم.

په دې وخت کې حليمه هم اطاق ته راننه وته، رڼا شاپور ته وويل:

ښه ځه! ښه شپه بيا خبرې کوو.

شاپور ټليفون پرې کړ، ټليفون يې له غوږ راښکته کړ، له زنې سره يې ونيو، په يـوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره يې وويل:

حليمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې يې راګېره کړې. خپل کسان يې راوغوښتل،له جيبه يې د حليمې تصوير راوکيښ ورتـه ويې ويل:

دغه جلی وځارئ کور یې درته ښیم سهار وختي به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلۍ راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.
هغوی ښه صیب! وویل:
نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.
سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.
رڼا په خپل دفتر کې کېناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه راننه وت، رڼا څوکۍ ته ګوته ونیوه.هغه ته یې د ناستې وویل:

- کېنه!
- اغلې رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کې چای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډېر نارامه یم ژر یې راته ووایه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.

رڼا : موږ پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تاته چای چمتو کوي، چې ته یې وخورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لري؛ خو بیا به هم اشپز درته چای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.
خبریال : هیله کوم ژر یې راته ووایه، څه خبره ده؟ کومه ګناه مې کړې، چې زه پرې داسې ځوربږم، زما ستونزه څه ده؟
رڼا : ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې به ته داسې خپل سري وکړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوګو به د ځان په ګټه کار واخلې؟ خلک به پرې وویروې؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبریال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟
او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې ناولې مفکورې ته دومره احساساتي کېږم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم،داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې،خو ارمان چې قانوني محدودیت نه وای.

رڼا له مرګه دې لکه چې اوريدلي وو، خو ډاډه اوسه !رڼا ژوندی ده او هغه به د سيوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له ګېډې د کونډې او يتيم حق له ستوني راونه باسي.

رڼا له خپله روک نه يو مکتوب راوکېښ خبريال ته يې ونيو، ورته ويې ويل:

لاړ شه، څارنوالي کې خپل ځان بې ګناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدليو لاسو مکتوب واخيست.

او له دفتره دې وتو لپاره يې څوګامونه واخيستل رڼا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چای مې درته راغوښتی دی.

خبريال وويل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زولنې تړلی يې له ځان سره بېوست.

هغوی شواهدو ته په کتو سره خبريال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانۍ نغدي جريمې دوسيه ورته جوړه او بيا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

»»»»»»»»»»»»»»

حليمه لمرغوګي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداګر بختيار زنګ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به يې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې ټليفون ورته راغی هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راګېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حليمې ته يې وويل:

زه درته منتظر يم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرک په سر درته ولاړ يم، څه خبرې بايد وکړو.

حليمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول يې هسې بهانې دي، له ځان سره يې وويل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه يخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وينې مې په رڼا وګوري،خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتګ يې ناممکن دی، خو د حيا او عزت خبره يې وه.

هغه ته یې د سمه ده په ځواب ویلو ټلیفون پرې کړ، دوه رکعته لمونځ یې وکړ او بیا له کوره ووته.
د شاپور کسانو له وتو سره وپېژنده او د هغې په تعقیب کې شول، هغـوی شـاپور تـه هم زنګ وکړ، ورته ویې ویل:
ستاسې راکړل شوی هدف راووت، په یوه نامالوم لور روانه ده؛ خو زموږ لـه سـترګو لاندې ده
ـــ هغه اوس چیرې دی؟
ــــ اوس ټکسي کې سپره شوه.
شاپور: بې غوري ونه کړئ سترګې هم ونه رپوئ؛ ځکه چې هغه به درنـه بـې درکـه شي او که هغه له کوم ګواښ سره مخ کېده نو تاسې ورته سپر شئ لومړی مرمۍ پـه خپل ځان ومنئ، کنه ستاسې زیمه واري به ماته د منلو وړ نه وي.
زه هم در روان یم څو شېبو کې به در ورسېږم
»»»»»»»»»
بختیار په خپله تمانچه کې مرمۍ تېره کړه، پـه مـوټر سـایکل تیـار سـپور ناسـت ؤ غوښتل یې د حلیمې په لیدو په هغې باندې ګولی وچلوي او وتښتي د هغې په وژلو اجوره واخلي او خپل پورونه پرې خلاص کړي ځکه یې راتګ ته بې صبرانه منتظر ؤ له لږ ځنډ وروسته شاپور خپلو کسانو ته ټلیفون وکړ ورته ویې وویل:
چیرې یاست؟ ایا دې څار لاندې کس خو به مو له نظره نه وي خالي کړی؟
هغوی ځواب وکړ: رئیس صیب! همدا شېبه زموږ مخکې مـانع راغلـه مـوږ ودریـدو ،ټکسي رانه مخکې لاړه هغه په قهرجنه لهجه ورته وویل:
دا راته ونه وایې، چې هدف رانه ورکه شوه. دوی په غلي اندازه ځواب ورکړ: ټکسي زموږ له سترګو پنا شوه.
شاپور : اه، بې کفایته انسانانو ماسره همدا وېره وه، چې تاسې به دا دنـده پـه سـمه توګه سرته ونه رسوئ، اوس دا راته ووایې، چې ټکسي په کوم لور روانه وه هغـه پـه لنډو ځواب ورکړ
د پلچرخي په لین!

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه برېښنګۍ والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سړک په غاړه ډله خلك ولیدل، چې د یـو سـخت ټپـي انسان په په خوا ګرد راتاؤ دي، شاپور خپل موټر ورته ودراوه تر څو ځان پوه کـړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځینې وایي ژر کوئ روغتون ته یې یوسئ او ځینې بیا وایـي مـړه شـوې، سـاه نـه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده ویې کتل د چنار ځواني برغنډ پرته ده په وینو لته پته ده، سپین کالي یې سوري، سوري دي وینو یې لکـه ګلاب پر جامو رنګونه غوړولي، پټې سترګې لکه ستړی خوبوړی، چې ژور ویده وي بڼورې سترګې یې، پټې نیولې پرته ده. پـه داسـې حـال کـې یـې شـاپور مخکـې ودرېده، چې د هغې د کپچه مار په څېر تاو راتاو ویښتانو یې مخ پټ کړی ؤ، شاپور یې له مخ ویښتان لرې کړل ویې لیدل، چې حلیمه خور یې لکه بې خاونده مـال د سړک غاړې په تیږو او خاورو کې نیم ژواندې ساه ګاږي .

په بېړه یې نبض ونیو، حرکت یې درلوده غبږ یې ترې تاو کړه موټر ته یې جګه کـړه کله، چې په جلب کېناسته نو تر هغو یې خپل کسان هم راورسـېدل خلکـو وویـل: دلته یو موټر سایکل وال وویشته؛ په دغه لاره لاړ.

شاپور خپلو ملګرو ته وویل: کس پیدا کړئ او بیا راشئ کنه یو مې هم نه یاست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنویشته حالاتو شاهد یم، موټر ته یې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته یې

حلیمه روغتون ته ورسوله عملیاتخانې ته یې ننه باسله.

شاپور د عملیات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره یې وویل:

زه باید رڼا ته خبر ورکړم؛ ټلیفون یې راوباسه خو مخکې له دې، چې رڼـا تـه زنـګ ووهي د ټلیفون پر سکرین یې د خپلو کسانو زنګ ولید، ژر یې پورته کړ لـه هغـوی یې واوریدل کس مو ګیر کړ لږ وړاندې له موټر سـایکل لویـدلی ؤ، ټپـي ده خپـل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هـدایات غـواړو مخکـې څه وکړو.

شاپور : پولسو خو نه یی لیدلي

هغوی وویل: نه هیچا نه یو لیدلي.

شاپور : کوم روغتون ته يې ونه گرځوئ، نيغ په نېغه يې زما کورته يوسئ په خاص خونه کې يې واچوی او ډاکتر شريف زما ملگری دی هغه ورته راولئ ټپونه دې وگنډي او داهم ورته ووايه، چې درملنه يې پټه وساتي.

هغوی ښه صيب! وويل.

له دې وروسته شاپور رڼا ته زنگ وکړ، ورته ويې ويل:

رئيسې صيب! غواړم يو څه درته ووايم؛ خو هيله ده چې ارامه واوسې، د کومې وارخطايي خبره نده.

رڼا: شاپوره څه شوي؟ د خدای ج لحاظ وکړه ژر يې ووايه، حليمه څنگه ده؟ په هغې خو څه ندي شوي؟

شاپور چې د رڼا وارخطايي وليده نو غلی شو نه پوهېده څه ووايي، په دې وخت کې رڼا غږ پرې وکړ: شاپوره! ولې غلی شوې پام دې وي، چې د حليمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دی.

شاپور پوه شو، چې رڼا بايد ډاډه کړي، هغې ته يې وويل:

د کوم تشويش وړخبره نده، هسې حليمه لږ خوږ شوې، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي، چې کومه بېړه ونه کړې؛ ځکه د اندېښنې وړ خبره نده، روغتيا يې د هيڅ تشويش وړ نده.

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پرک ځان تر موټره ورساؤ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خواکې ودرېده، هغه يې له گريوانه ونيو ورته ويې ويل:

ژر راته ووايه په حليمې څه شوي؟

اوس چيرې ده؟

هغه يې له خپل گريوانه لاسونه خلاص کړل ورته ويې ويل:

د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پوهېږم، هغه اوس په عمليات خونه کې ده، خو ډېر ژر به پوه شو، چې هغه ولې ټپي شوې.

رڼا : نو څرنگه به پوه شو؟

هغه کس مې نيولی، چې حليمه يې ويشتلې.

رڼا : د پولسو په توقيف کې دی؟

شاپور: نه هغه زما په توقيف کې دی، په هغه پولس نه دي خبر.

اوس دعا کوه، چې حلیمه خور مې ښه شي نور به خدای ج خیر کړي. دوی خبرې کولې، چې یو ډاکټر راووت وارخطا وارخطا یوه او بل لورته ګوري دوی ورمخې شول، ورته ویې ویل: مور د ټیپي ناروغ خپلوان یو هغه څنګه ده ډاکټر ځواب ورکړ د ناروغ عملیات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمی خوړلې شاید دوه ساعته نور ونیسي د هغې دوینې کمبوت سره مخ یو منفي بې وینه یې په کار ده تاسې د وینې بانک ته لاړ شئ وینه وګورې نور خپلوان هم راوغواړې کنه د ناروغ حالت ساعت په ساعت خرابیږي رڼا د وینې بانك په طرف منډه کړه خو شاپور له شا غږ پسې وکړ مه وارخطا کیږه زما وینه منفي بې ده هغه ورسره سمون خوري زه همدا اوس وینه ورکوم

رڼا په هیله مندو سترګو ورته وکتل شاپور ته یې وویل:

- ته ریښتیا وایې؟
- په دې وخت کې هم دروغ ویل کیږي؟

رڼا یې خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

تاسې په ریښتیا ښه انسان یاست، حلیمه خو ملامته نه وه چې تل به یې ستا پلوي کوله.

- راځه چې وینه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دی شاپور ۱۰۰۰سي سي وینه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې یې مالوچ نیولي وو، رڼا ته یې مخ وروااړاؤ ورته ویې ویل:
- زه ځم کور ته هغه کس به یې اوس زموږ کور ته رسولی وي غواړم د حلیمې خور د ټیپي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پام چې د هغه په نیولو چې ما توقیف کړی چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.
- سمه ده زه څه نه وایم؛ خو څومره چې ژر کیږي ځان تر هغه کس ورسوه.

شاپور یې د خبرې په اورېدو حرکت وکړ، څو ګامه یې لا نه ؤ اخستي، چې له شاه یې د رڼا غږ واورېد، ورته ویې وویل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووینم، چې د کومې کینې له مخې یې له موږ سره دومره لویه مقابله پیل کړه.

- حلیمه چاته پرېږدې؟

د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، بیا یې وویل: زما خو له دې ځایه زړه نه کېږي، خو اړه یم یو ځل زما د خور د وینو تږی په خپلو سترګو وګورم.

- سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره ګورو بیا بیرته ژر راځو، هسې هم د حلیمې عملیات وخت نیسي.

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رڼا د تګ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چې د هغه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه ولیده نو ویې پېژانده هماغه کس ؤ، چې د حلیمې سره یې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې لیدلی ؤو، د هغه د تېپي حالت پروا یې ونه کړه، نېغ په نېغه یې د هغه ګریوان ته لاس ور وغځاوه، ورته ویې ویل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرایي محکمې لپاره راوستلی یې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرګ په سوال رانه وغواړې، دلته دې هیڅوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووایه چې زما خور دې ولې وویشتله؟ هغې څه ګناه کړې وه؟

کس وویل:

زه ډېر ګنګس یم ځکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښېمانه یم، حلیمه یوه شهیده ده، د هغې له ویشتو وروسته، چې لږ مخکې لاړم ،پښو او لاسو مې کار پرېښود موټر سایکل مې له کنتروله ووت سر مې په ځمکه ولګېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انګازې کوي، هغه مې ارام ته نه پرېږدي. هغه سلګو واخیست او بیا بې هوښه شو.

رڼا، شاپور ته وویل:

زه ځم کور ته، بیا په بیړه روغتون ته ځان رسوم، حلیمه به خدای ج خبر په څه حال وي.

- په کور کې څه کوې دا وخت د کور د تلو دی؟ مستقیماً روغتون ته لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخیستو نه وروسته زه هم درځم.
- د روغتون پیسې را اخلم.
- اړتیا نه شته، چې له کوره یې راوړې، ما سره پیسې شته.

- نه زه ځم، ته خو مو تر قيامته زيمه وار نـه يـې؛ زه پيسـې راوړم بيرتـه ژر راځم.
- هيله کوم دا نانديزي له ما سره مه کوه، ژر روغتون ته لاړه شـه زمـا او سـتا پسې يو دي، که ته يې يو نه بولې بيا به يې راکړې.
- تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لاړم خو چې له دې ځايه خلاص شـې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون کې ډېر ډاډ احساسوم.

رڼا ووته د هغې لـه وتـو سره سـم بختيـار پـه هـوش راغـی شـاپور لکـه وږی چـې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه ؤو د هغه په هوښ راتلو سره يې پـه زوره له خولې چيغه ووته ژر راته ووايه: حليمه دې ولې ووشتله؟

- ماته دنده راکړل شوې وه چې رڼا او د رڼا کورنۍ بې عزته کړم عفت يـې لوټ کړم د کورنۍ غړي يې ووژنم، تر څو رڼا پرې وځورېږي، غـرور يـې مات شي او له هغې غچ واخيستل شي.

دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختيار گنډل شوي ټپي ورون ته يې پـام شـو، دې ورون په ټپ کې يې يې گوتې ننه باسلې زور يې کړ کوکونه يې وشکيدل ورته ويې ويل:

ايا زما د خور عزت دې لوټ کړ، دې هغې حيا د واخيسته بختيار چغې کړې شاپور ته يې وويل:

نه، مادې هغې حيا نده لوټ کړې، هغه په خپله حياډېره مينه وه مرگ يـې قبـول کړ مرميو ته يې ځان چمتو کړ خو زما غوښتنې يې ونه منلې !

شاپور يې په خبره شين سور شو يو ځل بيا يې د هغه گريوان ته لاس ورواچاؤ ورتـه يې ويل:

ژر ووايه په کوم دام کې دې راگيره کړې وه چې هغه د مرگ ته وغوښته او زموږ له خبرولو پرته درغله

هغه وويل:

دې تصويرونو له خپرولو ډاريده مابه چې څه ورته ويل هغې به منل .

شاپور يې يو ځل بيا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منگولو کې چنگاؤ کړ هغـه چيغه کړه زيړ زبېښلی شو شاپورته يې وويل:

اخخخخخ مړ دې کړم هيله کوم، نور يې مه زور کوئ ټپ مې دومره درد کوي نيږدې دی چې بې هوښه شم، ما خوشې کړه، هغه په چيچلو غاښو ځواب ورکړ ورته ويې ويل:
تر هغو به دې چيغې باسم چې حقيقت دې راته نه وي ويلی
هغه په زګيروي ډوله اواز په خبرو پيل وکړ،ويې ويل : ما له هغې نيمه لوڅ تصويرونه هغه مهال واخيستل چې د سي ټي سکين معاينې لپاره يې جامې بدلولې بيا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسبوک دې لارې ورواستول هغه مې وګواښله ځو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې يوه خبره هم ونه منله يوازنی لاره چې هغې وټاکله هغه دې هغې وژل ؤ، زه هم اړ شوم چې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرګ لپاره پيسې راکړل شوې وې ما هماغسې وکړل، د وژلولپاره مې راوبلله هغه مې وويشته ، له تيښتې وروسته زه شل شوم موټر سايکل رانه بې واکه شو او سر مې په سړک ولګيده بيا ستاسې کسان راغلل ماويل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مې سپاري
شاپور بيا د هغه په ټپ کې خپلې ګوتې ننه باسلې زور يې ورکړ دهغه پاتې ټکونه يې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخيسته بيا يې په خوا کې مالګه راوخيسته د هغه په دې لوی ټپ يې ودوړوله، د هغه چيغې نورې هم لوړې شوې په خوله يې بالښت ورکيښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نينه ترکېده، ښه ساعت يې د هغه اواز خپ کړی ؤ نور هغه دې درد له لاسه بې هوښه شو
بالښت يې ترې لرې کړ اوبه يې پرې واچولې بيرته په هوښ راغی، ورته ويې ويل:
دعا کوه چې په حليمه څه ونه شي، کنه داسې سزاګانې به درکړم چې خپله زاری وکړي او مرګ د خيرات په ډول رانه وغواړي
شاپور نور د بختيار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته يې وويل:
ډاکټر راوغواړئ ټپ يې بيرته ورته وګنډئ او کلکه ساتنه يې وکړئ کمه تېروتنه هم نه منم
شاپور نور د روغتون په لور د موټر ګير بدل کړ، په لاره کې يې رڼا ته زنګ وواهه ورته ويې ويل:

ته روغتون ته رسيدلې يې هغې ځواب ورکړ نه !
ولې؟
د صندق کيلي رانه بې درکه ده
شاپور: اغلې رڼاد خدای ج لحاظ وکړه دا بې مانا کارونه پريږده زه دې روغتون په لاره يم ژر راشه، چې د حليمې غم ډېردروند دی، يوازې يې نه شم زغملی که ته راسره يې نو لږ به راباندې بوج کم شي
هغې وويل: دادی راغلم خو د خور حالت به څرنګه وي؟
شاپور: چې ورسيږم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه
رڼا: زه درځم ډېره ژر به درشم
شاپور د عمليات خونې ته لا سم نه و رسيدلی چې د عمليات خونې دروازې خلاصې شوې ګرځنده بستر ترې راووت، د حليمې په ښکلي مخ سپينه تيکه پرته وه ،نرسان وارخطا، ښکارېدل هغوی نارې پيل کړې د حليمې پيوازان چيرې دي؟
شاپور يې د غږونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونه يې واخيستل د هغې په لوري يې ورمنډې کړې غږ يې پرې وکړه ورته ويې ويل:
ناروغ زموږ دی خير خو دی نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنګ زيړوالي دوی هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودريده په هر يوه نرس کې يې جلا جلا سترګې نيولې ،ورته ويل يې څوک شته چې ماته څه ووايي ؟
دحليمې وضعيت خو ښه دي کنه؟
په دې وخت کې ماسک لرونکی ډاکتر د عمليات له خونې راووت شاپور ور منډې کړې ورته ويې ويل:
ډاکتر صيب! دوی ولې څه نه وايې ؟
خورخو مې ښه ده کنه ؟
ــ موږ خپله ټوله هڅه وکړه، خو ژوند د خدای ج په لاس کې دی موږ بې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمی خوړلې وې مغز يې شيندلي ؤ، ژغورل يې ناممکن ؤ
شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کيناست ، لږ يې چې حالت ښه شو بيرته ودريده، د حليمې له مخه يې سپينه تيکه لرې کړه ،حليمه يې وليده تکې تورې پټې سترګې

لکه په خو ب ویده یې ولیده د هغې تېرې کیسې ورياد شوې، ژمنې یې سترگو ته ودریدې، بې واکه یې څو سوې سوې کوکې له خولې ووتې
په خواکې نرسان یې هم په ژړا کړل لږ یې چې حالت سم شو دوی ته یې وویل:
خور مې غسل خانې ته ویسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتیبات ونیسم
حلیمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی یې خاوروته د تیاري کال شو ، غسل ورکونکې میرمنې لاس په کار شوې حلیمه یې د غسل ځای ته ویوړه ،اوشاپور د روغتون د بانګ په لور روان شو، په لاره کې رڼا ور پـه یـاد شـو دځـان سره یـې وویل:
که رڼا خبره شي زړه به یې وچوي د هغـې خـو حلیمـه یـوازنی هیلـه وه هغـه هـم وریژیده، رڼا به هیڅکله هم دا ونه شي زغملی
پریکړه یې وکړه :
رڼا چې نیم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنګه هغه خبره کړم، زه کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووایم یوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پیداکړي چې د خپلې یوازیني خور له مړینې وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي
ژړیې ټلیفون راوکیښ!رڼا ته یې ټلیفون وکړ ورته ویې ویل: ته ژر مه راځه، زه دلته یم، تاته ډیره اړتیا نشته، که اړتیا شوه زه درته ټلیفون کوم .
ـــ شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوې ؟زه څرنګه درنه شم ایا هر څه خـو سـم دي کنـــــــــــه ، حلیمــــــــــــه ښــــــــــــه ده؟
ـــــ هو ښه ده
ـــ زه په لاره کې یم زه څرنګه له خوره لرې پاتې کېدای شم
رڼا ټلیفون پرې کړ
شاپور هم لګښتونه ورکړل ، بیرته راغی د غسل خاني مخې ته غلی کیناست
رڼا روغتون ته ور د ننه شوه نیغه د عملیات خونې تـه ورسـېده، ګـوري چـې هلتـه هیڅوک هم نشته وراخطا شوه، ټلیفون یې راواخیست شاپور ته یې زنګ وکـړ ورتـه ویې ویل:

تـــه چيـــرې يـــې دې عمليـــات خـــونې خـــواکې خـــو نـــه يـــې ؟
هغه ورته وويل:
دوهم پوړ ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته يـم هغـه پـه بيـړه پورتـه وختـه نمبرونه يې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې يې له لرې نظر ولګېده پرې ليکل شوي ؤ ، غسل خانه !
رڼا ټکان وخوړ په بيړه د دروازې مخې ته ودرېده ويې کتل چـې شـاپور د دروازې سره ناست دی، سر يې په ځنګون ايښی ده ، هغه هم د سترګو له کونجو وليده خـو جرئت يې نه درولوده چې هغې ته پورته وګوري، له ځمکې سره په ګنډلو سترګو يې رڼـا تـــه وويـــل: حليمـــې خـــو مـــوږ يـــوازې پريښـــودو، هغـــه لـــه مـــوږ لاړه !
له پاسه يې کټ کټ خندا واوريده، شاپور پـه ډنـډ سـترګو او حيـراني سره پورتـه وکتل، رڼا بيا ځلي وخندل !
په شاپور يې غږ وکړ حليمه مړه شوه !خور مې بې وفا شوه !زه يې يـوازې پريښـودم !شاپور ورپورته شوه!
رڼاته يې وويل:
ايا دا هم د خندي وخت دی،؟ ايا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې؟، ايا ستا د چنار په څير دنګه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې؟
ته خاندې؟ څه شو ستا مسوليت ؟څه شو سـتا کـورنۍ مينـه ؟څـه شـو سـتا غيـرت؟
د رڼا اوښکې لکه شړکنده باران تويې شوې خو په خوله يې بيـا هـم مسـکاخپره وه شاپورته يې وويل:
هو زما دا عمل د غندنې دی؟ د رټولو دی ؟خو زما په مسـکي مـخ حسـاب مـه کـوه شاپوره !
که زما د زړه فرياد واورې، ستا د زړه مراندې به وشـکوي، زمـا د زړه چغـې دومـره زوروري دي چې د اسمان مخلوق به يې هم واوري، په بدحالت به مې دهوا مرغان هم وژاړي، سپوږمی به تته شي، ستوري به ځلا پريږدي
ان د تيږو په څيرسخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما پـه حـال بـه وژاړي خو ته دا وګوره له جيبه يې ليک رااوويست ماته زما د زړه ټوټې څه ليکلي، له مرګ

مخکې يې وصيت راته ليکلی همدا اوس مې د هغې له ګوتې تر لاسه کړ شاپور هغه ترې واخيست حليمي پکې ليکلي ؤ
خــــــورې، زړه ورې او زمـــــــا همـــــــت نـــــــاکې خـــــــورې !
شايد له دې ليک وروسته دې ونه ګورم، زه شايد مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرګ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودرېږې مسکا به کوې، که ته وژاړې زه به ډېره په تکليف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی
ستا خندا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څـوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنۍ کولی له خپل ولـس سره سـتا بـې کچې مينه نشي کمولی ستاسې بې ضميره مخاليفين چې ګټې يې ستا په مبارزه کـې د ګوابن سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هيڅ کلـه هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه يم چې زما مرګ به تا سـخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه څرګندوې ، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوې
زما په مرګ به نه مړاوې کېږې خپل همت به سـاتې اوکـه داسـې ونـه کـړې سـتا د مبارزې سر سخته بې وجدانه مخاليفين به په اساني سره خپلې موخې ته ورسيږي
شاپور ليکل لوستل او خپلې اوښکې يې په دسمال ورسره پاکولې .
خوږې خوري زما ا ودهېواد وياړه !
زه هم ستا دمبارزې قرباني يم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرګ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه يـم خـو سـتا مبـارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کـړې، خـو مـا خپل خدای ته سپين مخ وړی، ستا سر مې ندی ټيټ کړی وژل کېدل عيب ندي، بې عزتي عيب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زيان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملګرتيا نه خوشې کوله
خورې ما وبښه ته مې يوازې پرېښودې، خو دې يوازيتـو ب غـم مـې دې خـوږلی شاپور به دې لاس ونيسي، د هغه غځېدلی لاس تش مه پرېږده
خور مو حليمه
شاپور د ليک له لوستو وروسته ژور سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل:

مردارخور قاتله، زه به دې هم په داسې مرګ مړ کړم چې سل وارې مړشې او بیا ژوندی شې دومره دردبه ونه وینې
رڼا ته یې وویل:
اغلې رڼا ته په حقه یې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوې، هغې ډېر درد لیدلی نور، هغې ته درد نه ورکوو
دوی خبرې کولې چې کفن شوې حلیمه یې راوباسله، د ګرځنده (موبایل) بستر نه ښکته او پورته تېره وه
د سر له ویښتانو یې څاڅکي څاڅکي سور رنګه اوبه تویدې
رڼا ښکته او پورته ورته وکتل بیا یې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعا یې وکړه ویې ویل:
خدایه ته صبر راکړې، ته ماته د زغم قوت راکړه، لویه ربه !د دې دروند غم د زغملو حوصله راکړه، لویه ربه ته وس راکړه چې د خور وصیت پر ځای کړم .
درڼا د دعا له بشپړیدا سره سم امبولاس راغی حلیمه یې ور پورته کړه ، کورته ویوړه او د ټولوافغاني او مذهبي مراسیمو وروسته تانده ځواني مرګه حلیمه دې تورو خاورو تل پاتې میلمنه شوه
شاپور قبر پرې جوړ کړ ، جنډې یې پرې لګې کړي
رڼا ، شاپور اونور ټول دوستان دې یوه ژور خفګان په ګاللو سره د حلیمې لـه قبره راستانه شول
رڼا به د څو ګامونو اخیستو وروسته بیرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې یوه سوړ اسویلي سره به ترې بیرته روانه شوه
رڼا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوره څملاسته د خپلوانو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رڼا یې په ځواب کې ویل
زه دې تورې خاورې وخورم، زما د ګل په شان نازولې خور په ښکلي مخ به د خاورو ګردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم، زما دومره بې پروایي به هغه ډېره خفه کړي، هغوی به دتقدیر په پرېکړه رڼا ته تسلي ورکوله او بیا ځلي به یې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رڼا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چې ستونی یې سره ورغلی

گوله قدري يې هم تر ستوني نه تېرېږي
د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته ، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترگې هماغسې له چت سره نيښتې وې
له بستره پورته شوه ، اودس يې وکړ او بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ
لاسونه يې خپل خدای ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !
اې ربه!
زه خو ډېره يوازې شوم ، وروستۍ هيله حليمه مې دې تورو خاورو مېلمنه شوه ، خدايه ج زه نوره د دې ازمايښت زور نه لرم
زړه مې ډېر کمزوری شوی ، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسته مې د هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ ، اې ربه! بيا هم انسان کمزوری دی ،خامخا له موږ نه به کومه تېروتنه شوې وي ته موږ ته ښښنه وکړه.
زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه ، هغه وبښه ، ماته توان راکړه چې د هر جابر ، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنگيږم
له دې وروسته يې جای نماز راټول کړ ، ودريده مخامخ يې د خپلې ځوانې مرگې خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړی ؤ نظر ولگيده
هغې خپل تصوير له وېرې خندنی خولې سره اخيستی ؤ او شااوخوا يې د نرگس گلان ترې راتاؤ کړي ؤ
تصوير يې له چوگاټ سره راواخيست ، ډېر يې ورته وکتل ، د هغې نصيحتونه ورته ياد شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاړه !
خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم په خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي
زما دوښمنان زما غږ نه اوري ،چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي ، ماته اجازه راکړه چې ښه ډېر وژاړم ، زړه مې ډېر ډک دی ، اخر انسان يم تاب يې نه لرم ،گوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي ، لږ مې ارامه کړي
له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې ، سوې ، سوې کوکې يې وکړې ، چغې يې دومره په زوره شوې چې ان د گاونډ دې مېرمنو له سترگو يې هم خوبونه والوزول ،

هغوی هم بريښناوې رڼا کړې او له رڼا سره يې په غياب کې دې همدردۍ اوښکې تويولې
کله چې په ژړا ستړې شوه ، ځان ته يې پام شو، ګريوان يې لکه چې باران لوند کړی وي، په اوښکو داسې لوند شوی ؤ
لږ په خود کې شوه ،خپل ګډوډ وېښتان يې بيرته منظم کړل ورسره په کور کې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په وير راپورته شوې وې له هغوی نه يې ښښنه وغوښته، هغوی يې هم خپلو کوټو ته د تګ لپاره تشويق کړې او خپله هم نوره ويده شوه
سبا سهار رڼا له ميلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنګ يې ټليفون په شور راوست ورته ويې ويل:
له بندي ښځه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته بايد دلته راشې، ستا راتلل اړين دي رڼا هم لږ شيبه وروسته هلته لاړه، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودريدل
شاپور هغه ته وويل:
ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرګ د رانه د خيرات په ډول وغواړې
دا ځل شاپور له ځان سره د غوندې ستن هم وړې وه مخامخ يې په بندي ور منډه کړه ،ستن يې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه يې تاؤ کړه بندي چيغې کړې شاپور ورته وويل:
ووايه هغه تصويرونه د څه کړي؟
هغه ځواب ورکړ ،هغه زما په کمپيوتر کې دي ما خوشې کړئ چې درته رايې وړم زه کومه لېوالتيا نه لرم چې هغه نشر کړم
شاپور د هغه غوښې نورې هم په غوندې ستن کې تاؤکړې ورته ويې ويل: موږ ته يې ادرس راکړه
د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې، شاک ته نږدې حالت يې غوره کړ شاپور ته يې وويل:
غوښه مې نوره تاو نه کړې شکيدوته نږدې شوې، نور يې درد نشم زغملی

شاپور : ایا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړی چې د هغوی غوښه هم ستا غوندې درد لري؟
هغه وویل:
تېر وتلم، اوس یو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه یې د حلیمې خور مرګ ته چمتو کړم، بیا کمپیوتر راوړم له هغه وروسته خپل خون دربښم چې هر څه راباندې کوئ زه کومه نیوکه نه لرم.
شاپور : نور به دې څومره خلک په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي
هغه ځواب ورکړ:
زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداری وم له مجبوري مې دا هر څه وکړل
شاپور یې نوره هم غوښه تاؤ کړه ،بندي له درده شاک ته لاړ
د هغه له لیدو سره رڼا شاپور ته په خبرو راغله ویې وویل:
دا کس پرېږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې موږ ته به څه ګټه وکړي؟
ایاحلیمه به راژوندی کړي ؟
نه کنه !
نو د ده ځورونه موږ ته هیڅ ګټه نه رسوي
په دې وخت کې بندي ببرته را په خود شو رڼا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ویې ویل داکس سمه ده چې ګناهګار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خویندې به لري، شاید کوچني ماشومان به لري موږ به یې د هغوی لپاره پرېږدو
شاپور وویل:
وینه مې په جوش راغلې تر څو چې مې د وینو جوش نه وي ارام شوی نه یې پرېږدم، که یې د کورنۍ بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بیا یې بندی ته وکتل، ورته په خبرو شو ، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنۍ سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بیا هم ستا د بچیانو، مور او خور غم ورسره دی
له دې خبرې سره یې بختیار یو محکم سوک په خوله وواهه ورته ویې ویل:

په ببره دې کمپیوتر ادرس راکړه چیرې دې ایښی، هغه وویل تاسې یې نشی پیدا کولی ؟شاپور ځواب ورکړ یوازې ځای یې راته وښایه نور موږ پوهېږو چې څه ډول یې پیدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله یې نیمه شپه د هغه کور محاصر کړ، په داخل کې یو نارینه ، درې مېرمنې او ماشومان ؤ نارینه یې په سر په کنداغ وواهه بې هوښه یې کړ او مېرمنو ته یې وویل:

مه ډارېږئ، موږ دلته یوازې کمپیوتر په کار ده هغوی دکمپیوتر ځای وروښود دوی له ځانه سر واخیست

کمپیوتر یې شاپور ته په مخکې کېښود شاپور له لیدو سره کمپیوتر له پښو لاندې کړ خچ پچ یې کړ او بیا یې اور پرې بل کړ

رڼا دا هر څه لیدل او د شاپور هرې قربانۍ حیرانوله ورو ورو یې باور د شک ځای خپلاؤه

د کمپیوتر له ماتیدو وروسته شاپور بندي کس له گریوانه ونیو، له کټه یې لاندې رواغوځاوه، وروسته یې له مټه ونیو په ځمکه یې د هغه په کشولو پیل وکړ په داسې حال کې چې پښې او لاس یې تړلي ؤ د حویلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شوي سل متري کوهي ته یې ژوندی گذارکړ.

رڼا ورته وویل:

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ، هغه د باید نه وایې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مور لپار دهغه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکړی ځکه د هغه چا په درد نه پوهیږې چې د کورنۍ غړی یې دلاسه ورکړي وي

شاپور په غوصه شوه ویې ویل:

ولې ما مې حلیمه خور له لاسه نه ده ورکړې؟

رڼا: خو ته له هغې سره دې وینې شراکت نه لرې؟

شاپور : موږ د ورور او خور دې اړیکې پاللو له یو بله سره ژمنه کړې وه، دې زړه له تله مو په دې اړیکه یو بل منلي وو نو ماته یې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی.

اصلا ته حلیمه سکنی خور نه بولې، کنه د ښنې خبرې به دې هیڅ کله له خولې نه راوتې ،زما په شان به د دې د انتقام اور په سینه کې بل ؤ

رڼا ورته وویل:

زه هم لوی درد احساسوم، ډېره خفه یم، خو د هغه په وژنې مـوږ تـه څـه پـه لاس راغلل ؟

هیڅ!

کاشکې د هغه وژنه د حلیمې د بیا را ژوندي کیدو لامل کېدای بیا یې پروانه کوله اوس خو مو یوه بله خور کونډه کړه، څو ماشومان مو یتمیان کړل

بیا کاشکې دلته مو صحرایې محکمه نه وای ورته جوړه کړې، عدلي مراکزو ته به مو سپارلی وای هغوی پوهیدل او کار یې

شاپور : زما په سینه کې د هغه لپاره د انتقام بل شوی اور یوازې او یوازې د هغه پـه وژلو مړ کېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضمیره کاشکې یوه د حلیمې د وژلـو گنا کړې وایې بلکې د هغې د عزت دې لوټولو پلان یې هم درلوده

دې بې وجدانه به نورې څومره پیغلې داسې په لومـه کـې راگېـرې کـړی وي او د هغوی په عفت باندې به یې لوبې کړي وي

په دې وخت کې رڼا ته ټلیفون راغی ورته وویل شول زه د شاکره خورلڼه دې یـم، فاتحې ته راغلې یم دکور سره د ولاړه یم ته نه یې که راتلی شې درته ماتل کېـږم او که ناوخته کیږي نو زه اوس ځم بیا بل وخت راځم

رڼا ورته وویل:

خورې زه په شلو دقیقو کې رارسېږم ته منتظره اوسه

رڼا کور ته راغله او د میلمنو سره بوخته شوه

ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحې خلك هم تمام شول نـور رڼـا هوډ وکړ چې دفتر ته لاړه شي

د دفتر موټر یې راوغوښته، او له لنډ مزل وروسته دفتر ته ورسیده !

له رسېدو سره سم د جزیرې ټلویزون خبریال خبره ورياد شوه، چې دې ته یې ویلي و، چې ستاسې د فراه خبریال په فساد کې ښکیل دی

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرګنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ويلي او نه يې کومه شخصي موخه لرله، يوازې خپل احساس دې ته اړ کړی ؤو، چې رڼا ته شکايت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې يو صادق انسان راغی سم دستي يې د هغه کارت را واخيست هغه ته يې ټليفون وکړ، ورته ويې ويل:

ورور جانه! ستا ريښتينولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ويلي، هغه کس لکه چې تا يې په اړه ويل له هغه سل چنده نور هم خاين راووت، نو زه منه درنه کوم چې زما پټې سترګې مو خلاصې کړې، زه مو له ګنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلوميته خلاص کړ، يو مجرم د خبريالي په پاکه جامه کې خپلې شومې موخې لټولې او د خبريالي له وياړلي نومه يې ناسمه ګټه پورته کوله؛ مونږ هم هغه د خپلو ګناهونو په سزا ورساؤه، هغه د ښلو نه ؤو اوس په زندان کې دی.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتيا لرم، ته بايد په فراه کې له مونږ سره کار پيل کړې او خلکو ته وښيې، چې خبريال څه وي او خبريالي څومره سپېڅلی مسلک دی.

هغه ورته وويل:

زما هم هيله ده، چې ستاسو غوندې مسلک ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پيسو وږی نه يم بس دومره پيدا کول غواړم چې کورنی مې نورو ته اړه نشي-، زه په صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وويل:

سره له سبا ته زمونږ خبريال شوې زه دې نن اداری مديريت ته مکتوب لاس ليک کوم نور زمونږ سره کار پيل کړه احسان مند به دې هم مونږ شو

خبريال :خو اغلې رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لګښتونه پوره کوي.

رڼا وويل:

ته اندېښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وويل، په فراه کې د افغان رسنيز دفتر ته لاړ ،کمره او نور اړين او وسايل يې تر لاسه کړل په کار يې پيل وکړ

((((((((((()))))))))))

د رڼا لکه غره غوندې نه ماتېدونکې همت هماغسې ژوندی ؤ بیا یې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به یې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پیداکړي او برملا یې کړي، له یوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوی له ظلمه خلاص کړي
یوه ورځ د یوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدیر یې را وغوښت هغه ته یې وویل:
د ټولو ولایاتو خبریالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړین بحث لرم هغه ښه صیب وویل:
رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور یې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وویل.
هغه راغی، خو راتګ یې له پخوا ډېر توپیر درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره یې په لاس ستړې مشې وکړه، له زېړ رنګه پتنوس څخه یې پیاله را واخیسته، له چایو یې ډکه کړه، لرګینه الماری یې خلاصه کړه، له رنګارنګ مېوې ډک قاب یې را واخیست د شاپور مخ ته یې له پیالې سره یو ځای کېښود.
شاپور هم حیران شو، لږ یې ځان وګراوه، فکر یې وکړ چې خوب نه وي وړی، د ځان په ګرولو ډاډه شو، چې ویښ ده له ځان سره یې وویل: شاپوره! لکه چې ګاډی د پټلی ته لوېدلی، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را وا ړاؤ
رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خیال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې بې اړتیا یې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې یې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولایاتو د خبریالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لرې ؟
شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره ګوړې ماتولې ځواب یې نه ورکاؤ
رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاؤه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو یې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا یې وکړه بیا یې رڼا ته وویل:
اغلې تا څه ویل؟

هغــــې يــــې پــــه حالــــت وخنــــدل ورتــــه ويــــې وويــــل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې کوم، خو ته يې نـه اورې خيـر خـو دی؟ کومه ستونزه خو نه لرې؟
هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ويې وويل:
نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.
رڼا ورته وويل ښه نو ما څه وويل؟
تا وويل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم
هغې بيا وخندل ورته ويې ويل پام دې بل چيرې دی خير په هر حال زه سبا يـوه جلسه راغواړم د ولاياتو خبريالان مې راغوښتي ته خو کومه نيوکه نه لرې؟
شاپور : او هو، زه به څه نيوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره يې زما پکې څه کار دی.
رڼا: ښه نو تا دلته څنګه پېښه را وکړه؟
شاپور : زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شې ؟
رڼا: ولې؟
شاپور: بس نه به ځې
رڼا: اخېر ولې؟
شاپور: ته هلته يوازې يې، زه تا يوازې نه شم پرېښودی.
رڼا: ته په کوم صلاحيت ماته دا خبره کوې؟
شاپور: نوره دې خپلې سر زورې ته نه پرېږدم.
رڼا: د کومې زيموارې له مخې؟
شاپور: ته ماته د يو چا امانت يې.
رڼا: زه پوه نه شوم؟
شاپور: ته زما د ځوانې مرګې خور حليمې، يو څه کېږې.
رڼا: مقصد دې؟
شاپور :زه نه غواړم په تا څه وشي،که ته هره ورځ خپل کـور تـه لاړه شـې او هلتـه يوازې واوسې نو شايد دې کوم ګواښ سره مخامخ شی او زيان درته ورسيږي
رڼا: که په ما څه وشي بيا؟

شاپور: زه به يې ونه شم زغملی، زما لپاره به ستونزمنه وې ، ان د اورېدو تاب هم ولرم.
رڼا: نو چيرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوړوم؟ د دې ټول سټاف په منځ کې ويده شم.
شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.
رڼا: نو بيا؟
شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته يو کور نيولی، ټولې امنيتي چارې مې هم بشپړې کړې، څو نورې ښځينه خبريالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټليفون کوئ، زه به د بريښنا غوندې ستاسې په خوا کې حاضريم.
رڼا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولی، هلته مور خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حليمه به په ګور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زموږ يادونه ترل شوي، زه هغه ځای نه شم پرېښودی
شاپور: ګوره رڼا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه يې، که زه هم ستا په ځای وای همدا ضيمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د ګواښ ده، د هېواد يو خاين دې هم په ارامه نه دی پرېښی، د هغوی سينې درته د انتقام له يوه نه خاموش کيدونکي اوره ډکې دي هغوی په کراره نه کيني
نو هيله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.
رڼا : منم يې، ستا خبره منم انديښنې دې پر ځای دي، زه له مرګه نه وېرېږم، خو هيله مې ده، د يو څو ورځو مهلت راکړې، چې د خاينينو چاره وکړم بيا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره يې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنيوي لپاره يې د شاپور لاس په خپله خوله سرېښ وليد
رڼا ددې کار په کولو سره ورته په حيرانۍ ښکته او پورته وکتل شاپور ته يې وويل:
شاپوره دا ته څه کوې؟
شاپور : ومې ښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرګ خبرې د اورېدو تاب نه لرم
رڼا يې په خبره وخندل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رڼا يې خواته تمايل پيداکړی، او د هغې دباور وړ ګرځيدلی دی

شاپور له ځایه پورته شو د خوښي نښې یې په څېره کې ښکارېدې، په تلو کې یې رڼا ته مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل:
مننه اغلې رڼا چې زما خبره دې ومنله
رڼا: مسکی شوه او ځمکې ته یې وکتل، هغه ته یې وویل:
سلامت اوسئ، تاسې زما په خیر غړېږئ.
شاپور دوه گامه واخیستل لا بهر شوی نه ؤ رڼا ته یې وویل:
زه دې له اوسني چلنده خوښ یم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فکر نه کوئ.
رڼا : په ریښتیا چې ما ستاسې په پېژندگلوي کې ناوخته کړی، بیا یې خپلو نوکانو ته وکتل، ورو یې وویل: تاسې یو ښه انسان یاست.
شاپور یې په خبره لکه د لاټري گټونکی، رینه کی شو او لکه بریښنا له دفتره ووت
رڼا له دفتر سره نږدې په یوه عصري کور کې استوگن شوه او تر ناوخته به د کـار پـه دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې اندیښنه یې ورکه شوې وه
سبا سهار د ژورنالیستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتیب کونکي رڼا ته د ور تلو هیله وکړه رڼا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښـتل یـې خپلـو خبریـالانو تـه ځینې مهمې خبرې وکړي
ناسته پیل شوه او رڼا د غونډې پرانسته وکړه هغې وویل:
زه خوښه یم چې د خپلو هم مسلکانو سره یوځای د خبرو زمینه راته مساعده شـوې، خبریالان زما اتلان دي، تاسې هر یوه د خپل هېواد سره خپله مینه څرگنده کړې په سختو شرایطو کې مو دنده اجرا کړې، گواښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خـپ کړی، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغـه ورځ لـرې نـده چـې زمـوږ هېواد به له فساده خلاص شي، ټولنیز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځـه لاړه شي، استدلال به حـاکم شي، نـور بـه مظلـوم، مظلـوم پـاتې نشيـ، دهغـوي دحقوقو د لاسته راوړلو کې به څوک خنډ جوړ نه کړي،
په دې وخت کې د ننگرهار ځانگې خبریاله پاڅیده او د رڼاخبرې یې ورپرې کړې، هغې ته یې وویل:

مور پوهېږو چې تاسې مور هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانګړنې مور درلودای، تاچې کومې ځانګړنې وښودې دا د یوه ریښتوني خبریال ځانګړني دي او له تاپرته په بل چا کې نشي لیدل کیدای

د ښکلا په خبرو رڼا مسکی شوه ، ټوکرنده یې وویل:

څه بابا، چېرته عزیزخان چېرته ملنګ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لویي ده ،چې ما په داسې لویو الفاظوستایئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپيځلتيا له ورايه څرګندوي، دنده ښه پرمخ بيـا یې خو بیا هم ځان نیمګړی بولئ، دا د ښه خبریال نښه ده

تاسې هر یوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ ،ځکه خو یې نن پایلې پـه خپلـو سترګو ګورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پـاتې دي چـې لـه وخـت سره بـه اصلاح شي په دې شرط چې مور خپله مبارزه ژوندی وساتو، دحق پلـوي وکـړو او باطل ورټو

د باطل څښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرو، د هغوی پټه کثیفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپیل سره ما فکر نه کاو چې زه کمزوری او دټولنې د کلتور مطابق ضـعیفه انسـان بـه کلـه وکولی شم چې د خپلې خبریالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خـو اوس راته مالومه شوه چې خبریالي، ځواکمن مسلک ده، هیڅکله یې په وړاندې باطـل که هر څومره ستر هم وي د درېدو ځواک نه لري که یې د درېدو اراده هم وکـړه، نو ریښتونی خبریال یې لکه لوی طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تـل ته یې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې یوازې خپـل مسـلک تـه ریښـتوني واوسـئ، د خدای ج له ویرې پرته د بل چا ویرې ته په زړه کې ځای مه ورکوئ

په دې ډول به خدای ج له تاسې سره وي او بیا به وګورئ چې تاسې څـومره قـوي خلک یاست څومره ستر ستر کارونه کولی شئ، د څومره بدلونونو لامـل ګرځیـدای شئ

بیا یې سترګې لندې شوې خبرې یې نورې هم وغځولې ناستې ته یې وویل

موږ باید هر راز قرباني ته چمتو اوسو، د هېواد او دهېواد بچیانو ته د عدالت او مساوات لپاره که له کوم ګوانښ سره مخ کیږو هم باید قبول یې کړو
ځکه دا ملت ډېر ځورېدلی، بې وزله شوی، د مظلومیت په وروستۍ برید کې دی، ځوك غمخوار نه لري، ډېرې سترګې یې موږ ته دي او موږ یې باید هیلې وساتو
درنا خبرو ته خبریالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت ؤ درنا هره خبره یې د زړه په غوږو اورېده ځکه د رنا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې
رنا وویل:
خبریال که ښه وي نو ترې ښه نشته او که بد شي بیا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي
تاسې به په هېواد کې په خپلو سترګو ګورئ چې ځینې رسنۍ پردیپالې دي د نورو لپاره کار کوي د نورو د ګټو لپاره هڅې کوي هغوی لګیا دي زموږ ملي ګټې ننګوي، زموږ د یو موټي ملت په منځ کې د نفاق درز واچوي، هغوی په ژبې، سیمې، او قوم باندې وویشي
زموږ ضعف زموږ په بیل والي کې ګوري، هغوی په دې کار کوي چې دلته څه ډول یوالی زیان من کړي، څه ډول دا نه بېلیدونکی ولس سره جدا کړي او خبریال دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بیایې هغه دخو روفیو په بدل کې له دوی سره کار کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېږني، د نورو په لومه او جولی کې ځان اچوي یوازې خپلې ګټې پالي دهېواد ګټو ته ژمنتیا له یاده باسي
نو تاسې هم خبریالان یاست او په هغوی هم د یوه خبریال نوم پروت دی چې د ځمکې او اسمان توپیر مو په منځ کې شتون لري
نو ځکه مې وویل چې ښه خبریال دې ټولنې تر ټولو ارزښتناك او بد خبریال لکه ونې ته زیان رسونکی چینجی هېواد په بل مخ اړوي
رنا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبریالانو د هغې سره په دې ژمنې چې موږ به د ژوند ترپایه ستاسې لاره تعقیبوبو خدای پاماني واخیسته
هغه ستړې ستومانه خپل دفتر ته راغله
د چایو یوه پیاله یې راوغوښته، هغې لا پیاله نه وه خولې ته کړې چې د دروازې ساتونکي ورته راننه وت ویې ویل:
یوه پېغله او یوه بله مېرمن غواړي له تا سره وګوي

رڼا خولې ته نږدې کړې پياله ېږرته په مېز کېښوده هغه ته يې وويل:
ژر يې را دننه کړه بهر يخ دی
هغوی راننه وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بيا يې له هغوی د خپل راتګ موخه وپوښتله
د پېغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته يې وويل:
لورې!، هيله يا لويو غرو ته کېږي يا لويو سړو ته !
رڼا : مورې ځان ارام کړه ژوره ساه واخله بيا ووايه چې څه ستونزه ده او زه څه درسره کولی شم
ميرمن : دې پاخه عمر يو ،سرمايه دار سړي ډېره په تنګه کړې يم، دومره يې ازار کړې يم ،چې اوس په خپل مرګ راځي يم
رڼا :مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي
ميرمن : دامې لورکۍ ده ته يې بې ساري ځواني ګورې چې ور پورې اور شوی ، د ښکلا يوه بيلګه ده هغې ته يې مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل!
ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ ويني هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چې ورته وکتل په ريښتيا د ښايست يو مثال ؤ معصومه څېره يې درلوده، مخ يې د ځوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله
د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته يې وويل:
مورې اوس راته ووايه چې کيسه څه ده ؟
مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپيته کاله دی، هغه زما لور چيرته ليدلې وه بيا يې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سيمه کې يو زور ور هم وايې خو ما انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوښه دې هغې د ترور زوی ته ورکړه خو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرګ شو
اوس هغه سپين ږيري بيا احوال رالېږلی چې لور دې راکړه، که سل ځله مېړونه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چې هغه کس همده وژلی

نو د خدای (ج) په لحاظ له مورِ سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن یم له خدایه ج پرته بل څوک نه لرم

رڼا : د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې ښکلې لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لیـاره دې چــې دوی دې خپلې غریضې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي

هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یــې دي کـه پـه دې وخـت کــې راضي نه شوې نو مورِ به دې لور له کوره په زوره وباسو

رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له مورِسره دی، دولـت منـد بـه ځان ته دولت مند وي مورِ ته د یوه واښه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپک ورک کړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلي

سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنګ یې ورته وواهه

ورته ویې ویل زه رڼا نومېږم د افغان تلویزون کارکونکې یم غواړم درسره مرکه وکـړم هغه ځواب ورکړ کله ؟

رڼا وویل: همدااوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې یم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېژني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولېدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بـل څـوک دي هغـه ددې جرئـت نـه لـري چـې د خپـل مظلومیت اواز تر خبریالانو ورسوي

رڼا د قومندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتویې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

ته هم چمتو يې

هغه ځواب ورکړ:

هو

رڼا مرکه پيل کړه له قومندانه يې پوښتنه وکړه چې ايا دراييي او سرمايه خلك د دې لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او کـه د دې لپـاره چـې خپل ځان پرې بسيا کړي؟

قومندان ځواب ورکړ:

دولت خلك د ځان د بسيا لپاره پيداکوي!

رڼا وويل:

که ستا لور ښکلې وي او يو سپين ږيرى دولت مند يې درنـه غـواړي تـه خپلـه لـور ورکوې ؟

هغه وويل: نه، زه به هيڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم

رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه يې نو ستا او ستا په لور بـه څه تېرېږي

هغه وويل:

قيامت، به راباندې تېرېږي او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم

رڼا: ولې؟

قومندان: نو ورته وګورم او سيل يې وکړم ؟خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لويه کړې !

رڼا:

ښه مننه

خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوې هغه ظلم نه درته ښکاري

له دې خبرې سره قومندان پوه شو چې کيسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور يې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه يې پيل کـړه

رڼا ته يې وويل:

دا ته څه وايې ؟

رڼا کونډې مېرمن ته وويل:

مخ دې لوڅ کړه ځان ورته ونښيه او بيا هغه کيسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کېمره مين د خپلې کمرې مخ دې کونډې مورکۍ په لـور را واړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کيسه وکړه د کيسې په پای کې يـې دا هم وويل چې زما د لور خاوند له واده مخکې مړ کړل شو او زه په لوی گمان ويلی شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رڼا قومندان ته مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکـه اچـوم او ددې انجلـۍ د مېـړه د وژلـو دوسيه هم درباندې خلاصوم

که ته له دې کيسې تېر نه شې !

د قومندان په وجود لړزه راغله رڼا ته يې وويل:

لورې! زه د نوم سړی يم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به لـه خـاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته ځم بيرته ژر راځم

هغه ژر پاڅېده ،رڼا هم په تشويش کې شوه چې سړی د څـه لپـاره کورتـه ننـه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بنډله افغـانۍ رانيـولې د رڼـا مخې ته ودرېده هغې ته يې وويل:

لورې !ته زموږ کور ته نوې راغلې يې دادې ټيکری او باقې پاتې شوه دا بله خـبره، په هغې همدلته خاورې اړؤ

فکر وکړه چې نه تا څه اوريدلي او نه موږ څه کړي، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رڼا ست ونه غوښت ورپاڅېده هغه دواړه بنډلونه يې تـرې واخيسـتل د کونـډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه گامه په اخيستو سره يې په شا راوکتل قومندان تـه يې وويل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شـوه او بيـا بـه نـه تکرارېږي

هغه د وراخطايي مسکا وکړه بيا يې رڼا ته وويل:

که بیا دې داخبره واورېده نو د ړیرې ویښتان خوبیرته راشنه کېږي غوړ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروګرام له زامنو نه پټ پیل کړی ؤ هغوی ته مې ویل چې یو څوك په خوښه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زیاتي کار اخیستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعلیم یافته ځوانان دي، وایې زور زیاتی د انساني حقونو خلاف دی

رڼا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بنډله روفی یې هغې ته ورکړې ورته ویې ویل دا زما له اړخه تاسې ته د عزت د سپکاوي جبران وروسته یې د قومندان په خبره وخندل بیا یې ورته وویل:

ستا ټولې خبرې مې ریکارډ کړې ان ستا سې دپېسو بنډلونه هم پکې راغلي، دا به زما سره په ارشیف کې ثبت وي که په دې اړه مې غوږونه هم وبریږي چې تا د کونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه کوم مزاحمت کړی نو بیا به خپله څېره پر تلویزون وګورې بار بار به دا کار تکرار شي تر هغې به دوام وکړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانګړي ډول ستا کورنۍ او ټول هېواد وال به د دې څېرې دوهم مخ وګوري.

هغه وویل:

بس که بیا مې دغه کار تکرار کړ همداسې راسره وکړه، خو چې اوس کوم لېونتوب ونه کړې

رڼا ځواب ورکړ زه اوس دا کار نه کوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنه ودرېږې کنه بیا به یې په نشرولو کې فکر ونه کړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې ویډیو نشر کړم

رڼا له دې خبرې وروسته دسکول را واخیست کونډې مېرمن او د هغې لورته یې وویل:

درځې چې ځو!

دوی بهر راووتل د رڼا د دفتر په موټر کې کېناستل ،کونډې مېرمن وویل موږ کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شې خو موږ نه پوهېږو چې له تانه څه ډول مننه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورولو

رڼا وویل:

منني ته اړتيا نشته ستا لور زما خور ده او يوه خور بايد د خپلې خــور لپــاره دومــره کارونه د يوې زيمه وارې په ډول تر سره کړي، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځينې مهمې خبرې هم لرم

هغې د سر په خوځولو د هو وويل

رڼا او دوی د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رڼا کونډې مېــرمن تــه چــې شــاه سيټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته يې وويل:

خورې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داســې څــوک شــته چــې وادہ ورسره کــول غواړي هغې وويل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟

رڼا ورته وويل:

زه ډارېږم چې دغه ليونی سپين ږيری بيا کوم اقدام ونه کــړي ښــه بــه دا وي چــې ستاسې دې لور سرنويشت دې يو چا سره وتړو

هغې وويل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره ياست زه هم په همدې فکر کې يم، زما لور ته هــم د هرچا سترګې وراوړي ځکه چې خدای ج پرې د ښکلا لورينه کړې ده نو که لــه چــا سره يې تړون ونه شي کېدای شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو

رڼا وويل:

نو ايا په ما باور کوې چې يو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟

کونډې مېرمن وويل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترګو قبوله ده ځکه چې ته هيڅکله هــم د چــا بــدي نــه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رڼا ټليفون را واخيست او شاپور ته يې زنګ وواهه ورته ويې ويل که وخت لرې يو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځــواب سره ورتــه د ورتلو وويل

رڼا او دوه نورې مېرمنې په دفــتر کــې کيناســتې دوی تــه لا د چــايو پيــالې نــه وې ايښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو يــې چــې نــورې مېرمنــې وليدې نو رڼا ته يې وکتل بيا يې وويل زه ښه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

رڼا له شا غږ ور پسې وکړ ورته و یې ویل:
ودرېږه، موږ کوم خاص مجلس نه لرو ،دلته کېنه ،هغه ښـکته سـترګې اچـولې وې
بیرته راستون شو او په څوکۍ کیناست رڼا ورته وویل:
مخامخ پېغله مېرمن وګوره !
هغه غلې سترګې راپورته کړې انجلۍ ته یې وکتل حق حیران شو د هغې ښکلا بلا رڼا
ګانې کولې بلا کیسې یې په څېره کې پرتې وې د لږ ځنډ نه وروسته یې رڼا ته وکتل
غوښتل یې څه ووایې خو رڼا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پـرې لـومړی کـړ
ورته ویې ویل:
ښکلې ده کنه ؟
شاپور وویل:
دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د ښکلا سیالي نده روانه ؟
رڼا وویل:
ته سم وایې ،خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداګر په سترګو وګورې
شاپور : زه پوه نه شوم
رڼا : شاپوره ته له دې ښکلې مېرمن نشې پیدا کولی، زه غـواړم لـه دې انجلـۍ سره
ستاسې واده وکړم
هیڅ کمی نه لري، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی واې له دې پرته مې بل
څوك ورته نه ټاکله
زه ډاډه یم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي
شاپور لنډه مسکا وکړه بیا یې وویل:
ما ستاسې د خبرو مطلب واخیست او که د دوی کار خلاص شوی وي ،زه غواړم تـا
سره په دې اړه په یوازې وغږېږم
رڼا : سمه ده، مور او لورته یې رخصت ورکړ دوی دواړو تـه د یـوازې خـبرو کولـو
زمینه برابره شوه
شاپور رڼا ته وویل:
واه:
همدغه ستا انصاف ؤ، همدا دې له ماسره همدردي وه ؟

رڼا يې په خبره وخندل ورته وې ويل:

خو ښه ښکلې ده، معصومه ده، بهترينه قواره لري، که يې هر څوک وګوري نو ورپيسې ليونی کيږي

ځکه مې په دې ټوله نړی کې په تا ولوريده

شاپور ورته وويل:

اوس خو تا پر ټپونو دمالګې دوړولو چل هم زده کړی

رڼا په حيراني سره دې هغه سترګو ته وکتل ورته ويې ويل:

شاپوره! ما څه کړي، خدای دې نه کړي، چې زه به د چا په زخمونو مالګې ودوړوم، ما خو کومه بده خبره نه ده کړې ؟

شاپور يې په ځواب کې وويل:

له مېلمه هم وپوښته چې شکنه خوري او کنه !

رڼا يې په خبره وخندل بيا يې وويل:

شاپوره ! که ريښتيا درته ووايم په دې ښکلې انجلۍ مې سخت زړه وسوځېده، ته وګوره که داد يو مهم سړي لور وای څومره قدر به يې درلوده لکه سپوږمۍ له مخه يې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښکار شوې ده سپين ږيری هم غواړي ځان ته يې واده کړي، زړه سوی پرې په کار ده له يوې خوا خو به يې سر پټ شي د هر ناولي او بې کاره شخص له ځورونې به خلاصه شي او له بلې خوا زه ډاډه يم چې په دې نړدې سيمه کې يې ساری نه ليدل کېږي

شاپور پرته له ځنډه ځواب ورکړ ورته ويې ويل:

ولې ته !

رڼـــــــــــــــــا: مطلـــــــــــــــــــب!

شاپور: له دې انجلۍ ته سل واري ښکلې يې ؟

رڼا يې په خبره مسکی شوه شاپور ته يې وويل:

هی غلی شه !

چيرته عزير خان چيرته ملنګ عبدالرحمن!

شاپور : له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بيا څوځله ښکلی ده

رڼا سر ښکته واچاؤ شاپور ته یې وویل:
هی بریک شه تا بیا هغه پخوانی خبرې پیل کړې، زه واده نه کوم !او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده ځه چیرې دې بل ځای غم وخوره !
شاپور وویل:
زما په وس پوره ده زه یې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم ، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وایم
رڼا وخندل بیایې شاپور ته وویل:
ته دې سریالونو هوایې خبرې کوې، زما هوایې خبرې نه خوښېږي په نن زمانه کې هر سړی مین دی خو به درواغو، له زړه مین مې لا نه دی لیدلی کله چې په تشو خبرو انجلۍ ته دوکه ورکړي نو مین توب بیا ترې په هوا شي تېرې خبرې یې له یاده ووځي، بیا نو کبر شروع کړي، انجلۍ ته وایې ته خو ما نه کولې له تا نورې ښکلې انجونه راته پیدا کیدې او ....
شاپور وویل:
نن زه د خپلې مینې ازموینې ته چمتو یم ووایه څه غواړې ؟
زه ستا لپاره څه کولی شم ؟هغه څه را په گوته کړه چې ستا پرې باور کېږې او بیا هغه څه عملا وگوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه
رڼا وویل:
زما داسې غوښتنې دي چې ته به یې په اوریدو حیران شې، ځکه زه پوهېږم څه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اوردېدو به ټکان وخورې !
شاپور وویل:
اغلې رڼا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راته وغځېږه او په چاړه دې مری درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم
رڼا دې حیرانې په پار شونډې بوځې کړې شاپور ته یې وویل:
له دې هم سخته غوښتنه لرم
شاپور وویل خو ویې وایه بیا ما پرې وازمایه چې کولی یې شم کنه؟ زره مې دې راوچاوده
رڼا وخندل بیا یې وویل:

زه غواړم چې ته دې افغان رسنيز مركز په شمول ستاسې ټول جايداد زما په نوم كړې
شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره يې وخندل بيا يې د رڼا په طرف وكتل ،هغې ته يې ورته كړه
تا ريښتيا ويل:
چې زما غوښتنه به ټكان دركړي، په ريښتيا يې ولړزولم ژبه يې په تالوكې راوچه كړه، تا هغه څه وويل چې ما يې فكر هم نه كاوه ما هيڅكله باور نه كاوه چې دې رڼا په زړه كې به دې مال او دولت مينه وي، رڼا مې بل ډول تعبيرولـه، هغه چې ارزښتونو ته درناوى او لوړي توب وركوي، هغه چې تر هرڅه ورته معنويت مهم دى خو هغې نن دې جايداد شرط كېښود هغه نن د خپل هغه ځان قيمت كېښود چې ما ويل ټوله نړۍ يې هم بيه نشي پرې كولى
رڼا يې په خبرو په قهر شوه شاپورته يې وويل:
قصيدې مه وايه او دسريالونو تمثيل مه كوه زما بدې راځي هيله كوم، ته له دې ځايه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوريدو تاب نه لرم
زه پوهيدم چې ته تمثيل كوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوكه راكوې
شاپور : زه تمثيل نه كوم، او نه د خلكو غوندې دوه مخى او سل زړى يم هيڅ وخت مې درته دروغ نه دي ويلي او نه غواړم خپل ټول ژوند له درواغو سره تېر كړم
رڼا يې په خبره كې ور ولويده ورته ويې ويل:
څه چې ماوويل تا واوريدل، له هغو زياتې خبرې د كولو لپاره راسره نشته بيا يې شاپور ته دې وره په لور گوته ونيوله ورته ويې ويل:
زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلى شي !
شاپور وره ته ورسېده، خو پښه نيولى شو مخ يې بيرته راوگرځاؤ رڼا ته يې وويل:
تاته خپله كورنۍ هم ارزښت نه لري ؟
رڼا په تروشه ټنده هغه ته وكتل ترې ويې پوښتل:
ولې؟
هغه ځواب وركړ:

کم ترکمه د حليمې خور وصيت ته دې هم ونه کتل هغې له مرګ مخکې ليک کـې څه درته ليکلي ؤ هغې درته زما د لاس نيوي نه و ويلي؟
رڼا بيا هم په تروه تندءه ځواب ورکړ:
زما ژوند زما ژوند دی د حليمې ژوند نه دې چې د يو چا لپاره يې برباد کړم او د يوه لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه يم چې زما د خور به هم زما پريکړه خوښه شي
ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وايې شايد دا وصيت يې نه وی کړی
شاپور د وتو لپاره ګام کېښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وبښه چې نن مې خفـه کـړې نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې
شاپور له اوښکو ډکه سترګې په رڼا کې ونيوې هغې ته يې وويل:
نه دې ښښم، هيڅکله دې هم نه ښښم
رڼا يې په خبره مسکی شوه خو دې ويلو دې پاره يې څه نه لرل
شاپور له دفتره ووت.
رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ويې ويل:
دا سړی دې حليمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لګېږي، د هغه لپاره مې په زړه کې يو ځانګړی احساس پيدا شوی داسې احساس چې تر د دې مخه مې په زړه کې نه وو ،ان فکر کې هم د يوچا لپاره راسره نه ګرځېده
خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جـوړ شي، خيـر مـالوم بـه شي چـې شاپور زما د وړانديز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل کې څومره ژمن دی
رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازې ټک، ټک يې د فکر تسلسل وشکاؤه د راځه په ويلو سره يې وليدل چې اداري مدير يې څه پاڼې د لاسليک لپاره ورته پـه لاس کې نيولې دي
رڼا هغه ته وويل:
مدير صيب راځه پاڼې به درته لاسليک کړم ته مې د يوه بل کارد لپاره هـم رابللـې، خو ښه شوه چې خپله راغلې

هغه چې یو سپین ږیری سړی وو د رڼا سپېڅلی احساس یې درک کاؤه له همدې خاطره یې د رڼا ډېرقدر کاؤه لاس یې په نامه ونیول رڼاته یې وویل په سترګو لورکی امر وکړئ

رڼا : ! د کابل په شمول د ولایاتو ټول مسولوخبریالانو ته ووایه چې یوې څېړنیزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار ندی له ځان سره ګواښونه لری خو اړ یو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا ګواښ پر ځان ومنو

مدیر وویل! اغلې رئیسه صیب زه دوی ته څه ووایم !

رڼا: هیله کوم ماته رئیسه مه وایه نه مې خوښیږي، زه یوه خبریاله یم،او تل به اوسم، که په لوړ او یا هم ټیټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزیره هم شم زه به خبریالي کوم ځکه چې همدامې د ژوند اصل دی

مدیر: نو اغلې خبریالې زه دوی ته ستا له اړخه څه ووایم

رڼا: ورته ووایه چې د ځمکو د غاصیبینو پلټنه وکړي، نومونه یې په لیست کې ولیکي، د ثبوتونو سره یو ځای یې په مرکز او ټولو ولایاتو کې نومونه افشا کوو که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تر کمه خپل دوښمنان وپېږني او دهغوی په دروغجنو څېرو خو به نه غلطیږي

مدیر وویل سمه ده

هغه مرکز او ټولو ولایاتو ته دې رڼا پیغام ایمیل کړ

رڼا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ

له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ویده شوه ،ځکه د ورځې ډېره ستړې شوې وه، سهار وختي پاڅېده، لمونځ یې وکړ بیا یې د معمول تمرین نیم ساعت بشپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پیاده یې حرکت پیل کړ ځکه دفتر په څو قدمي کې ؤ

دفتر کې کېناسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب لیست له اسنادو سره یو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځایه یې پیل کړي چې ټلیفون یې وشرنګېده ویې کتل یوه نامالومه شمیره وه

شین ښېن یې کیکاګله غږ پرې وشو اغلې رڼا مبارک دي وي

موږ ته خو دې ځان ډير پا ك، خواخوږی، هېواد پال معرفي كاؤ ته خو اوس بلا راووتي

رڼا يې خبره ورپرې کړه هغه ته يې وويل:

وروره لومړی ځان را وپېژنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وايې زه دې په خبره نه پوهېږم

هغه وويل:

زه دې ښاري محكمې قاضي يم څه وخت وړاندې دې د موږ ته مراجعه کړې وه

رڼا وويل:

د څه لپاره ؟

هغه وويل: ولې هير دې شو، څه وخت وړاندې د يوې كونډې مېرمن د كور خلاصولو لپاره چې راغلې وي، كوم چې يوه زور واكي غصب کړی ؤ بيا موږ درته دهغه جعلي اسناد له منځه ويوړل

او هغې ته مو خپله قباله تائد کړه

رڼا وويل:

ښه نو اوس؟

هغه وويل:

مباركي يې درته وايم

رڼا : دې څه مباركي ؟

هغه وويل:

ځان ناګاره مه نيسه، دومره لويه خبره څنګه پټېږي ؟

رڼا ځواب ورکړ وروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، كه لطف وكړې او په لنډو واضح ووايې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دو خت د زيانه به مخنيوی وشي

هغه وويل:

دلته يوه لويه دوه سوه جريبه ځمكه چې تاسې اخيستې ده ستا په نوم كيږي قباله يې درته جوړېږي او افغان رسنيز مركز ،تلويزون او راډيو ستا په نوم كيږي

خو دا راته ووایه چې دومره پیسې دې له کومه کړې، او زموږ برخه پکې څومره دی

رڼا ځواب ورکړ:

ښاغلی قاضي، زه ستاسې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، هیله کوم زه ډیر کار لرم زه ټلیفون پرې کوم

رڼا ټلیفون پرې کړ د ټلیفون پر څوکه یې زنه تکیا کړه په یو ژور سوچ کې لاړه دې ځان سره یې وویل:

واه شاپوره مننه درنه کوم، ته خو په ریښتیا د عمل سړی یې لکه څرنګه چې ما فکر کاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ریښتیا چې د قربانۍ او سربښندنې سړی یې، حلیمې سم ویلي ؤ ته بې جوړې یې زه یوځل بیا اقرار کوم چې ما دې په پیرنګلوي کې ډېر ناوخته کړی، له دې وروسته دې نه ځوروم، ته زما لپاره پیدا شوی او هغه څوک یې چې دې چا لپاره مې خوبونه لیدل، هغه ته یې، بل څوک نشي کیدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډېر ژر خپل کړم

رڼا په همدې چرتونو کې وه چې یوځل بیا یې د ټلیفون زنګ د فکرونو لړۍ پرې کړه ویې کتل هماغه قاضي ده رڼا ته یې په ټلیفون کې وویل:

اغلې رڼا موږ درته په تمه یو دلته ستاسې لاسلیک ګوتې او د تذکیرې شمیرې ته اړتیا ده هیله ده ژر راشې، رڼا بیا دې ځان سره په سوچ کې شوه ویې ویل:

اغلی شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم کړم ته زما سره څومره مینه لرې، زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې، کنه زه خو دې مال جایداد او ځمکې هیڅ وړې نه یمه وروسته یې قاضي ته

لنډځواب ورکړ:

زما قبالې موالې او داسې اسنادو ته اړتیا نشته، هیله ده نور زنګ ونه وهې.

ټلیفون یې پرې کړ.

دې ځمکو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لا یې لومړني مواد نه ؤ چمتو کړي چې شاپور یې اسناد په لاس مخې ته ودریده

په قهر جنه څهره یې په رڼا کې سترګې خښې کړې هغې ته یې وویل:

ته لا نور ځومره ريشخند په ما وهې لومړی وايې چې جايداد دې زما په نوم کړه اوس مې چې دا کار وکړ نو د لاسليک لپاره محکمې ته هم نه راځي، اسناد يې په ميز ورته په زوره وويشتل، هغې ته يې وويل دې ځمکواو جايداد وړې دادي اسناد مې درته چمتو کړل ټول مې ستا په نوم کړل يوازې ستاسې لاسليک ته اړتيا لري، رڼا د خپل طبيعت خلاف، لکه چې څوک ګونګي ته خبرې کوي، هيڅ عکس العمل نه ښوده، بلکې کله کله خو د شاپور خبرو ته مسکی کيده، شاپور ته به د هغې مسکا نوره هم د درد باعث شوه

شاپور اړ شو دې هغې چوپتيا ماته کړي، هغې ته يې وويل:

او هو زه ديوال ته خبرې کوم، دا وګوره په عوض ددې چې خجالت وباسي لا خاندې هم

رڼا: هم نوره چوپتيا ماته کړه شاپورته يې وويل:

نور نو اړتيا نشته چې ماته ځان ثابت کړې زه نور له ځانه هم په ډاډير باور لرم، ستا د ريښتينولي ازموينه پای ته ورسېده، ستاسې کار پای ته ورسېده اوس زما کار پيل شوه

ته مه وارخطا کېږه، ستا هيله داده چې ما خپله کړې کنه، شاپور چپ غريو نيولی ولاړ ؤ څه يې نه ويل:

رڼا خپلې خبرې ته په خپله ځواب ورکړ ويې ويل:

هو ستاسې همدا هيله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جايداد وږې وم او نه د کومي بلې مادي سرچينې، يوازې ما غوښتل پوه شم چې ته زما لپاره څومره ريښتونی يې، زه درته څومره ارزښت لرم او زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې

زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه کولی شې ان له ژونده هم تېريدلی شې، خو ما وبښئ چې ته مې وځورولې، کاش کې ما دومره تکليف نه وای درکړی

شاپوره زه نوره ستاسې يم، زما وجود باندې له شرعی تړون وروسته يوازې تاسې حق لرئ ته نوره اندېښنه مه وهه

زه دې په خواکې يم او تل به اوسم

شاپور ددې خبرو په اوريدو د خوشحالۍ سلګو واخيست د رڼا په لور يې قدمونه اخيستل پيل کړل، فکر يې وکړ چې نوره رڼا د هغه شوه نوره هغه هستي چې له ډيره

اوږد وخته یې ورته انتظار کړی ؤ نوره یې خپل مال شوه، غوښتل یې ځان ورته دومره نږدې کړي چې خپل لاسونه د هغې له نری ملا تاؤ کړي او زړه ته یې نږدې کړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته یې یو ګام پاتې ؤ چې رڼا غږ پرې وکړه شاپوره ته څه کوې ؟ همدلته ودرېږه

هغه وویل: خو په خپله خوله دې وویل چې زه ستایم نو اوس بیا څه وشول

رڼا : زه هم منکره نه یم خو له نکاه وروسته

شاپور : سمه ده بیګا ته یو محفل نیسو، دکوژدې په مراسمو کې نکاه هم تړو، رڼا ځواب ورکړ:

ما خپله پریکړه درته واوروله نور مخکې کارونه خپله تنظیم کړه زه پرې اعتراض نه لرم .

ماښام رنګین چاپیریال جوړ شو د دفتر ملګریو د محفل په جوړولو کې خورا خواری کړې وه هر طرف ته رنګونه او رڼا ګاني خپرې وې، خوشبویي لکه د پسرلي موسم تر هر چا رسیدله دې هیڅ څه کمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لکه شهزادګان راغلل، دواړه دنګې ونې لکه جوړه چنار د تخت خوا کې ودریدل، محفل کې ناست خلك هم دې دوی په درناوي له څوکیو پورته شول، لومړی دوی کناستل بیا د محفل مېلمانه په خپلو څوکیو ناسته پیل کړه، رڼا په نوې جوړه کې سمه رڼا کوله غټو بڼورو سترګو کې یې له ډیره لرې تور او سپین مالومیدل، هر طرف ته له اړولو سره به یې د ناستو خلکو راښکون کاؤ رومانتیك ماحول ؤ، دې دوه بې جوړو، کسانو، جوړه د هر لیدونکي لپاره زړه راښکونکې وه

د کوزدې مراسم په شاندارو ولولو پیل او پای ته ورسیدل، نکا هم وشوه تر تیب کونکو اعلان وکړ چې یوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسمو شاهد هم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلکو ساعت تېری وکړ او له نیمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبریالانو سره یوځای ددې لپاره سینګار شوې هغې خونې ته لاړه چې شاپور ورته په ګرایه نیولې وه ، شاپورهم په خپل تګ کې قدمونه سستول

چې گونډې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسیږي پـاتې شي خـو لـه شاه یې دې رڼا غږ واووریده ورته ویې ویل:
شاپوره ته کورته ځې هغه وویل:
هو خو که تاسې وایې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته وویل:
بې شرمه غلی شه څوک به یې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چایو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځینو مسئلو خبرې وکـړم هغـه هو وویل بیا د خپل کروزین په لور په اوچتو ګامونو روان شو ، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نیولی شوه شاته یې راوکتل دې رڼا غـږ یـې واوریـده هغـې ورتـه وویل:
په ځان دې پام کوه
شاپور وخندل بیا یې ورته وویل امر دې پر ځای کیږي ،خـو مخکـې دې ولـې نـه ویل:
رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضیمه واري شوه، تاته پام زما مسولیت شـو او زه ډېـره مسولیت پذیره یم خبره اوسه
شاپور: ستاسې ضیمه واره اوسیدل ماته کومه نوې خبره نده، نور یې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته ستړې شوې وه خـو د لمانځـه نـه مخکې ویده کیدل یې نه خوښیدل اودس یې وکړ جامې یې بدلې کړې او په ارامه یې لمونځ وکړ بیا یې سر په بالښت کیښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره یـې سترګې هم سره ورغلې
سبا سهار یې د سترګو له پرانیستو سره دې شاپور په څېره سترګې ولګیـدې، حیرانـه شوه سترګې یې وموښلې، فکر یې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترګو په بیا پرانیستو سره یې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېرى ولاړ ولیـده رڼـا راپورتـه شوه هغه ته یې وویل:
شاپوره ته دلته څه کوې، هغه ځواب ورکړ:
ولې خو تابیګا راوغوښتم
رڼا : سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوټې ته !

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل:

د بيګنی شرعي پريکړې له مخې ستا شته ،زما او زما دې ستا دي هر څـه زمـوږ ګـډ دي زما اوستا پکې نشته

رڼا ورته وخندل:

هغه ته يې وويل:

دا خوب دې اوبو ته ووايه، اوس لا وخته دی، له واده وروسته دا خبرې وکړه

شاپور: په يوه اونۍ کې به واده هم وشي

رڼا وويل:

ځه ته اوس لاړ شه د چاى څښکلو خونې ته زه لمونځ کوم چـې قضـا کيـږي ځـان چمتو کوم زه هم درځم په ګډه به چاى وڅکو او خبرې به هم وکړو

شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وکړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چايو ميز ته په څوکۍ کيناسته هغه ته يې وويل:

تاسې ولې دومره بيړه وکړه

شاپور: د څه ؟

هغې وويل:

تاســـــې ولـــــې دومـــــره ژر د واده کولـــــو د پـــــاره بيـــــړه لـــــرئ ؟

شاپور يې په خبره وخندل هغې ته يې وويل:

خو پرون سهار تاسې وويل:

چې ما خپله پريکړه وکړه، نور مخکې کارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم نو اوس اعتراض له کومه شو؟

رڼا: زما مطلب دادی چې په يوه اونۍ کې دې واده تياريانې اسان کار ندی هسې نه چې خلك راپورې وخاندې؟

شاپور : پرون ماښام پروګرام دې خوښ شو؟ هغې وويل هـو ډيـر پـه زړه پـورې ؤ شاپور ځواب ورکړ دا د سهار نه تر ماښام د پروګرام تياری وو شاپور ته د داسې ساده سړي فکر مه کوه هغه يوازې تاسې ته د مينې په وړانديز کې زړه نه شـو کـولی پـه نورو کارو کې ډير زړه ور دی په يوه اونۍ کې به داسې تياريانې ونيسي چې خلك به ګوته په غاښ حيران ورته ولاړ وي

رڼا وویل:

زه دربانده باور لرم، ته چې څه وایې د هغو دعملي کولو ځواک هم لرې تــه هغــه څه کولی شې چې نور خلک یې نشي کولی

خو زه یو ډېره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغــه نــه وي تــر سره کــړې زه واده نه کوم

شاپور ورته وویل:

دې څه دنده ؟

رڼا غواړم د هېواد د بیت المال غله او دې بیت المال د ځمکو غاصــیبین افشـا کــړم ،ټولو ولایاتو خبریالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټــول کــړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخیستې

شاپور وویل: اغلې رڼا ولې له واده وروسته داکار نه کوې؟ کــه لــه واده وروســته تـا څوک کار ته نه پرېږدي ته ولې اوس بېړه لرې

رڼا ځواب ورکړ:

زه د هېواد د دوښمنانو ډېره بده ایسم ته پوهېږې چې هغه زما وینې هم څکې زه هر وخت د مرګ د ګواښ سره مخ کیــدای شــم، کــه دا ماموریــت رانــه پــاتې شي نــو ځنکدن به راباندې ډېر سخت تېر شي

شاپور ورپاڅیده دې هغې په خوله یې لاس ورکیښوده بیا یې هغې ته وویل:

د خدای ج لپاره نوره یوه کلیمه هم ونه وایې!، نوره د مرګ خــبره پــه خولــه وانــه خلې، زه یې دې اوریدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هیلې به هــم پــوره شــی او واده به هم وشي

رڼا : خدای ج دې ستاسې خبره ریښتیا کړي، زه هم هیله لرم چې تا غوندې یــوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاؤ چې ماته به مې د خوبونو شــهزاده پیــدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هیلې مې نورو سره توپیر لري، خــو زه څه خبره وم چې شاپور هغه غښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بــې جــوړې اراده او زغم لري

شاپوره زه ډېره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبير وې ته مې د خيالونو دې ټال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترګو مځکې مې بيا هم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډېره مينه درکړم ځکه چې ته دې ډېرې مينې وړ يې ته بې جوړې يې ته ډير پاک زړه لرې

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مينه نغښتې ده

شاپور وويل:

هيله کوم زما له توصيف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه يم خو له دې وروسته د مرګ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوندهم تړلی، که ته ونه اوسې نو بيا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کيږي، دې زړه هره درزا مې تا يادوي، په هر رګ کې مې ته يې ستا په برکت مې په وجود کې وينه چلښت کوي کنه روان بهير به يې ودريږي او هر څه به دې منځه لاړ شي

رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

ته چای هم څکې او که يوازې خبرې کوې ،زما دفتر ته دې تګ وخت دی ،ژر، ژر که چې ناوخته کيږي

شاپور :

ظالمې نن خو د دې کوزدې لومړۍ ورځ دی، رخصتي وکړه نن زه په خپل صلاحيت اجازه درکوم

رڼا وخندل، زه د افغان رسنيز دفتر مشره يم دا له ياده مه باسه چې زه دې چا اجازې ته اړتيا نه لرم

بيا د شاپور مخته ځيره شوه هغه ته يې وويل:

هی !ستا مخ خو له غمه سم پړسيدلی، ته مه خفه کيږه، زه نه مرم، لومړی تا سپين ږيری کوم بيا به دې مرګ لپاره تياری نيسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي نيسې

شاپور :

نور په غلطي کې هم دې مرګ نوم وانه خلې، رڼا يې خبره ورپرې کړه شاپور ته يې وويل:

له مرګه خو خلاصون نشته ، دې خدای ج له وجوده پرته هر ژوندی باید دې مـرګ څکه وکړي ، خو خدای ج دې موږ ته مهلت راکړې چې لومړی د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه ستړي شو ويښتان مو سپين شي بيا که مرګ راشي هم پروانه کوي له دې وروسته يې دسکول راواخيست شاپورته يې وويل:

زړګيه زه دفتر ته ځم چـې خپلـه راسـپارل شـوې دنـده تـر سره کـړم او د ولايـاتو خبريالان هم تعقيبوم چې کارونه يې تر کومه سرتـه رسـولي ، خـو کـه زمـا پـه دې ماموريت يوکال هم وځي ته بايد د واده نوم وانخلې

شاپور دې هو په دود سر وخوځاؤ: غوښتل يې چې رڼا ته يوه خبره وکـړي خـو لـه شرمه يې مخ سور شو بيا يې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته يې وويـل مننـه چـې زړکی دې راته وويل ته نه پوهيږي چې ماته دغه کليمه څومره ارزښت لـري او دې جملې ته مې څومره انتظار ويستلی دی رڼا يې هم په خبره مسکی شوه شاپورته يـې وويل:

ځه زموږ د کور زومه ، دا خو وړه خبره ده اوس به دومره مينه درسره وکړم چې نړۍ به درنه هيره شي خو پام چې په دې هيره شوې نړۍ کې زه درنه هيره نشم ځکه زه هم د نړۍ يو جز يم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور وخوځېده ، لنډ مهـال وروسـته يې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکی نه وه ناسته چې په دسـکول کـې يـې فون وشرنګيد ټلفيون يې راواخيست وې کتل چې د هرات ولايت دې سمت مسول خبريال دی دې سلام له ويلو وروسته يې رڼا ته وويل ماته راسپارل شوې دنده مـې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تيار کـړ رڼـا ورتـه وويـل راپور دې په خپل غږ ثبت کړی هغه وويل هو نو بل څوك يې راته ثبت کړي

رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره يې ليکل شوی مـتن ماتـه راوليـږه راپور زه په خپل غږ خپروم !

هغه وويل:

ولې؟

رڼا : زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولی !

هغه ځواب ورکړ اغلې رئيسې صيب خو دنده اومسوليت مو دی

رڼا : اول خو ماته رئیسه مه وایه، نه مې خوښیږي، یواځې دخبریالې پاک نوم راتـه بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی
بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسولیت هم دی او هېواد پـه مـوږ مسـاوي حق لري هر یوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري یو، باید چې له مرګ مخکې یې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی یم تاسې کوم خطر او ګواښ ته نشم ورکولی، لومړی باید زه درته سپر شم بیا له ما وتلې ګولی که په تاسې ولګیږي نو زه بـه ځـان ډیر مسوله نه ګڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي
خبریال غوښتل نور دلایل هم ووایې خو رڼا خبرو ته پرینه ښوده هغه ته یې وویل زه چې څه درته وایم هغه وکړه
رڼا اداري مدیر ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:
دې ټولو ولایاتو خبریالانو ته ووایه چې د ځمکو د غصب اسناد راټـول کـړې راپـور دې په خپل غږ کې نه ثبتوي یوازې متن دې له اسنادو سره ماتـه راولیـږي، زه نـه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زیان سره مخ شي
هغه سمه ده صیب وویل بیا یې ټلیفون پرې کړ
رڼا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړیکو او دولت کـې د مخلصـو مـامورینو دې پیدا کولو په لټه کې شوه تر څو لیست وار د هغو خلکو نومونه پیدا کـړي چـې دې بیت المال د ځمکو د غصب یې کړی چټک کار یې پیل کړ، ځکـه خـو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده
داسې راپور یې جوړ کړ چې دې غاصبینو دې زړه پر ځمکه یې دې تزلزل خپراؤ او دې چاړو ګذار پرې کیده
دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولایاتو راپورونه هم خپرولـو تـه چمتـو راولیږل شول
رڼا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ
غواړی هغه څېرې درو پېږنم چې ستاسې په مری یې د خپک کولو لپاره پښه ایښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپېږنم چې ستاسې د کونډې، یتیم او دې بې وزله حـق یې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره ګیډه یې پرې پړسـولې، غـواړئ چـې هغـه څوک در وپیږنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولې خو ستاسې وینې زبیښي!

که ليواله ياست او ځواب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هيروی ولس ددې اعلان په اوريدو سره لکه ويده چې راويښ شي حيران شول ځکه له دې مخکې چا ددې غټ خبټو په اړه څه نه شول ويلی که به يې ويل هم نو ځای به يې هديره ؤ .

اعلان د فسبوک ، ټويټر باحساسه ملګرو دپوستونو سر ليک شو ، تر ټولـو خونـدور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پيل او دې زور واکو پـه وړانـدې دريـدل ؤ پـه کمنتونو کې به خلکو رڼا ته ځانګړی ليکل کول

رڼا دې ولس ريښتونې استازې ، رڼا دې ولس خواخوږې ، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانګړې مينې څښتنه ، رڼا د هېواد دې توروتيارو روښانه څراغ ، رڼا لـه خپـل ولـس سره دې مينې سمبول او په لسګونو نورو ښکلو نومونو يادېده

رڼا د هېواد هر يوه فرد وپېږنده او د خپلو حقونو صادقه مدافعه يې وبلله

خلک دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ؤ

خپرونه پيل شوه ، رڼا د ځمکو د غاسبينو ليست پيل کړ ، دې لسو ولاياتو شتمنو هغه وړو نومونه او هغه ځايونه يې ذکر کړل چـې دوی پـه زبردسـتي نيـولي ؤاو خپـل کورونه ، مارکيټونه او ښارګوټي يې پکې اعمار کړي ؤ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځينې خو يې هغه هم ؤ

چې دې اسلام او هېوادنی مينې په خاطر يې خلکو ته سـبقونه ورکـول ، دې اوږدو ږيرو لاندې يې پټ شيطانان خلکو نه پټول.

رڼا پروګرام پای ته ورساؤ په پای ې کې يې وويل:

سبا و بل سبا هم په تمه شئ ستاسې به دې دا ډول حيرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاګر به درته وښيم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هـر چـا دې سـترګو پـه مخکې او زړه کې ځای ونيو

د هر چا په ژبه د مجلس کيسه شوه ، دې هر چا دې بـاور يـوه سرچينـه وګرځيـده ، زياتره د فسبوک او ټويټر خاوندانو خو يې تصوير په فورپايل ولګاؤ

غاصيبين زور واکي هم خاموشه ؤ ځينو خو شکرونه باسل چې زه خو خدای ج ترې بچ کړم زما نوم خو يې وانه خيست

رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولاياتو غاصيبينو نومونه يې واخيستل

دريمه او ورستی ورځ راغله رڼا ليست په لاس نهه بجې دې ټلويزون سټوډيو ته ننوته

په خپرونه يې پيل وکړ ورستی ليست يې څرګند کړ او د هغو سلګونو جريبه ځمکو نومونه يې هم واخيستل چې دوي په بډو وهلي وه

رڼا وويل:

ما مې خپل مسوليت ادا کړ، که مې وس وی ددوی له ستوني مې ستاسې حق راباسه خو کاش چې دا کار مې کولی شوای، ځه لږ تر لږه مې زړه سکون شو چې تاسې خپل ريښتوني دوښمنان وپيږندل، هغه چې ظاهري بڼه يې په سپينو جامو کې پټه وه او تاسې يې خپل موريدي ته رابللی

نور نو د حکومت کا ردی چې وروسته څه کوي

رڼا خپرونه ختمه کړه نوره له سټوډيو راووته

بهر شاپور ورته موټر درولی ؤ تر څو يې خپل استوګنځي ته ورسوي، هغه سره موټر کې کيناسته موټر حرکت وکړ، هغه ته يې وويل:

غواړې يوه خوش خبرې درته واوروم ؟

هغه وويل:

ولې نه ژر يې وايه

رڼا وويل:

له دې وروسته دې واده تياريانې نيولی شې هغه څه چې ما غوښتل دې يوه ضيمه وار خبريال په توګه مې تر سره کړل

شاپور يې په اوږه لاس کيښود رڼا ته يې وويل:

سم ووايه، ته خو توکې نه کوې ؟

رڼا يې له خپلې اوږې لاس لرې کړ شاپورته يې وويل:

شاپوره لاس دې لرې کړه موټر به چپه کړې، لارې ته ګوره، زه تاسره کله ټوکې لرم؟

هغه یې په خبره وخندل بیا یې وویل:
موږ له هغه اولې ورځې کارونه پیل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښـه وي سبا نه بل سبا به مراسم پیل کړو
رڼا ځواب ورکړ:
ایا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي
شاپور وویل:
دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقیقه په دې فکر کې یم چې هیڅ کـم پکـې نـه وي
رڼا وویل:
چې ته ډاډه یې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم
شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شې
رڼا سوړ اسویلی وکیښ شاپور ته یې وویل:
ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنۍ خو تا ولیده چې له خاورو لانـدې شـوه زه خو ظالیمانو له کورنۍ خلاصه کړم بس چې نور څوک په خیال کې راځي بلن لیک به ورولیږم
دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوټې ته ننه وته ور یې راپورې کړ شـاپور لکه بیګانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا یې غږ وکړ او هو تـا خـو ور رابنـد کـړ داسې نه وایې چې خاوند مې بیرون پریښود رڼا بیرته ورتاؤ شوه ور یې ورخلاص کړ هغه ته یې وویل:
ته خپل کور نه لرې، هغه وویل:
لرم یې خو هسې ګیله راته ودریده رڼا ځواب ورکړ ورته ویې ویل:
ګیلې در سره وساته بیا به یې دې واده په شپه کوو، نور یې ور ورپسې بند کړ
له دې وروسته رڼا ټلیفون راواخیست دې لومړي ځل لپاره یې فیسبوک خلاص کړ پوست یې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ویل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور دعاوي اوکورنۍ راسره وي خو ظالیمانو هغه ټول رانه په دې ګنا واخیسـتل، او لـه توروخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نـه شـو برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودریدم خو اوس لکه اوبو راوړې بې کورنۍ یمـه

نه پوهېږم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي څومره سخته به رابانديې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسه هلې ځلې وکړې بس دا به راته يو څه ډاډ راکوي

پوست نه ؤ سمې کانې يې وکړې، نږدې يو نيم لک خلکو لايک او پنځوس زورو خلکو پرې کمنټ کړی ؤ ټولو دې رڼا سره خپله خواخوږي ښودلې وه هريوه ليکلي ؤ رڼا خورې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قرباني ورکړې موږ يې نشو هيرولی، موږ دې هم ورونه او خويندې يو

موږ به درسره دې واده په ورځ خامخا ګډون کوو

ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې يوې خور په شان کوو، او ستاسې دې واده په خوښۍ کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو

سهار رڼا چې خپل فيسبوک خلاص کړ دې خلکو مينه يې وليده يونيم لک لايکونه يې وليدل، کمټونو کې يې دې ولس مينه وليده نو له ډېرې خوښۍ يې په سترګو کې اوښکې راغلې دوهم پوست يې هم وکړ ويې ليکل په ريښتيا چې تاسې زما ورونه، وريرونه خويندې ياست، زه اوس پوه شوم چې زموږ د هېواد وکړي سخت احسان منونکي دي، که په ريښتونې څوک ورته څه وکړي نه يې هيروي بيا يې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم وليکه

شاپور يې راوغوښت هغه ته يې وويل:

وژنيه !

ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رڼا يې په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:

نږدې پنځوس زره دي !

شاپور : دا دې ټوکو وخت دی ؟

رڼا : زه ټوکې نه کوم ايا دومره خلکوته تياری نيولی شې کنه !

هغه وويل:

تياری نيولی شم خو پنځوس زره خلک دي څوک؟

رڼا ورته خپل د فيسبوک پوست ښکاره کړ بيا يې ورته وويل:

د کمنټونو لیکونکو پنځوس زرو ټولو ژمنه کړې چې موږ در ځو نو ما هـم ښـه پـوخ ادرس ورته ولیکه مال څه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې کورنۍ دې رابللـو ارمانجن ؤ

شاپور : نو هوټل کې دا خلک نه ځایږي، هوټل کې شاید لس زره خلک ځای شي باید بله چاره وکړو

رنا وویل:

ته دې شل زور تابیه ونیسه څنګ کې بل لوی هوټل هم شته نیم به هلته سمبال کړو فکر نه کوم له دې زیات شي هسې هم د فسبوک ژمنې دي کیـدای شي ټـول رانـه شي.

شاپور : اوکه رانشي ؟

رنا : او که راشي؟

شاپور: ښه څه که رانشي لګښت به یې ته ورکوې ځکه چې زما بې ځایـه لګښـت نـه خوښیږي رنا یې په خبره وخندل هغه ته یې وویل:

ولې تا خو ویل زه دې تا لپاره هرڅه کوم اوس نو ولې ؟

شاپور : زه درته هر څه کولی شم، هیڅ منکر نه یم ته خو دوه هوټلونه ښیې لس هم نیسم، ستا هر کس ته هم ځان ته هوټل نیسم

رنا ورته وویل:

ماته دې ازموینه راکړې، ته چې هر څه وایې دې عمل ځواک یې هم لري

دې رنا دې واده ورځ راورسېده، رنا خپلو هم مسلکو پیغلو په مـنځ کـې کینـه ولـه ،دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړینو موضوع ګانو لپاره یې ترې رایه وغوښته هغې وویل شاپور هوټل ته ټول وړاندیزونه لیږلي هر څه هلته تر سره کیږی، خو یو شی ترې کم کړي هغه دا چې زه سینګارتون ته نه ځم هغوی ورته وویل:

لامل یې ؟

رنا : دې لامل پوښتنه مه کوئ، هغوی وخندل بیا یې وویل:

موږ یې په لامل پوهیږو ته په خپله ښکلا باور لرې، او باید چې ویې لرې، ځکه چې ښکلي خلک په هر حال کې ښکلي ښکاري، سـینګار خـو بـدرنګو تـه پـه کـار وي همداسې نده رنا ؟

رڼا : په ژوند مې سينګار ندی کړی، ناوې ته په کاروی چې سينګار وکړي، هغه کـه ښکلې وي يا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هيله ده چې تاسې ټينګار ونه کړئ.

دې رڼا ملګرو وويل:

سمه ده مورِ ټينګار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه يـو سـاعت پاتې ده چې بايد هوټل ته لاړ شوو،

رڼا : سمه ده زما چمتو والی ډېر وخت نه نيسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم رڼا خپل اطاق ته لاړه غسل يې وکړ بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ بيا يـې خپلـې مـور خور او کورنۍ لپاره د ښنلو دعا وغوښته، دې مړې مور سره پـه خيـالي خـبرو کـې بوخته شوه هغې ته يې وويل:

مورې، ولې دې يوازې پرېښودم، اوس به ماته څوک دعـا راکـوي څـوک بـه دې خدای پاماني دود تر سره کوي، څوک به مـې پـه سر لاس راکشـوي، زمـا خـوږې نازولې خورې څرنګه دې زما واده يو ارمان ؤ ويل به دې په واده کې به دې ډېـرې سندرې وکړم، ډېر به وويارم چې زما دې ښاپيرۍ په څېر خور دې نـاوې تـوب پـه جامه کې ووينم

هو دا هيله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې يې، خو څه ستاسې مړينه دې سلګونو بې وزلو دې ژوند لامل شوه زرګونو خلکو ته پـرې نجـات ورکړل شو، دې سمون لپاره ستاسې شهادت يو ديوال او تهداب کيښود

خدای دې هر چاته داسې مرګ ورکوي، چې دې نورو لپاره قربان شي، خدای ج دې زما هم داسې مرګ په نصيب کړي چې دې نورو لپاره قربان شـم خـو زمـا پـه مرګ نور وژغورل شي

وروسته يې په مخ سپين رغوی او قلمي ګوتې را کش کړې، پاڅيـده او دې نـاوې توب جامې يې واغوستې، يوازنی سينګار يې داؤ چې اينـې تـه ودريـده او خپلـې بادامي تورو سترګو ته يې يوه، يوه سلايې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوټکوله غږ يـې وکـړ رڼـا دروازه خلاصـه کـړه شاپور چې هغه وليده زبون وهلی شوو ژبه يې له ويلو پاتې شوه يوازې د ګونګي په ډول يې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړيده، رڼا ورته وويـل شـاپوره

خیر خو ۀ څرنګه دې هرڅه پرېښوده او دلته راغلې شاپور یې خبرې نه اوریدې بس خپلې سترګې یې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې

رڼا اړه شوه چې د هغه په اوږه لاس کیږدي هغه وښوروي، له داسې کولو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بیا یې رڼا ته وکتل رڼا ته یې وویل:

رڼا ته خو بل رقم شوې یې رڼا مسکۍ شوه هغه ته یې وویل:

ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پرېښي ته دلته راغلې هغه وویل:

ژر کوه چې د هوټل واله زنګ کړی ۀ ویلې چې تاسې خو واده ته ټول افغانستان راغوښتی ژر راشئ دا خلک سمبال کړئ

هوټل وال دا هم وویل:

ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره ګلان دي قطار، قطار ولاړ دي تاسې ته انتظار کوي

رڼا : شاپوره ژر کوه چې میلمانه خفه نشي زه چمتو یم خو موټر دې راوستلی هغه وویل:

ستاسې یوې ځانګړی مینه والې ډېر قیمتي موټر سینګار کړی دې دروازې مخکې ولاړ دی هغه مېرمن هم پکې دی تاته منتظره ده هله زر کوه چې ځو رڼا ورته وویل:

ما مه وراخطا کوه زه چمتو یم ته دروځه زه هم درغلم دوی موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په لیدو حق حیران شول لکه یو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځای لري دې رڼا واده ته خلک په کتلوي ډول راټول شوي ۀ

رڼا دې هغوی په لیدو دې خوښی اوښکې تویولې، ځوانان او پیغلې لکه ترې للمه چې دباران شیبې شماري دې رڼا راتګ ته په تمه ۀ شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو ځوک او شور حیرانوکی ۀ، څو شیبې چاپیریال چکچکو او د لاسونو پړکا غږونه تت کړي ۀ خویندو او ورونو دې رڼا په لاره کې د هغې قدمو ته ګلان شیندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ایښي ۀ

سړکونه تړل شوي ۀ ځکه چې نږدې کوڅې او میدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلۍ چې رڼا ته یې موټر ګل پوش کړی ۀ رڼا ودروله ،دې جوړ شوي دریځ(ستج) مخې

ته يې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دريځ مخې ته ودريـده څکـه نجلۍ غوښتل راغلو ميلمنو ته څه ووايې بيا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي

هغې د دريځ مخکې خبرې پيل کړې ويې ويل:

نن زموږ دې يوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ يې لکه د کورنۍ غړي داسې پاللي يو، دامېرمن رڼا نوميږي، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پيل کړه د هر غـدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په ړواندې ودريده، هغوی، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کيسه کې نشوه مبارزې ته يې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده يې بدله نه کړه، ورور او خور يې ورتـه په بم ټوټه ټوټه کړل دې پيښې ځای خلکويې غوښې په څادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړيدلو سترګو وليده خو خپله لاره يې بدله نه کړه هماغسـې لکـه غـر د خپل هدف لپاره ولاړه وه ،رڼا بله پېغله خور له لاسه ورکړه ګنا يې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره يې هم دې رڼا عزم کمزوری نه کړ

اوس دې خپل کور يو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمـانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره يې تر سره کـړل د خپـل هېـواد سره دې مينې لپاره يې تر سره کړل

د رڼا ددې خبرو په اوريدو دخلکو چکچکو د اسمان فضا نيولې وه ځينـو خـو يـې همت ته سلامونه کول او ځينو خو يې مظلوميت او قربانيو ته ژړل

وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه

هغې خلکو ته خبرې پيل کړې ويې ويل:

زما دې هېواد د ژوند له مصؤونيته او له حقونو بې برخې ولسه!

زه به کله داسې الفاظ پيدا کړم چې نننۍ ستاسې راکړل شوې مينـه پـرې وسـتايم، هيله ده ما وبښئ ستاسې د تعريف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نـن د واده ورځ به مې دې موراو خويندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته رابانـدې تمامـه شي څکه هغوی له ډېرو ارمانونو سره ظاليمانو له خاورولاندې کړل

خو تاسې په خپل راتګ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخيستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هير کړل

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق يو څه اداکړی ده زما دې اوږو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې موږ ځوان نسل باندې خورا زيات حقونه لرئ
ستاسې راتګ ماته يو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسان پراموشه نه دی، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هيروي، هغوی ته دې سترګو په ليمو کې ځای ورکوي
کاشکې زما سل ځله مرګ وايې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وايې زما ژوند درنه ځار، زما کورنی درنه ځار او زما مال او وينه درنه ځار شه !
رڼا خبرې ختمې کړې بيا يې په خواکې ملګرې خلکو ته وويل !
موږ يو ځل بيا دې تاسې له راتګ او ډاليو مننه کوو هغه ورونو چې ډالی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته يې تسليم کړئ
خلك هلته وخوځيدل لا نيم ساعت نه ؤ پوره شوی چې موټر رڼا ته دې کاليو، څپليو ساعتونو، او دې سرو زرو له غوړواليو ډك شو
رڼا له دوی مننه وکړه
او بيا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودريده مېرمنو ورته ګلان راوړل ډالی يې ورکولې د دوی په قطار کې يوه حجاب لرونکې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت يې راورسيده له مخ يې نقاب لرې کړ رڼا وکتل چې نارينه دی، په لاس کې ګل دسته يې د هغې پښو ته وغورځوله، په بل لاس يې له جيبه تمانچه راوباسله مخامخ يې دې رڼا سينې ته ونيوله هغې ته يې وويل:
تا دې ډيرو معزيزينو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسيدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې، زما پلار دې پرون په تلويزون وښود چې غصب يې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې، هغه ستر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکته ته اوس دلته بك بك کوې، تا لږ هم دهغه دعزت خيال ونه ساته
رڼا هغه ته وويل:
وروره دلته نندارہ مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جايداد سره څه ؟چې ترې غصب کړی يې ده، مبارزه خو

هغه دخدای ج لپاره او د هېواد لپاره کړې ددې لپاره خـو یـې نـده کـړې چـې د کونډې یتیم او بیت المال ځمکه غصب کړي
سړی نور هم په غوصه شو
دې هغې سینې ته یې دې تمانچې میل برابر کړ تالار کې مېرمنو چیغې کړې رڼا دې وسله وال د تمانچې میل ته لاس ورواچاؤ میل لاس ته ورغی خو هغه په ماشه گوتـه نیولې وه تمانچه فیر شوه مخامخ یوه پیغله ولگیده تالار کې چیغې نورې هم زیـاتې شوې
وسله وال وارخطاشو په رڼا کې یې غصه ناکې سترگې وټومبلې هغې ته یې وویل:
زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شـه، ځـه نـوره دوزخ تـه، دې هغـې سینې ته یې تمانچه سیخه کړه څو مرمی دې رڼا له سینې ووتې
له پنځومرمیو سره رڼا له دیـوال سره سریښ کیـده خـو دې ولاړې تـوان یـې لاره شپړمه یې دې زړه له کوره تېره شـوه هغـه دننگـه چنـار ونـه راپریوتـه پـه ځمکـه وغورځیده سپینې دې ناوی جامې یې لکه دې گلاپو پاڼې چې پـه واوره غوړیـدلې وي رنگ واخیست
غټې غټې سترگې یې خلاصې پاتې شوې
وسله وال دې رڼا په ویشتو لکه کالبوت پاتې شوه لاسونه یې نور شل شول تمانچه یې په لاس کې پاتې شوه له غږه ووت مېرمنې راغلې وسله یې ترې واخیسته څاپیړې او سوکان یې ورته بند کړل ویې غورځاؤ له پښو یې لاندې دې لغتو ځای پرې نه کیده ساتونکې هم راورسېدل هغوی لکه گونگیان او کاڼه نه پوهیدل څه شوي او څه باید وکړي په دې وخت کې یوې خبریالې شاپور ته زنگ وواهه
ورته ویې ویل:
په بیړه راشه، شاپور ځواب ورکړ خیر خو دی هغې وویل:
ژر راشه دلته هیڅ هم سم ندي
دې خدای ج لپاره راشه رڼا چا وویشته
شاپور د خلکو ډالی په لاس کې نیولې وې هغه ددې غږ په اوریـدو سره پـه ځمکـه ترې ولویدې

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شيبه دې رڼا مخــې تــه ودريــده هغــې تورې غتې، سترګې پټې کړې وي دې ناوی توب ګيډی، ګيډي کميس يې خواوشا پروت ؤ له غړ لويدلې وه

شاپور يې سرته کېناست دې هغې سر يې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنګــون يــې کېښود چغې يې کړې ساندې يې پيل کړې

اې خدايه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړۍ ارمانونو سره وکوچيده په خوا کې يې دې اوبو ګيلاس ايښی ؤ دې هغې ځاځکي يې د رنا پر مخ وپاشل بيا يې يوه سوې چيغه لــه خــولې ووتــه ويې ويل وخدايه لکه چې رڼا ګله مې دې تل لپاره له لاسه ووته، وظالمــانو زمــا رڼــا څه ګناکړې وه دې شاپور اوښکې لکه بــاران روانــې وې څــو يــې دې رڼــا پــه مــخ ولويدې له دې سره دې رڼا سترګې په حرکت راغلې شــاپور کــې يــې نيمــه لــوځې سترګې په زيړ زبيښلې مخ سره ونيوې هغه ته يې وويل:

شاپوره مه وارخطا کيږه، ولې ټول نه مرو، شکر وباســه چــې د خلکــو د حقونــو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپــاره اخيــرت لــه پليتيو ډکوم

په نکريزو سينګار شوي لاس يې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونيو هغه تــه يې وويل نړۍ څومره له ارمانونو سره ده ،هيلې پکې نه بشپړې کيږي ،اوس مې دې اولس په څنګ کې ته هم يوه هيله وې چې يو ځــای مــې ژونــد درسره کــړی وای ،خو قسمت وګوره ،څه کانې کوي ،شاپوره جانه ما وبښه ستا په وړاندې مې ډيره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی يې تاته مې غمونه درکــړي ســتا پــه ريښــتينولې مــې شکونه کړي دي ،ته مې تل بې ځايه څورولی يې ،سره ددې چې زه دې ښلو نه يم ،خو ستا لوی زړه او نرم ميراج هيله مندي راکوي ، دې رسنيز مرکز ټولــوملګرو تــه مې سلام وايه بيا ورته ووايه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره کــه درتــه مناسب مالومېده هغه تعقيب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره ميلمنو راوړې دي،هغه بې سرپرسته کورنيو تــه ورکړه ، ټولې په يتم خانو باندې وويشئ

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وړه سلګی یې وکړه بنی لورته یې ورمیږ تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷